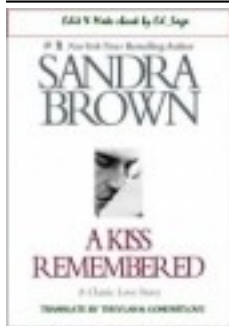

Nhớ Mãi Nụ Hôn

Contents

Nhớ Mãi Nụ Hôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	35
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	56
10. Chương 10	65

Nhớ Mãi Nụ Hôn

Giới thiệu

Chuyện nói về một nụ hôn vô tình giữa một thầy giáo trẻ và cô nữ sinh đã gây nên những xáo trộn, r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-mai-nu-hon>

1. Chương 1

Cô cố ý chọn chỗ ngồi gần chót lớp để có thể kín đáo quan sát anh. Thật tuyệt vời là anh không hề thay đổi gì cả. Về thể chất, mười năm qua chỉ làm nổi rõ thêm vẻ đàn ông của anh mà thôi. Tuổi hai mươi anh là một chàng trai hấp dẫn đầy hứa hẹn, tuổi ba mươi hoàn thiện con người đầy nam tính của anh. Cây viết của Shelly rạch một đường ngang cuốn tập của cô khi cô ghi chép lại bài giảng của anh. Mới chỉ tuần thứ 2 của khóa học mùa thu, nhưng anh đã dạy gần đủ bài cho kì thi cuối khóa vào mùa giảng sinh. Anh khiến cả lớp say mê chăm chú.

Khoá học Khoa học - Chính trị được nằm sâu trong một trong những tòa nhà cũ kỹ nhất trường. Những sợi dây Thường Xuân phủ đầy những bức tường tạo cảm giác đây là một ngôi trường đại học uy thế Miền Đông chứ không phải là một trường cao đẳng tọa lạc ở thôn làng đông bắc Oklahoma. Tòa nhà cao tuổi, sàn gỗ ọp ẹp một cách vui thích, mái nóc cao, những hành lang bí ẩn làm nên bầu không khí mê mị xuất hiện trước những sinh viên trường Luật.

Giảng viên, Grant Chapman đứng dựa vào bàn giảng viên trước mặt cả lớp. Chiếc bàn gỗ sồi này đã là nơi dựa lưng cho những giảng viên suốt ba mươi năm qua, và những năm tháng đáng chán tiếp theo sau nữa. Như là người đàn ông này, Shelly trầm nghĩ, Chapman vẫn là một chàng trai bắt thịt cuộn cuộn.

Rất nhiều trái tim non trẻ đã đập loạn lên khi anh chơi bóng rổ cho trường đấu lại trường đại học. Mặc quần đùi thể thao và áo ba lỗ, Grant Chapman đã làm cho toàn bộ nữ sinh trường trung học Poshman Valley phải nín thở. Shelley Browning cũng ở trong số đó. Mười năm chỉ mãi dũa thêm cho bắt thịt rắn chắc. Sợi tóc màu bạc trên mái tóc đen cầu thả rơi xuống vẫn là cái mốt thời xưa đến nay. Ngày ấy có một luật lệ mỏng manh cấm tóc dài ở trường trung học Poshman Valley, và những thầy giáo trẻ đẹp trai lại là một trong những người phạm luật thường xuyên nhất. Shelley có thể nhớ rõ ràng ngày mà lần đầu cô nghe đến tiếng tăm của Grant Chapman.

“Shelley, Shelley, hãy chờ cho đến khi cậu thấy mặt thầy dạy môn Chính Quyền mới trong mộng nha!”

Đó là ngày nhập học sau mùa nghỉ hè. Khuôn mặt bạn cô hồng lên khi chạy đến báo tin đó cho Shelley “Chúng mình sẽ được học thầy vào học kỳ 2 và thầy thì đẹp trai vô cùng. Và thầy hiểu là cậu nói về Chicago chứ không phải là một thành phố ở Illinois. Thầy mới trẻ làm sao! Môn Chính Quyền được thêm xăng rồi!”

Cô bạn vừa ríu rít xong, chạy ù đi báo tin tốt này cho các bạn khác.

“À, và tên thầy là thầy Chapman.” cô bạn nói với qua vai.

Giờ đây Shelley đang lắng nghe để tận hưởng âm sắc của anh khi anh trả lời câu hỏi của một sinh viên. Nhưng câu trả lời của anh cùng câu hỏi cũng chẳng nhập được vào tâm trí cô. Shelley chỉ đang chú tâm đến giọng nói của anh mà thôi. Tựa hắn người vào bàn và kín đáo nhắm mắt, cô nhớ rất rõ lần đầu tiên được nghe giọng nói trầm trầm chuẩn xác đó.

“Browning, Shelley? Em có mặt ở đây không?”

Trái tim cô bỗng nặng như chì. Không ai muốn bị gọi tên vào ngày đầu nhập học cả. Hai mươi đôi mắt tò mò dán chặt vào cô. Cô run run gờ tay lên.

“Dạ có, thưa thầy”.

“Em Browning, em để quên quần sóc thể dục. Em có thể đến nhận lại tại văn phòng thể dục nữ. Cô Virgil gọi nhắn.”

Cả lớp vỡ ra, và đâu đó vài tiếng huýt sáo và nhại tiếng mèo kêu. Cô lấp bắp một lời cảm ơn với thầy giáo mới, hai gò má cô đỏ ửng. Anh chắc đã nghĩ rằng cô là một con bé gốc ghêch. Nực cười thay, ý kiến của anh khiến cô quan tâm hơn của lũ bạn cùng lớp. Khi cô cùng ào ra khỏi lớp hôm ấy anh đã dừng cô tại cửa.

“Tôi xin lỗi nếu tôi đã làm em xấu hổ,” anh nói với vẻ hối lỗi.

Các bạn nữ của cô đứng vây quanh, tròn mắt thèm thuồng.

“Dạ thưa, không sao”, Shelley rụt rè nói.

“Sao lại không. Em sẽ được thêm năm điểm cho bài kiểm đầu tiên.”

Shelley chưa bao giờ cần đến năm điểm đó vì cô luôn đạt điểm tối đa một trăm cho bài kiểm đó và hầu hết những bài sau đó. Môn Chính Quyền trở thành môn học thích thú nhất của cô trong học kỳ đó.

“Anh đang nói về chuyện trước Việt Nam hay là sau?” Ông Chapman đang hỏi một sinh viên, người vừa ra câu thảo luận về việc ảnh hưởng của công luận trên những quyết định của Tổng Thống.

Shelley vụt trở lại hiện tại. Anh không bao giờ nhớ ra một “Browning, Shelley” và cái quần sóc thể dục bị mất của cô ta. Cô còn ngờ rằng anh chẳng còn nhớ gì đến bốn tháng ngắn ngủi dạy ở trường trung học

Poshman Valley. Nhất là sau những khó khăn anh đã trải qua. Một là không thể leo cao lên những cấp bậc vào Quốc hội để trở thành một phụ tá thượng nghị sĩ cao giá đa sầu đa cảm. Một là không thể thoát khỏi một vụ tai tiếng, Grant Chapman đã dính dáng đến một sự kiện nghiêm trọng xảy ra nhiều năm trước đó trong một vùng nông thôn nhỏ, đã giữ một vai trò không nhỏ trong cuộc sống muôn màu của anh. Có lẽ đó là lý do mà anh trông chẳng có gì thay đổi đối với cô. Cô đã trông thấy anh thường xuyên trên tivi khi mà những kí giả vẫn còn săn đuổi anh để lấy tin cho vụ tai tiếng, vụ đó đã làm rung chuyển cả cộng đồng xã hội Washington. Cô đã nghiên cứu những tấm hình của anh đi kèm với hàng tit lớn trên báo. Chân thật như những hình thường đăng trên mặt báo. Cô không thể tìm thấy nét khiếm khuyết nào trên khuôn mặt đã in sâu vào tâm khảm cô và từ chối, ngay cả sau mười năm, bị lãng quên đi.

Shelley chắc chắn rằng anh không biết cô. Ở tuổi 16 cô là con bé mảnh khảnh đại khờ. Giờ về mảnh mai đã giảm đi, cô mềm mại, đầy đặn về đàn bà. Năm tháng làm tan đi nét trẻ con mũm mĩm trên khuôn mặt cô để lại những đường nét xương xương thú vị. Gò má cao làm nổi bật đôi mắt xanh vương khói. Mất rồi mái tóc phủ ngang mặt đã từng một thời là mốt nữ sinh trung học. Giờ đây tóc cô được búi lại phía sau khoe đôi chân mày cong tuyệt mỹ và đường chân tóc hình trái tim. Một cô gái tóc nâu thực sự, cô được trời ban cho một mái tóc dày óng ả buông trôi xuống vai như rượu vang đỏ được ánh mặt trời soi thấu óng ánh. Mất rồi cô bé má bầu bĩnh trong bộ đồng phục đội trưởng đội cổ vũ. Cũng đã mất rồi ngây thơ và lý tưởng. Người đàn bà đã từng trải với thế giới bên ngoài cùng sự ích kỉ, bất công của nó. Grant Chapman cũng biết những điều đó. Họ không còn là những người của mười năm trước, và cô đã tự hỏi cả ngàn lần tại sao cô lại đăng kí học lớp của anh.

“Hãy đặt mình vào vị trí của Tổng thống Jonhson lúc đó.” Anh đang giảng.

Shelley liếc xuống đồng hồ đeo tay của cô. Chỉ còn mười lăm phút nữa là hết giờ và cô chỉ ghi lại được có mỗi hai dòng. Nếu không cẩn thận, cô không thể đạt xuất sắc như cô đã được với môn Chính Quyền học kỳ đầu năm thứ 2 trung học. Cô nhớ lại một ngày mùa đông gió rét sau đợt gió bắc đầu tiên của mùa.

“Em có thể nào giúp tôi chấm điểm một vài buổi chiều trong tuần được không?” Anh hỏi.

Cô đang mặc chiếc áo khoác bằng da của người yêu cô lúc ấy, và hai tay cô nắm chặt thành quả đấm nhỏ đút sâu trong túi áo. Thầy Chapman đã dừng cô trên khuôn viên giữa phòng thể dục và dãy lớp học. Mái tóc chấm cổ của anh, dài hơn một chút so với luật, đã quét quanh đầu anh một cách man dại. Chỉ mặc mỏng manh một chiếc áo thể thao, anh gồng lưng trước cơn gió bắc.

“Dĩ nhiên nếu em không muốn, thì cứ nói ...”

“Không, không,” cô vội vã nói và liếm đôi môi, mong rằng chúng không nứt nẻ và khô khan. “Vâng, em muốn lắm. Nếu thầy nghĩ là em làm được.”

“Em là học sinh xuất sắc của tôi. Đúng là một bản báo cáo tuyệt vời em đã làm về hệ thống tòa án.”

“Cảm ơn thầy.” Cô bối rối và tự vấn sao tim mình đập mạnh dữ vậy. Anh chỉ là thầy giáo thôi mà. Hừm, đâu “chỉ là” một thầy giáo đâu.

“Nếu em có thể chấm phần ngữ pháp, tôi sẽ đọc những bài luận. Tiết kiệm được nhiều giờ cho tôi vào ban đêm.”

Cô tự hỏi anh làm gì trong những đêm đó. Anh có đi gặp một cô gái nào không? Đó vẫn là đầu đề đặc biệt tại những cuộc hội họp của bọn con gái. Cô chưa bao giờ thấy anh đi với một cô gái nào ngoài phố.

Một đêm khi cả gia đình cô đến nhà hàng Wagon-Wheel Steak House để dùng bữa tối thì gặp anh ngồi một mình. Khi anh đến nói chuyện với cô, cô tưởng như mình sắp chết. Cô lúng túng giới thiệu với cha mẹ và anh đứng lên bắt tay cha cô. Sau khi tìm được chỗ ngồi, thằng bé em cô lại làm đổ bình sữa và cô những muốn chẹt cổ nó đi cho rồi. Khi cô có đủ can đảm để liếc sang phía bàn Chapman, thì anh đã đi rồi.

“Dạ được, ngày nào ạ?”

Anh nhú mắt trước ánh mặt trời, càng chói chang trong cơn gió lạnh. Cô chưa bao giờ xác định được đôi mắt anh màu xám hay màu xanh lá cây, hoặc màu gì gần giống như vậy. Nhưng cô thích cách hàng mi đen của anh vút cong lên khi anh nhú mắt như thế.

“Thì em nói xem.” Anh bật cười.

“À để xem, em có giờ tập của đội cổ vũ vào thứ Năm bởi vì tổng dợt là thứ Sáu.” Ngu ngốc! Anh dư biết khi nào tổng dợt mà. “Thứ Ba em có giờ học đàn piano.” Anh đâu thèm biết tới chứ, Shelley? “Em nghĩ thứ Hai và thứ Tư là tiện nhất.”

“Được vậy thì tốt,” anh nói. “Ồ, lạnh quá. Thôi chúng ta hãy vào trong đi.”

Cô gần như vấp ngã trên chính đôi chân lóng ngóng của mình khi anh đột nhiên nắm khuỷu tay và dìu cô qua khung cửa tòa nhà. Ngay vào lúc cánh cửa vừa đóng sập sau lưng họ, cô tưởng như mình ngã đi vì sự đụng chạm ấy. Cô chưa bao giờ kể cho lũ bạn gái mình chuyện này. Lúc ấy, bí mật đó quá trân quý để tiết lộ.

Những buổi chiều yên lặng trôi qua trong gian phòng học của anh là tâm điểm vẩn xoay cuộc đời còn lại của cô. Cô bồn chồn trong những ngày cô không đến được, và cô bồn chồn cả trong những ngày cô phải đến cho đến khi hồi chuông tan học réo vang lần cuối. Cô đã cố không vội vã vượt qua hành lang trống vắng để đến gian phòng học của anh, nhưng thường thường cô vẫn hụt hơi khi đến nơi. Đôi khi anh không có mặt ở đó, nhưng có để lại cho cô cả chồng bài kèm theo những lời chỉ dẫn. Cô đi ngay vào việc chấm điểm cho các bài tập của các bạn cùng lớp với một sự siêng năng mà cô chưa từng dành cho công việc nào khác trong đời. Thường thường khi anh cùng tham dự với cô, anh có mang sô đa cho cô. Một ngày khi cô đang kiểm tra những bài tập với cây viết đỏ anh đưa cho, anh đứng trong bàn làm việc cố đọc cho xong một bài luận khó hiểu.

Anh kéo chiếc áo len cổ chữ V qua khỏi đầu. “Tôi nghĩ người ta vận lò sưởi quá nóng ở đây. Cái trường này không làm đúng bốn phần để tiết kiệm điện rồi.”

Lúc đó, cô không thể để tâm thần phục lương tâm ái quốc của anh, vì anh đã làm cho cô hoa mắt. Đan ngón tay vào nhau, ngửa bàn tay lên, anh vươn dài tay qua đầu, đồng thời uốn lưng ra sau. Cô như bị bùa mê bởi bắp thịt cuộn lên dưới làn áo vải mềm mại. Anh thở dài khoan khoái khi hạ cánh tay xuống và xoay vai thư giãn. Shelley để rớt cây viết, những ngón tay của cô bỗng trở nên vô dụng. Cô những tưởng mình sẽ tan rã ngay trên bàn nếu da dẻ không cột chặt xương thịt cô lại. Cô bỗng nghi ngờ cảm giác nóng ran này không có liên hệ gì đến cái máy đo nhiệt độ trên tường. Hôm ấy cô rời phòng học của anh trong hoang mang. Cô càng muốn gần anh bao nhiêu, cô chợt cảm thấy phải ép buộc thoát ra khỏi anh bấy nhiêu. Nhưng không có một lối thoát nào cho cuộc công kích vào tình cảm cô bởi vì những xáo trộn là từ bên trong cô. Nó hoàn toàn mới, khác biệt và không một kinh nghiệm tình yêu nào của cô có thể chuẩn bị cho cô trước sự tấn công ấy. Cô không thể định nghĩa được nó là gì khi ấy. Chỉ có sau này, khi cô đã già dặn hơn, cô mới có thể định nghĩa được cái cảm giác cô có buổi chiều hôm đó: khao khát.

Suốt trong những ngày cuối thu, anh chưa bao giờ đối xử với cô khác hơn là cởi mở hiếu khách. Khi bạn trai cô đến đón cô sau những trận dợt band để chở cô về nhà trên chiếc xe vá víu Cougar, thầy Chapman luôn gọi với theo sau họ “Đi chơi vui về nhé!”

“Trước khi bước sang bài kế tiếp, anh chị nên đọc ba chương đầu của sách. Nhất định là chán lăm, nhưng nó sẽ cho anh chị những thông tin căn bản.”

Shelley bị rút ra khỏi ảo mộng của cô bằng những lời dặn của anh. Anh ngồi ghé một bên trên mé bàn, dáng điệu đầy tính đàn ông. Shelley ngờ rằng chẳng có người con gái nào trong phòng học này mà không để ý tới vẻ đàn ông hấp dẫn của anh. Chỉ có người bị mù hoặc già yếu mới không bị ảnh hưởng, và cô nhìn quanh một vòng, cô chẳng thấy ai như vậy cả. Hơn thế, cô còn nhận ra những nữ sinh viên hầu hết ở tuổi trên mười tám hoặc dưới hai mươi. Những bộ ngực căng không nịt lộ ra dưới làn áo thun, và những cặp đùi thể thao thon đẹp bó trong những chiếc quần jean kiểu cách. Những lọn tóc dài buông thả dập dềnh đủ màu nâu, đỏ hung, vàng rực. Cô cảm thấy già và không đúng một bởi sự so sánh đó. Như là mình, Shelley tự nhắc nhở. Cô đang mặc chiếc áo len, màu trái nam việt quất, và cô mặc nịt ngực bên trong. Chiếc áo len hợp với dáng cao của cô và ăn khớp với chiếc váy len lửng ngang đầu gối màu xám. Ít ra cô cũng biết ăn mặc hợp thời trang và chưa nộp mình cho loại hàng lụa mỏng. Ở tuổi hai mươi sáu cô là người xếp hàng thứ 2 già nhất lớp. Một ông già tóc bạc nghiêm trang ngồi ở hàng đầu. Ông ghi chép cẩn thận trong khi một anh chàng trẻ tuổi đội nón cao bồi ngồi cạnh Shelley ngủ yên bình suốt giờ học.

“Chào tạm biệt,” giáo sư Chapman nói khi chuông reo. “Ồ vâng, xin cô Robins làm ơn dừng lại ở bàn giảng viên.”

Lịch sử tái lập.

Shelley sững sốt đến nỗi buông rơi chồng sách cô vừa gom lại trong tay khi anh đưa ra yêu cầu. Ít gây chú ý hơn đám bạn học cùng lớp ở Poshman Valley, bốn mươi hay hơn sinh viên tràn ra khỏi lớp, hầu hết chỉ muốn đốt một liều thuốc lá đầu tiên sau hơn một tiếng đồng hồ. Đầu cúi thấp, cô tập trung vào việc luồn lách qua đồng bàn ghế mất trật tự hơn gian phòng học gọn ghẽ của anh mười năm trước. Qua khoé mắt, cô thấy sinh viên cuối cùng vừa rời khỏi phòng. Một cách bất cẩn, anh ta để cánh cửa sập kín lại sau lưng. Cô cố bóp nghẹt sự thôi thúc điên cuồng yêu cầu anh ta làm ơn để cửa mở. Khi cô chỉ còn cách xa bàn giảng viên vài mét, khi cô đã không còn lý do gì để không phải nhìn thẳng vào anh, cô ngược hàng mi dầy lên và gặp cái nhìn đăm đăm của anh cho lần đầu sau mười năm.

“Xin chào, Shelley!”

Cô kinh ngạc. Hoặc ít nhất cũng cảm thấy mình bật ra tiếng ghen ngào trong cổ và chỉ hy vọng được chặn lại đúng lúc. “Xin chào, thầy Chapman”.

Một tiếng cười dội ra trong cổ, nhưng anh cũng thế, chặn lại trước khi phát ra thành tiếng. Đôi môi dầy đặn gợi cảm của anh dễ dàng mím một nụ cười, nhưng đôi mắt anh ráo riết khám xét khuôn mặt cô. Chúng thu nhận ngay mái tóc của cô, đôi mắt vô tư dễ tổn thương, sống mũi thanh nhã, và đôi môi cô, anh nghiêng cứu đôi môi cô một lúc lâu, và khi chiếc lưỡi của cô hồi hộp liếm ướt chúng, cô tự rửa thầm đã để chúng làm thế. Nguy hiểm và im lặng bao trùm trong phòng. Anh bước ra khỏi bàn để đứng đối diện với cô. Anh luôn luôn trông có vẻ cao quá khổ. Không phải để đe dọa, nhưng để bảo vệ.

“Em... tôi không nghĩ thầy nhận ra tôi.”

“Tôi nhận ra em ngay ngày đầu tiên em đến lớp,”

Đứng gần thế này, giọng anh nghe trầm hơn. Khi anh phải phô trương giọng trong những bài giảng, không có âm hưởng thân mật khiến cô mất cân bằng như bây giờ.

“Tôi đã bắt đầu tưởng rằng em sẽ học hết cả khóa học mà không chào tôi một tiếng.”

10 năm chín chắn trưởng thành bị quét sạch bởi lối bông đùa thanh lịch của anh và cô lại cảm thấy mình non trẻ và khờ dại như ngày đầu gặp anh.

“Tôi không định làm thầy xấu hổ bằng cách nói chuyện và để thầy phải chật vật cố gắng nhớ ra tôi. Điều đó sẽ đưa thầy vào chỗ không tiện cho lắm.”

“Tôi lấy làm biết ơn em đã nghĩ cho tôi, nhưng không cần thiết đâu. Tôi nhớ em rất rõ.”

Anh vẫn quan sát tỉ mỉ khuôn mặt cô, cô tự hỏi liệu anh có nhận ra sự tô điểm hoặc sự bôi xóa mà thời gian đã để lại trên người cô. Cô tự bản thân không cảm thấy mình kém hấp dẫn đi hoặc hơn, cô chỉ biết cô đã khác hẳn cô bé năm nào đau khổ chấm bài cho anh. Liệu anh có thấu rõ mối tình cuồng si cô dành cho anh? Liệu anh có đem ra làm đầu đề bàn thảo với bạn gái không? “Em nên thấy điệu bộ của cô bé, ngồi thẳng băng, hai bàn tay đổ đầy mồ hôi, mỗi lần anh cử động, cô bé nhảy dựng như một con thỏ chết nhất.” Cô tưởng như thấy anh vừa cười vừa lắc đầu tội nghiệp.

“Shelley?” anh kéo cô khỏi dòng suy tưởng không vui ấy bằng cách gọi tên cô, thậm chí phải nhắc lại nhiều lần.

“Vâng?” cô ngộp thở hỏi. Tại sao đột nhiên không khí lại bị thiếu thế này?

“Tôi hỏi em đã là bà Robins bao lâu rồi?”

“Ồ ...ừm, 7 năm. Nhưng tôi không là bà Robins 2 năm rồi.”

Đôi mày rậm, mang đầy khí chất đàn ông của anh, nhướng lên thăm hỏi.

“Đó là một câu chuyện dài và chán.” Cô liếc nhìn xuống chân mang đôi giày da mềm gót thấp. “Bác sĩ Robins và tôi đã chia tay cách đây 2 năm. Đó là lúc tôi quyết định đi học lại.”

“Nhưng đây là lớp chưa tốt nghiệp mà.”

Đã có người đàn ông nào mặc quần Jean, đi giày boots tây với áo khoác thể thao mà trông không giống tài tử chút, nhưng Grant Chapman chắc chắn sẽ còn gây choáng váng hơn. Nó phải có cái gì liên hệ tới chỗ hở cổ áo sơ mi, làm lộ ra khoảng ngực đậm lông của anh? Cô buộc mình phải quay mắt ra khỏi chỗ ấy để trả lời anh.

“Đó chính là tôi, một kẻ chưa tốt nghiệp, là tôi.”

Cô không thể biết được khuôn miệng mình trông thú vị làm sao khi cô tự nhiên mỉm cười. Vài năm qua nụ cười đã không đến dễ dàng. Nhưng khi chúng đến, chúng đã xóa đi vết mệt mỏi chán ngán hằn in trên khuôn mặt cô, chằm hết nơi má lúm đồng tiền trên khoé miệng cô. Grant Chapman dường như bị mê hoặc bởi đôi lúm hai bên khoé môi cô. Phải mất một lúc lâu anh mới trả lời.

“Tôi tưởng một học sinh giỏi như em, đã vào ngay đại học sau khi tốt nghiệp ở Poshman Valley.”

“Tôi có. Tôi vào đại học Oklahoma, nhưng...” Cô liếc nhìn ra xa như đang nhớ lại khóa học đầu tiên ở Norman và cuộc gặp gỡ bác sĩ Robins đã thay đổi hướng đi cuộc đời cô. “Rồi chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra,” Cô yếu ớt dứt lời.

“Mọi thứ ở Poshman Valley như thế nào? Tôi chưa về lại đó từ khi ra đi. Lạ chúa, hẳn là đã phải...”

“Mười năm,” cô buột miệng nói, và ngay khi đó cô muốn cắn lưỡi cho rồi. Cô hành động giống như một đứa học trò ngoan đưa ra câu trả lời đúng ý thầy giáo. “Đại loại như vậy,” cô chêm vào cố ý ra vẻ tự nhiên.

“Vâng, bởi vì tôi đã đi ngay Washington từ đó. Tôi bỏ đi trước khi năm học kết thúc.”

Bản năng tự vệ khiến cô quay mắt đi. Giờ học buổi chiều sắp bắt đầu. Chỉ một vài sinh viên trôi dạt trên lối đi bộ bên ngoài những cửa sổ nhiều tầng. Cô không thể nói về chuyện ra đi của anh. Anh sẽ không nhớ và cô đã cố gắng mười năm để quên.

“Chuyện ở Poshman Valley không có gì thay đổi. Tôi trở lại đó luôn để thăm cha mẹ. Họ vẫn còn sống ở đó. Em trai tôi thì đang dạy môn Toán và cũng là huấn luyện viên cho đội bóng năm thứ 2 trung học,”

“Không đùa chứ!” Anh cười lớn.

“Vâng, cậu ấy đã lập gia đình và có hai con.”

Cô loay hoay xóc lại chồng sách nặng trĩu trong tay cho thoải mái dựa vào ngực. Thấy vậy, anh nghiêng người xuống đỡ lấy chúng từ tay cô và đặt lên bàn phía sau. Không biết làm gì với đôi tay thừa thãi của mình, cô vụng về khoanh tay ngang hông, mong là anh không đoán ra được cô cảm thấy bị phơi bày như thế nào.

“Có phải em sống ở đây, tại Cedarwood?”

“Vâng. Tôi sẽ đi học toàn thời gian, tôi có mượn một căn phòng nhỏ.”

“Một căn phòng cũ rích?”

“Sao thầy biết?”

“Ở đây có nhiều nhà cũ như vậy. Một ngôi phố cổ kỳ dị. Nhắc tôi nhớ tới phố George, nơi tôi từng sống qua vài năm khi tôi ở Washington.”

“Ồ.” Cô cảm thấy mình vô duyên hết sức. Anh đã từng có quan hệ mật thiết với giới thượng lưu, giới người mẫu, giới thể lực chính trị. Với anh, cô chỉ là một con bé nhà quê mà thôi. Cô di chuyển để lấy lại sách.

“Tôi không muốn giữ chân thầy...”

“Em đâu có. Tôi đã hết giờ hôm nay rồi. Thực ra, tôi đang định đi uống một ly cà phê ở đâu đó. Em vui lòng đi với tôi không?”

Tim cô đập mạnh. “Không, cảm ơn thầy Chapman, tôi...”

Tiếng cười lớn của anh ngắt ngang lời cô. “Thực là..., Shelley, tôi nghĩ em có thể gọi thẳng tên tôi. Em không còn ở trường trung học nữa.”

“Không, nhưng thầy vẫn là giáo sư của tôi mà,” Cô nhắc khéo anh, hơi bị rối loạn vì anh đã cười cô.

“Rất hân hạnh. Em tô điểm cho phòng học của tôi, hơn bao giờ hết.”

Cô những mong anh cứ cười như thế. Dẫu sao cô cũng dễ dàng đối phó hơn là cái nhìn soi mói của anh.

“Nhưng, làm ơn, đừng có đóng khung tôi thành ông “giáo sư đại học”. Cái từ “giáo sư đại học” vẽ nên hình ảnh một ông già lẫm trí với mái tóc bạc phơ, lục lọi túi áo choàng rộng thùng thình để tìm cặp mắt kiếng đang chằm chằm ngồi trên đầu ông ta.”

Cô cười lớn. “Có lẽ thầy nên thử dạy viết luận văn. Đó là bức tranh từ ngữ rất sinh động mà thầy vừa mới vẽ ra.”

“Vậy thì em đã hiểu ý tôi rồi đấy. Gọi là Grant đi, làm ơn.”

“Tôi sẽ thử,” cô chỉ có thể hứa vậy thôi.

“Thử ngay đi.” Anh năn nỉ.

“Được rồi.” Cô thở dài. “Grant.” Cái tên được gọi lên dễ dàng trên đầu môi cô hơn là cô tưởng. Trong những giấc mơ tình yêu mười năm qua, cô đã lần nào gọi tên anh chưa? “Grant, Grant.” cô lặp lại.

“Thấy chưa? Nghe phải hay hơn không? Bây giờ thì tới phiên cà phê được không? Em không còn lớp nào nữa chứ? Mà nếu như em còn, thì giờ em đã trễ rồi đấy, cho nên...”

Cô vẫn còn do dự. “Tôi không...”

“Trừ phi là em không muốn bị bắt gặp đi với tôi.”

Giọng anh thay đổi đột ngột khiến cô vụt ngược nhìn lên. Những lời được nói một cách nhẹ nhàng, nhưng có cả một sự đả kích phủ đầy. Cô bắt được ý anh ngay.

“Thầy muốn nói đến chuyện xảy ra ở Washington đó hả?”

Khi anh yên lặng trả lời cô bằng tia nhìn xuyên thấu với đôi mắt xám xanh, cô lắc đầu mãnh liệt. “Không, không, dĩ nhiên là không phải. Giáo sư... à, Grant. Chuyện đó không ăn nhập gì đến chuyện này đâu.”

Cô cảm động khi thấy vẻ nhẹ nhõm hiện ra trên mặt anh.

“Tốt”. Anh cào những ngón tay thon khỏe vào mớ tóc mình. “Chúng ta đi uống cà phê đi.”

Không hiểu vì cái nhìn đăm đúi trong mắt anh hay thái độ lúng túng trẻ thơ đã ép buộc cô đi với anh, hay là vì giọng điệu cầu khẩn của anh cũng nên.

“Thôi được”, cô nghe chính giọng mình trả lời trước khi thâm tâm cô ra quyết định.

Anh mỉm cười, quay lại nhặt chồng sách của cô và hồ sơ của mình, và đẩy cô đi về phía cửa. Khi đến nơi, anh cúi nghiêng người qua lưng cô để tắt đèn. Cô nín thở cảm thấy cánh tay anh lướt nhẹ trên lưng. Có một thoáng, bàn tay anh đặt nhẹ nơi cổ cô trượt dài xuống nửa lưng. Động chạm ấy không khác gì một cử chỉ lịch sự, cô tự chỉnh mình khi cảm nhận được bàn tay anh qua lần áo len khi họ đi bộ qua khuôn viên trường.

Hal, một cộng đồng xã hội thu nhỏ của mỗi một trường đại học trên đất nước này, ồn ào, mịt mù khói thuốc và đông đúc. Ca sĩ Neil Diamond đang than khóc sự cô đơn của anh ta trên loa phóng thanh gần dã chiến trên trần nhà. Người hầu bàn áo trắng tay đeo dải lụa đỏ đem bia cối đến những bàn chật chội bữa bãi. Sinh viên đủ loại, từ kẻ mới nhập trường, hội nữ sinh viên, những vị trí thức râu ria xồm xoàm đến những vận động viên bắp thịt cuộn cuộn, tất thấy đều bị nấu chảy trong mớ tiệc tùng hỗn loạn này. Grant nắm tay dẫn cô đến góc bàn riêng tư quen thuộc khuất mắt trong quán.

Ngồi vững vàng trong ghế, anh chồm ngang qua bàn thì thầm, “Hy vọng tôi không phải trình thẻ căn cước?”

Trước khuôn mặt ngơ ngác của cô, anh giải thích, “Tôi nghĩ không ai trên ba mươi được chào đón ở đây.”

Cô cười ngặt nghẽo, anh vỗ trán, “Lạy chúa, em chưa đủ ba mươi tuổi mà phải không? Tại sao càng lúc tôi càng giống ông giáo sư tóc bạc trắng đi run lẩy bẩy thế nhỉ?”

Khi người hầu bàn vụt qua, Grant chặn anh ta lại đủ lâu để gọi, “Hai ly cà phê.”

“Sữa không?” anh hầu bàn lẩn nhanh hỏi với lại qua vai.

“Sữa không?” Grant hỏi cô. Cô gật đầu. “Sữa!” Grant hét với theo anh hầu bàn.

“Lần chót tôi gặp em, em chưa đủ tuổi uống cà phê thì phải?” Anh hỏi cô.

Không thực sự để ý đến câu hỏi của anh, cô lắc đầu. Cô khó kềm chế không nhìn chăm chăm vào anh. Mái tóc anh bị gió thổi tung thật lôi cuốn, chiếc áo sơ mi hở cổ chữ V tiếp tục gây bối rối cho cô. Daryl Robins từng cho mình là biểu tượng của đàn ông, bộ ngực anh ta cũng chỉ lơ thơ ít lông nhạt màu, trong khi đây là cả một cánh rừng rậm trên làn da ngăm. Một ước muốn mãnh liệt được chạm ngón tay vào đó, cô vội nhìn chỗ khác. Một cái liếc vòng quanh đủ cho cô nhận ra. Các nữ sinh cũng đang nhìn chăm chăm vào Grant không che dấu lòng ham muốn. Cô là đối tượng đáng đánh giá của họ. Grant Chapman khét tiếng xấu, nguy hiểm, loại mà không người đàn bà nào không tò mò muốn biết. Shelley cố gắng gạt bỏ làn sóng xôn xao gây ra bởi sự xuất hiện của họ, nhưng những cái nhìn trừng trừng trước mặt họ bây giờ thật là không thoải mái chút nào.

“Em sẽ quen dần thôi.” anh nhỏ nhẹ nói sau vài giây.

“Còn thầy?”

“Không, em không thể quen được, em chỉ học cách sống với nó thôi và phớt lờ nó đi nếu em làm được.” Anh xoay tít cái gạt tàn thuốc trên mặt bàn mi ca, “Đó chẳng qua là hậu quả của việc hình em được đăng trên báo vài tháng. Bất kể em là người xấu hay người tốt, thủ phạm hay nạn nhân, có tội hay không có tội, tiếng tăm luôn theo sát em. Không còn gì là riêng tư nữa.”

Cô không nói gì thêm cho đến sau khi anh hầu bàn lo lắng tiếp cà phê cho họ. Shelley khuấy sữa vào tách của mình và khẽ khàng nói, “Họ sẽ tập làm quen có thầy ở đây. Tin thầy gia nhập Khoa vào mùa thu này lan nhanh như lửa mùa xuân vừa qua. Một khi thầy ở đây lâu, mọi sôi nổi sẽ tắt dần đi.”

“Lớp tôi đủ người nhanh lắm. Tôi chẳng ngạc nhiên. Tôi biết hầu hết sinh viên xin học vì tò mò thôi. Tôi thấy anh chàng cao bồi ngồi kế bên em ngủ suốt hôm nay.”

Cô mỉm cười, vui mừng rằng anh không quá nhạy cảm, về cảnh giác không còn trên khuôn mặt anh nữa. “Tôi không nghĩ anh ta sẽ biết ơn bài giảng cực hay của thầy.”

Grant mỉm trả nụ cười ngẩn ngừ cho cô và liền lúc đó đắm đắm nhìn vẻ nghiêm chỉnh của cô, tìm kiếm tận đáy sâu thẳm trong mắt cô với ánh nhìn mạnh mẽ khiến cô nao núng run sợ.

“Tại sao em xin học lớp tôi, Shelley?”

Cô nhìn xuống tách cà phê của mình, rồi suy nghĩ rằng im lặng có nghĩa là nhận tội, cô nói một cách có ý chí, “Bởi vì tôi cần điểm.”

Anh phớt lờ cách pha trò của cô. “Em cũng tò mò lắm, phải không? Em muốn xem tôi đã mọc mấy cái sừng và có cái đuôi dài nào từ khi em chưa gặp lại tôi?”

“Không” Cô than khẽ. “Dĩ nhiên là không. Không bao giờ.”

“Em muốn xem coi tôi còn nhớ em không?” Anh nghiêng hẳn người lên bàn, hai cánh tay anh chống lên mép bàn. Khoảng cách giữa họ ngắn dần, nhưng đáng lẽ phải thu mình ra xa khỏi anh, cô lại thấy bị hồi thúc đến gần anh hơn.

“Tôi... tôi đoán tôi đã làm thế. Tôi không nghĩ thầy nhận ra tôi. Đã lâu lắm rồi, và...”

“Em muốn xem coi tôi còn nhớ gì đến đêm chúng ta đã hôn nhau, phải không?”

2. Chương 2

Trái tim cô đập muốn vỡ cả lồng ngực. Tiếng ồn ào trong phòng bị át đi dưới tiếng mạch đập rền vang trong tai cô. Miệng cô khô khốc.

“Nhìn tôi đi, Shelley.”

Không, không, đừng, Shelley. Mày sẽ thua. Anh ấy sẽ thấy. Anh ấy sẽ biết. Lý trí cô cuống cuống ra lệnh nhưng đôi mắt không vâng lời ngược lên bắt gặp ánh mắt anh. Cô nhìn thấy hình bóng cô in trong đôi mắt thăm xanh, tan nát, một khuôn mặt u sầu, hoang mang.

“Tôi nhớ đã hôn em. Em có nhớ không?”

Cô gật đầu trước khi thốt nên lời. “Vâng.”

Trong một giây nhắm mắt, cô tưởng như mình bị cuốn trôi xa đến chóng mặt. Cô cầu mong anh chuyển đề tài tiếp sang chuyện chung chung nào mà họ có thể bàn thảo cởi mở dễ dàng hơn. Cô không nghĩ mình sẽ sống sót nếu phải sống lại cái đêm đã làm thay đổi cả cuộc đời cô trong khi anh chỉ ngồi cách cô có vài phân. Cô đã sống lại khoảng thời gian đó không biết bao nhiêu lần rồi. Kỷ niệm đó được chôn kín trong lòng, một kho báu không một ai biết được. Cô đau khổ bao nhiêu với kỉ niệm đó, và chỉ sống lại với nó khi cô chỉ có một mình. Nhưng đem ra bàn thảo đêm đó với anh khác nào đem lên bàn mổ. Không gì giấu được nữa. Cô không thể làm được.

Anh không buông tha. “Đó là sau trận bóng rổ chung kết. Em nhớ chưa?”

“Vâng,” cô trả lời, giọng nặng như chì, cố giữ cho mình khỏi phải hét lên. “Poshman Valley thắng.”

“Và mọi người phát điên lên,” anh nhỏ nhẹ nói. “Ban nhạc phải chơi bài quyết chiến cả mười lần mới yên. Tất cả mọi người trên phố đều ở đó, la và hét lên. Các cầu thủ công kênh huấn luyện viên trên đầu và điều hành vòng quanh sân bóng.”

Cô thấy hết. Nghe hết. Cũng ngửi thấy mùi bắp rang. Cô có thể cảm thấy sàn đang rung chuyển dưới chân khi mọi người dậm chân theo ban nhạc. “Shelley, chạy lấy bằng rôn chiến thắng đi!”, một trong những bạn đồng đội của đội cổ vũ hét vào tai cô. Cô gật đầu và cố chen chân xuyên qua đám khán giả liên hoan mừng chiến thắng để chạy vào văn phòng, nơi đội cổ vũ để quên băng rôn. Shelley vọt ra cửa, kẹp nó trong tay vừa lúc thầy Chapman chạy đến. Anh được cử tới lấy chiếc cúp để trao cho đội chiến thắng.

“Thầy Chapman!” Shelley kêu lên mừng rỡ khi cô chạy tới bên anh. Vẫn còn ngộp lặn trong cơn say chiến thắng. Không kịp suy nghĩ, anh vòng tay ôm eo cô nhấc bổng lên và xoay vòng vòng, tiếng cười của họ vang dội một góc phòng. Khi anh đặt chân cô xuống đất, ngập ngừng một lúc lâu khi buông cô ra. Khi hai tay anh đáng lẽ phải thu về lập tức thì anh vẫn do dự và vòng tay vẫn khóa chặt sau lưng cô. Một khoảnh khắc không thể đoán trước, không phải dịp may, và chắc chắn không thể hoạch định trước. Một nhịp đập giữa ranh giới cái chết và sự sống. Ngay tại khoảnh khắc đó, Shelley mãi mãi đổi thay.

Kinh ngạc bóp nghẹt tiếng cười. Chỉ còn yên lặng, ngoại trừ tiếng âm âm chán ngắt vọng ra từ những bức tường quanh sân bóng. Trái tim họ cùng một nhịp đập. Cô có thể cảm thấy tim anh đập dữ dội qua lần áo len của cô có trang trí hàng chữ cứng đờ “PV” ở giữa. Bắp chân rắn chắc của anh sát cạnh chân cô ngay dưới chiếc váy len ngắn. Một tay anh đặt ngay eo cô, trong khi tay kia xoè rộng nằm vững chãi giữa lưng cô. Hơi thở họ hoà vào lẫn nhau khi mặt anh hạ thấp xuống một cách máy móc. Họ đứng sững như tượng, nhìn chăm chăm vào nhau trong câm lặng khó hiểu. Anh nghiêng đầu sang bên, tựa như vừa bị giáng một đòn giữa mặt và chưa biết là bị đánh bởi vật gì. Một cách nhanh chóng, dường như vừa mới nhận ra tình thế không an toàn của họ, anh chỉ kịp cúi đầu xuống. Môi anh chạm vào cô một cách ngọt ngào. Nấn ná một chút rồi nhấn mạnh lên khiến cô phải tiếp nhận. Đầu lưỡi anh chạm nhẹ gây một cơn sốc như có luồng điện chạy xuyên qua họ.

Anh buông cô ra thình lình như vừa bị sốc và lùi ra xa. Anh nhìn thấy dòng nước mắt tủi nhục đọng đầy trong đôi mắt sợ hãi của cô và tìm anh quặn thắt niềm căm ghét bản thân. “Shelley...” và... cô bỏ chạy. Băng rôn vẫn còn kẹp dưới tay khi cô đâm đầu chạy một mạch khỏi sân bóng tới xe nhà.

Nửa tiếng đồng hồ sau cha mẹ cô lo lắng tìm thấy cô co ro sau xe, cô bảo họ, cô không được khỏe nên đã phải ra về.

“Tôi đã làm em khiếp sợ đêm đó.” Bây giờ Grant lên tiếng. Anh không hề đụng vào cô, mặc dù tay anh nằm sát cạnh cô trên mặt bàn, chỉ cần anh nhấc ngón tay út dịch sang một ly là anh có thể chạm vào cô.

“Vâng, đúng vậy.” Giọng nói cô đã bỏ rơi cô. Cô thì thào. “Tôi đã bảo cha mẹ tôi là tôi bệnh nặng và nằm liệt giường ba ngày trong kỳ nghỉ giáng sinh.” Cô cố mỉm cười nhưng lại thấy đôi môi mình run rẩy. Cô đã nằm trên giường, bối rối, và đau khổ cùng cực, tự hỏi tại sao ngực cô đập rộn ràng mỗi khi nhớ lại cái cách môi của thầy Chapman trên môi cô. Gối cô đã thấm ướt những giọt nước mắt nóng bỏng đầy hổ thẹn.

“Em không phải là người duy nhất khiếp sợ đêm đó. Em cũng làm tôi chết khiếp.” Grant thì thầm.

Shelley bàng hoàng nhìn anh. Anh cười lớn nhưng không pha chút đùa cợt nào. “Em thử tưởng tượng cái phố nhỏ cỡ Poshman Valley sẽ làm gì một ông thầy giáo bị bắt gặp hôn cô học trò của mình? Tôi sẽ may mắn nếu được chết mau lẹ. Cảm ơn Chúa không ai nhìn thấy chúng ta đêm hôm đó. Cho cả mạng em và tôi. Tôi có thể ra đi. Em thì không thể.”

“Thầy đã đi ngay sau đó.”

Cô đã kinh sợ phải trở lại trường sau kỳ nghỉ lễ. Làm sao cô có thể giáp mặt anh được? Nhưng cô được tin trước ngày tựu trường rằng thầy Chapman sẽ không còn dạy ở Poshman Valley nữa. Anh từ chức để nhận việc phụ tá cho Thượng nghị sĩ ở Washington, D.C. Mọi người đều biết anh chỉ dạy tạm cho đến khi anh có thể ra Thủ đô, nhưng mọi người cũng ngạc nhiên khi anh bỏ đi đột ngột.

“Vâng, Tôi đi Oklahoma vào dịp lễ đó và không ngừng đề nghị văn phòng liên lạc cho đến khi một trong số họ cuối cùng kiếm ra việc cho tôi. Tôi không thể trở lại trường trung học được.”

“Tại sao?”

Anh ghim vào cô bằng đôi mắt màu rêu của mình. Giọng anh êm lặng và căng thẳng khi anh lên tiếng. “Em lúc đó còn rất ngây thơ, Shelley, nhưng bây giờ thì không. Em phải biết tại sao tôi phải đi. Nụ hôn đó không phải dành cho anh em ruột thịt. Chưa bao giờ tôi có ý định đụng chạm đến em như vậy, chứ đừng nói là hôn em. Tin tôi đi, làm ơn. Tôi không hề có những ý tưởng dâm dăng về em hay bất kỳ một học sinh nào khác. Nhưng chỉ một lần ôm em trong tay, cái gì đó đã xảy ra với tôi. Em không còn là một học sinh của tôi nữa, mà là người đàn bà mà tôi khao khát. Tôi không nghĩ là tôi có thể đối xử với em như là cô học trò nhỏ của tôi như lúc trước.”

Cô nghĩ sức ép trong lồng ngực cô có lẽ sẽ giết cô chết mất. Cô còn sống đủ lâu để nghe anh hỏi, “Em xong chưa? Thêm cà phê không?”

“Vâng, tôi muốn nói là vâng, tôi xong rồi và không, cảm ơn. Không thêm nữa.”

“Chúng ta đi thôi.”

Anh đứng dậy và kéo ghế cho cô. Cô mau lẹ đứng lên cẩn thận để không đụng phải anh.

“Chao ôi,” anh vừa nói vừa đẩy cánh cửa tán đinh bằng đồng thau nặng nề và dìu cô ra ngoài, “Không khí trong lành quá!”

“Chào giáo sư Chapman.” Một nữ sinh viên dừng lại nói chuyện với anh, cùng bước vào với cô ta là ba cô gái khác, lông mi cô ta nặng trĩu mascara, miệng cô ta với son bóng lưỡng, mái tóc rộng và dày của cô ta tĩa lóp và uốn tạo kiểu đánh rối. Shelley tự hỏi có phải cô ta được hàn dính vào cái quần jean, nếu không thì cái dây kéo nào chịu nổi sự kéo căng tới vậy. Bộ ngực đồ sộ của cô ta không bị giam hãm bởi áo nịt bên dưới chiếc áo len móc thưa.

“Xin chào, cô...”

“Zimmerman. Lớp 2 giờ chiều thứ hai - tư - sáu. Em rất thích bài giảng của giáo sư hôm qua,” cô ta ồ ồ. “Em đã mượn được những quyển sách giáo sư đề nghị từ thư viện rồi.”

“Nhưng cô chưa đọc phải không?”

Cô gái chớp mắt rất đúng điệu mắt một giây, choáng người trước câu hỏi chế giễu của Grant. Đoạn cô ta cười một cách biếng nhác, quyết định lấy câu chế giễu của anh thành lời nói đùa ý nhị. “Em đã bắt đầu đọc chúng.”

“Tốt. Khi nào cô đọc xong, tôi muốn nghe cảm tưởng của cô.”

“Ồ, giáo sư sẽ biết, giáo sư sẽ biết.” Cái liếc ranh mãnh của cô ta lái sang Shelley, người đã bị cô ta đối xử một cách lạnh lùng. “Chào nha.” Cô nói khi cô ta đi theo mấy người bạn vào Hal’s.

Họ đi bộ nửa khúc đường xuống lối dẫn đến cửa hàng sách trước khi Grant nhỏ nhẹ hỏi, “Không có thắc mắc gì à?”

“Về chuyện gì?” cô hoạt bát hỏi lại.

“Về chuyện hiển mình của vài sinh viên.”

Cô nhìn lên anh chế giễu. “Tôi chắc cô Zimmerman có nhiều thứ để dâng hiến, nhưng tôi hoài nghi là học bổng không phải là một trong những thứ đó.”

Anh cười lớn, chụp cánh tay cô và hướng dẫn cô qua đường. “Em đậu xe ở đâu?”

“Tôi không có đi xe. Tôi đi bộ tới trường hôm nay.”

“Đáng khen lắm. Đi đường nào đây?”

An toàn nhất, khôn ngoan nhất, dễ dàng nhất là chia tay ở đây, ngay bây giờ. Shelley Robins luôn luôn làm điều an toàn nhất, khôn ngoan nhất, dễ dàng nhất. Cô dừng lại trên lối đi dành cho người đi bộ và đối mặt với anh. “Cảm ơn, nhưng tôi có thể đi suốt đoạn còn lại một mình.”

“Dĩ nhiên rồi, nhưng tôi muốn đi với em.”

“Không cần thiết đâu.”

“Tôi đâu có nói là cần đâu.”

“Tốt hơn là thầy không nên đi.”

“Tại sao?”

“Tại vì thầy là giáo sư và tôi là sinh viên của thầy,” cô nói, suýt khóc vì cái lý do chính mà cô không thể nêu ra.

“Y như chúng ta ngày trước vậy. Điều đó làm phiền em lắm hả?”

“Tôi đoán là vậy. Vâng.”

“Một điều khác nhau nghiêm trọng, Shelley. Lần này chúng ta là những người đã trưởng thành.”

Cô tránh không trả lời, bậm chặt môi dưới.

Lợi dụng lúc cô chưa thể quyết định, anh nhấn mạnh. “Tin tôi đi. Chuyện cuối cùng tôi cần trong cuộc đời tôi là một tai tiếng nữa. Tôi sẽ không làm chuyện gì phương hại đến chúng ta đâu.”

“Đó là lý do tại sao chúng ta không nên bị bắt gặp ở ngoài khuôn viên trường.”

Vị trí của anh tại trường đại học cũng lung lay không kém. Tại sao anh lại làm nguy hiểm thêm? Kèm theo những tội nợ của anh, cô đem mổ xẻ việc để anh trở lại cuộc đời cô có nghĩa gì với cô. Không. Cô không thể bị lừa vào bẫy lần nữa. Bằng mọi cách cô phải dừng lại ở bên này. Tại sao cô lại có thể để anh nhắc lại nụ hôn cách đây mười năm. Cô không thể dò được, nhưng...

“Tôi cần một người bạn, Shelley.”

Tim cô thót lại khi nhận ra những nếp nhăn in hằn hai bên khoé môi anh và đường rãnh sâu giữa đôi chân mày. Anh đã đau đớn chịu đựng. Anh đã từng trải qua những khó khăn, khổ sở không thể tiết lộ. Nếu anh bày tỏ tình cảm, cô chắc đã khước từ anh, có thể, có lẽ... Nhưng đơn giản, chỉ là lời cầu xin cho một tình bạn không thể chối từ. Anh là người nổi tiếng, phải. Nhưng anh cũng là nạn nhân của chính tiếng tăm của

mình. Những hạng người như anh không quan tâm làm bạn với những người bình thường, sống cuộc sống tầm thường. Chỉ là sĩ diện giả dối. Mặt thật của vấn đề là... anh cô đơn. Cô ngược lên nhìn vào đôi mắt quầng rử, dường như hiểu thấu cô, và nhìn thấy dấu hiệu của lòng thiếu tự tin.

“Thôi được.” Cô nhẹ nhàng đồng ý và cất bước đi.

Anh sai đều bước bên cạnh cô. “Môn học chính của em là gì?”

“Tài chính, Nhà băng.”

Anh dừng bước. “Nhà băng?”

Cô cũng dừng lại. “Vâng, Nhà băng. Chứ thầy muốn tôi nói sao? Kinh tế gia đình ư?” Giọng cô gay gắt lộ rõ.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh cười phá lên. “Không. Tôi không phải là Đảng cộng sản. Chỉ là tôi không thể tưởng tượng ra em như là một vị chủ nhà băng ăn khó tiêu trong bộ đồ sọc xám xịt.”

“Lạy Chúa, hy vọng là không,” cô nói, tư thế thoải mái hơn một chút.

Họ lại cùng bước đi.

“Tôi muốn chuyện về ngân hàng trên quan điểm của phụ nữ. Nhiều nhà băng bây giờ có những chi nhánh nhắm vào phụ nữ, nhất là những phụ nữ có cơ sở làm ăn riêng, hoặc li dị, hoặc góa chồng, những người lần đầu tiên làm chủ đồng tiền của mình. Thường thì khi đó họ còn không biết làm điều gì trước tiên để cân bằng ngân quỹ, chứ đừng nói là mở một trương mục tiết kiệm hoặc mượn tiền có bảo đảm.”

“Em có sự ủng hộ bằng tất cả trái tim của tôi,” anh nói, đặt tay lên ngực. “Tôi nghĩ đó là ý kiến tuyệt vời.”

“Cảm ơn,” cô nhún gối chào.

Những lối đi bộ giờ vắng vẻ. Mặt trời lặn xuống đằng sau toà nhà Gresham, bầu trời phơn phớt màu chàm nhạt. Những cây sồi, cây du, lá vàng cháy vì mùa thu lạnh lẽo treo lơ lửng bên đường, nhuốm một màu tình tứ lên cảnh vật. Một cặp tình nhân không cưỡng lại được sự lôi cuốn của nó. Nhịp chân của Grant và Shelley vang vọng trên con đường nứt nẻ mọc đầy dây leo khô khốc khi họ đến gần cặp tình nhân nọ. Lưng cô gái dựa vào gốc cây còn chàng trai nương cô bằng đôi chân của mình. Đầu họ nghiêng vào nhau, tay trong tay. Khi Shelley quan sát họ với cảm giác tội lỗi, bao nhiêu máu dồn cả lên mặt làm khuôn mặt cô đỏ hồng. Shelley liếc mắt nhìn Grant qua đuôi mắt, và còn thấy xấu hổ hơn nữa vì Grant đang quan sát kỹ lưỡng phản ứng của cô.

Anh nhếch mép cười, và tiếp tục câu chuyện bỏ dở cho đến khi cặp tình nhân ấy bị bỏ xa lại sau lưng.

“Em vẫn còn đang đi làm chứ?” Grant hỏi, làm nhẹ căng thẳng giữa họ.

“Không. Tôi là một sinh viên thực thụ. Tôi quyết định dành hết thời gian cho việc học. Tôi xoay sở có đủ tiền để không phải đi làm.”

“Tiền thỏa thuận?”

Cô chưa bao giờ bàn về vấn đề li dị của mình, nhưng lạ lùng thay, cô chẳng thấy đề phòng gì với câu hỏi của Grant. Niềm cay đắng đã day dứt trong cô hàng tháng trời từ sau khi ký giấy lần cuối cũng đã từ từ giảm dần. Hối hận dày vò, nhưng sau đó cô chấp nhận.

“Vâng. Tôi không muốn lệ thuộc vào Daryl cho chi phí hàng ngày của tôi, nhưng tôi nghĩ anh ta nợ tôi việc học của tôi. Chúng tôi cuối cùng đi tới thoả thuận làm hài lòng cả hai.”

“Em không ngại khi tôi hỏi chuyện gì đã xảy ra chứ?”

“Chúng tôi có 1 đám cưới sai lầm, và li dị 5 năm sau đó.”

Họ vừa băng qua một quãng đường vắng trước khi anh nói. “Không thêm chi tiết gì nữa sao?”

Cô ngược nhìn anh. “Cho tôi xin.”

“Xin lỗi, tôi không có ý tò mò. Tôi chỉ thấy anh ta quả là ngu ngốc. Nếu tôi được gặp anh ta, tôi thích nói cho anh ta biết điều đó.”

“Không thành vấn đề nữa. Anh ta đã có được điều anh ta muốn. Anh ta là bác sĩ ở thành phố Oklahoma, nổi bật trong lãnh vực chuyên môn của anh ta. Lần cuối tôi nghe nói về anh ta là chuyện anh ta đã quyến rũ được cô con gái của vị trưởng phòng. Daryl luôn cho đó là cái đuôi gà tuyệt đẹp trên mũ của anh ta.”

Grant thở ra một câu chữ thề qua đôi môi mím chặt. “Tôi đoán là em đã hy sinh việc học của em để nuôi anh ta ăn học.”

“Đại loại là như vậy, Vâng.” Cô chột dạ trước vẻ hung dữ của anh. “Nhà tôi đây.” Cô căng thẳng nói.

Anh đi theo cô lên một con đường hẹp, gồ ghề, tới vòm cổng trước cửa chính. Ngôi nhà bằng gạch nâu đỏ chạy đường viền với gỗ sơn trắng. Bãi cỏ và bụi cây berry được cắt tỉa gọn ghẽ, nhưng cả sân đầy lá rụng từ hai cây bồ đào song sinh đứng hai bên ngõ ra vào.

“Tôi thích chỗ này, Shelley”. Grant nhiệt tình nói.

“Thầy thích nó hả? Tôi cũng vậy, từ phút đầu tiên tôi nhìn thấy nó. Tôi ghét phải xa nó sau khi tôi tốt nghiệp và ra đi.”

“Và em định đi đâu? Em có nhiều khả năng để chọn việc làm.”

“Không phải bây giờ, nhưng mùa xuân tới tôi sẽ bắt đầu gửi những lá thư thăm tra. Tôi nghĩ là tôi sẽ phải hướng về những vùng đô thị đông dân cư, để tiện việc chọn một nhà băng đủ lớn có một chi nhánh riêng dành cho phụ nữ.” Vào đoạn cuối của bài diễn văn, giọng cô nhỏ dần và gần như tắt hẳn. Nhuệ khí của cô nhụt đi vì cái nhìn ngầu ngẩn của anh vào khuôn miệng cô.

“Cám ơn vì đã...” Cô bắt đầu.

“Shelley, em không có một chút tò mò nào ư? Em không hề hỏi tôi tại sao cô con gái xinh đẹp, giàu có của vị Thượng nghị sĩ lại tự tử vì tôi sao?”

Cô chết lặng người. Không bao giờ cô ngờ anh có thể đem cái đề tài bị trục xuất ra khỏi Washington một cách công khai như vậy. Dĩ nhiên là cô rất tò mò. Cả nước đều thế. Khi hàng tít vừa được loan ra công bố vụ tự tử của một trong những cô kiều của Washington, công chúng náo loạn cảm phần. Hàng tháng rùng cái chết của cô Lancaster gắn liền với số phận của Grant Chapman. Ngài Thượng nghị sĩ Lancaster của Oklahoma dường như chấp nhận cái mà tất cả mọi người tin đó là một chuyện tình mới nảy mầm. Khi cô thiếu nữ được tìm thấy đã chết vì uống thuốc ngủ quá liều trong căn phòng ở phố George, cái bong bóng huyền thoại chung quanh họ vỡ tung. Grant Chapman bị lôi vào tròng, người ta tin rằng anh đã làm tan nát trái tim cô gái và anh bị đuổi khỏi phòng nhân viên của ngài Thượng nghị sĩ. Chapman khi đó đã đâm đơn kiện ngài Thượng nghị sĩ Lancaster vi phạm hợp đồng. Các hệ thống tin tức đã có cả một cánh đồng khai thác. Còn có gì sốt dẻo hơn là hình ảnh một cô thiếu nữ trần như nhộng nằm chết trên giường bên cạnh tờ chúc thư cuối cùng viết bằng chính tay cô. Viết rằng, “Anh thân yêu nhất của em, tha lỗi cho em vì đã quá yêu anh. Nếu em không thể có anh thì em chỉ muốn chết.”

Chuyện càng trở nên tồi tệ hơn khi khám nghiệm tử thi phát hiện cô đã mang thai. Công chúng no đủ với từng chi tiết đề tiện, ích kỷ và vụ lợi. Grant đã thắng kiện, nhưng đã từ chức ngay tức thì khi toà án đưa ra nghị quyết. Grant Chapman có thể được phong hiệp sĩ một cách vô tình, nhưng không ai cho anh là ngu ngốc cả. Anh thừa thông minh để hiểu rằng tại Washington anh bị tẩy chay mãi mãi.

“Tôi... tôi lấy làm tiếc cho thầy, đã phải trải qua những chuyện như thế.” Cuối cùng, cô lên tiếng.

Anh cười gằn “Em chắc là người duy nhất trên đất nước này thông cảm cho tôi, một tên tội phạm đáng khinh bỉ của toàn bộ câu chuyện. Em có giây phút nào nghĩ rằng tất cả những gì họ nói về tôi có thể là sự thật không? Em có bao giờ tin rằng tôi là người đã phá hoại sự trong trắng của cô gái kia không? Hay tự hỏi đó có phải là con tôi chết trong bụng người mẹ tự vẫn của nó?”

Dưới cơn giận dữ trong những câu hỏi dồn dập của anh, cô lùi lại một bước và anh ăn năn ngay. Cào cả bàn tay vào mái tóc, anh nặng nề thở dài. Anh nhìn chăm chăm xuống hàng hiên bằng gạch dưới đôi giày bốt của mình một lúc lâu. “Tôi xin lỗi, Shelley.”

“Đừng xin lỗi. Thầy có tất cả quyền để cay đắng. Bất cứ việc gì xảy ra giữa thầy và cô Lancaster, cuối cùng thầy cũng chỉ là nạn nhân thôi.”

Anh cố nở một nụ cười chế nhạo. “Em ở đâu khi tôi rất cần em? Tôi có thể dùng em làm ủng hộ viên cho tôi.”

“Chuyện gì rồi cũng qua. Mọi người rồi sẽ quên.”

“Em sẽ không?” Anh đặt sách của cô xuống bờ hàng hiên và bước một bước lại gần cô hơn.

“Sẽ... tôi sẽ cái gì?”

“Em sẽ quên rằng tôi đã dính vào một tai tiếng với một cô gái trẻ, khi mà em đã biết rằng mười năm trước đó tôi đã hôn một cô gái còn trẻ hơn?”

Chỉ có những tiếng động, và những âm thanh khuấy động không gian yên tĩnh. Không để bị chi phối, tất cả những giác quan của cô tập trung vào anh. Anh choáng cả tầm nhìn của cô bằng chiều cao và bờ vai rộng, cô có thể nghĩ thấy nước hoa mùi rừng cây của anh, cô nghe cả tiếng tim anh đập.

“Chuyện xảy ra ở Poshman Valley chỉ là tai nạn,” Cô nghiêng rằng.

“Phải không?” Anh nhỏ nhẹ. “Vì một thời gian lâu sau đó tôi tự bảo mình là đúng thế, nhưng khi nhìn thấy em ngày hôm kia, tôi đã phải đối mặt với sự thật là không phải. Hoặc là tôi không phân tách ra được như tôi tưởng, hoặc là có lẽ tôi đã nhìn thấy trong em lúc đó người đàn bà như em bây giờ, Shelley...”

“Không.”

Khi anh bước tới một bước gần hơn nữa, cô lùi lại. “Không, Grant.”

“Tại sao?”

“Tại sao? Tại vì tình huống vẫn thế.”

“Đó không phải là lý do, Shelley. Em bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi sáu? Hai mươi bảy? Anh ba mươi lăm. Nếu anh là một người nào khác và chúng ta gặp nhau ở một bữa tiệc trà, em sẽ không bao giờ cho tuổi tác thành vấn đề.”

Cô bóp chặt bàn tay giữ cho đừng run rẩy. Hay là cố giữ đừng chạm đến anh? Cố giữ đừng vén lọn tóc màu bạc khỏi chân mày anh? Cố giữ đừng đặt tay lên ve áo anh?

“Không phải tuổi tác, đó là tình trạng. Tôi vẫn là học trò của thầy.”

“Ở Poshman Valley thì là vấn đề, ở đây thì không, nhất là vào thời đại này. Anh nghĩ chúng ta thiếu nợ nhau và thiếu nợ bản thân mình câu trả lời xem nụ hôn mười năm trước có phải là một sự may mắn hay là dấu hiệu của một cái gì hơn thế nữa không.”

Anh tiến tới, đặt hai bàn tay mạnh bạo lên vai cô.

“Đừng, làm ơn. Đừng nói nữa.”

“Xin hãy nghe anh”, anh cầu khẩn, đẩy cô sát vào tường. “Em như là làn gió mát khi em bước qua cánh cửa lớp anh ngày hôm kia. Sau khi rời anh sa vào vùng bùn lầy, em là hiện thân của những ngày hạnh phúc. Anh chưa bao giờ quên cái đêm tháng 12 ấy, nhưng tiếng dội của nó đã lắng dần. Nhìn thấy em trở lại bắt buộc anh phải nhớ và nó đã mang trở về tất cả những tình cảm mâu thuẫn mà anh đã cảm giác được 10 năm trước. Anh muốn hôn em lần nữa, Shelley. Sự nghiệp của anh đã tiêu tan. Anh đã nhìn thấy thành đạt và hạnh phúc gần gũi như thế nào. Vì thế nếu như có ai không tán thành chúng ta ư? Anh đã quá mệt mỏi để cố làm vừa lòng mọi người. Kết quả không có gì tốt cho lắm. Anh sẽ hôn em, Shelley. Anh không còn gì để mất nữa.”

Anh nâng cằm cô lên. Hai bàn tay cô vung lên chống cự, nhưng cuối cùng nín chặt lấy vai anh. Anh nhìn đắm đắm một lúc lâu vào đôi mắt mở to đầy vẻ lo sợ cho tương lai, rồi từ từ cúi đầu xuống. Mỗi anh ầm ập, chắc chắn, tự tin, nhưng mềm mại, chúng chao đảo trên môi cô, di chuyển theo cách khiến cô không biết chính xác khi nào thì cô đang hôn lại anh, hé môi sau cái đẩy nhẹ của lưỡi anh. Cô nghe một tiếng rên thoả mãn khi anh hoàn tất việc chiếm hữu, nhưng cô không nhận ra đó chính là tiếng của mình. Những xiềng

xích của mười năm phiền muộn rơi khỏi ngực cô. Hai tay cô luồn ra sau gáy anh, chạm vào mái tóc đậm màu quệt trên cổ áo anh. Mười năm khao khát, cô tưởng tượng như chúng đi sâu trong nụ hôn. Trái tim cô muốn vỡ tung ra với ngọn sóng cảm xúc dâng trào. Anh uống lấy bờ môi dưới bóng ướm của cô. “Shelley, Shelley, ôi lạy Chúa,” anh thì thầm trên miệng cô. Lưỡi anh sục tìm vào nơi ngọt lịm ấy lần nữa, lần này anh tham lam hơn và gặp sự đáp ứng đồng cảm. Cảm giác đó khiến cô bừng tỉnh. Tình thế không thuận lợi của họ phá hỏng sự đam mê đã một lúc quét sạch mọi lý trí của cô. Cô chống tay vào ngực anh, quay phắt đầu ra sau.

“Xin làm ơn để tôi đi.” Cô đau đớn nói.

Anh buông cô ra lập tức và lùi lại chừa một khoảng không gian cần thiết cho cô. Bàn tay cô run rẩy xoa bóp trán.

Khuôn mặt cô biểu lộ một sự dày vò khủng khiếp, đầu cô lắc mạnh chỉ chứng tỏ thêm nỗi đau khổ cùng cực.

“Cám ơn vì đã đưa tôi về nhà, tôi phải vào nhà bây giờ.” cô quay đi, nhưng bị ngăn lại bởi tay anh vung ra nắm lấy cánh tay cô.

“Shelley, xin làm ơn đừng chạy trốn anh lần nữa.”

“Tôi không chạy trốn.” Cô tránh nhìn vào mắt anh. “Tôi có nhiều...”

“Em đang chạy trốn.” anh ngắt lời cô. “Anh không thể đuổi theo em lần trước, nhưng lần này anh sẽ không để em chạy thoát mà không giải thích. Có phải anh đã tiến tới quá nhanh, quá mạnh không? Em vẫn còn yêu người chồng trước của em phải không?”

Cô bật cười, nhưng chỉ là cái cười giẻ rách. “Không. Tôi chắc chắn là không nằm trong các trường hợp đó đâu.”

“Vậy thì là cái gì?”

Cô nhìn thẳng vào anh, tràn ngập thất bại và chán nản, vai cô nặng trĩu. “Grant,” cô khẽ nói với vẻ giận dữ, “Anh phải biết tại sao chúng ta không thể... tại sao việc này lại phải không bao giờ được xảy ra nữa. Tôi đã bắt đầu nghĩ anh là thầy giáo của tôi khi tôi bước vào lớp của anh mười năm trước. Trong một khoá học vài tiếng không thể làm tôi thay đổi hình tượng về anh ngay được. Trong thâm tâm tôi, anh vẫn có giới hạn đối với tôi, và mặc kệ là anh có muốn chấp nhận hay không thì tôi đối với anh vẫn vậy.”

Ánh mắt anh rời khỏi mắt cô di chuyển xuống miệng cô, vai cô. Anh miễn cưỡng tiếp nhận tia nhìn của cô và biết rằng cô nói đúng. Anh bỏ tay cô ra và sục cả hai bàn tay vào túi quần.

“Anh có cơ hội để bắt đầu một sự nghiệp mới cho bản thân. Chuyện này...”, cô nói, vung tay qua lại giữa họ ám chỉ toàn bộ câu chuyện của hai người “...không đáng một chút nào để đem thanh danh của anh ra làm chuyện may rủi.”

Anh quắc mắt nhìn cô. “Anh sẽ là người quyết định chuyện đó.”

“Tôi đã quyết định rồi. Chúng ta sẽ không thể để chuyện này tiến xa hơn nữa. Nó sẽ mang đến tai hoạ cho cả hai chúng ta. Nó không đúng, ngày xưa cũng vậy, bây giờ cũng vậy.”

Trước khi anh có thể mở miệng nói thêm một tiếng nào, cô mở khoá cửa và xoay vút vào bên trong, sập cửa lại sau lưng. Cô đứng dựa vào cửa thật lâu, cho đến khi nghe thấy tiếng chân anh chậm chạp, buồn nản vang xa dần trên đường. Nước mắt ứ đầy trên mi cuối cùng cũng được phép lăn dài trên má.

3. Chương 3

“Mày trông thật tuyệt vời, Shelley,” cô lẩm bẩm với khuôn mặt sừng húp qua tấm gương gắn trên bồn rửa mặt của cô. Cô chậm rãi mở mắt đỏ hoe bằng giấy mềm và nghiêng xuống rửa mặt bằng nước lạnh. Khi cô lau khô mặt, cô ấn tấm khăn lông bằng nhung vào đôi mắt, hy vọng xoá được hình bóng của Grant Chapman.

Nếu mày đã không thể làm thế được vào mười năm trước, cái gì khiến mày nghĩ rằng mày có thể làm được bây giờ? Cô tự hỏi mình. Anh càng quyến rũ, đẹp trai và dưới cái nhìn bối rối đầy đàn bà của cô thì tính chất đàn ông của anh càng mạnh hơn trước. Khi còn là đối tượng làm mê đắm các thiếu nữ, anh đã là một đe dọa lớn cho sự bình an của cô, nhưng đó cũng chỉ bằng phần nửa mối đe dọa hiện nay. Người đàn ông mà cô không có khả năng để quên đã dấn bước trở lại vào cuộc đời cô và cô không biết phải đối phó làm sao. Vừa đổ sữa và bắp rang vào tô, cô nghiêm khắc tự lên án mình đã ghi tên học lớp của anh. Có tất cả bảy ngàn sinh viên trong trường đại học, khả năng gặp nhau là rất thấp. Chưa gì cô đã cố ý tạo dịp cần thiết để họ gặp nhau hai lần trong tuần. Món ăn tối của cô đã quá ngấm, nhưng cô chẳng buồn nếm qua, chỉ nhai một cách máy móc. Cô ít nấu ăn sau cuộc li dị của mình, do vậy cô sụt đi 12 ký mà cô đã lên trong suốt 5 năm hôn nhân. Sau khi li dị xong, cô đã thề sẽ không bao giờ nấu ăn cho bất cứ người đàn ông nào nữa. Bất kể giờ nào Daryl về đến nhà từ bệnh viện, anh ta luôn trông đợi cô làm sẵn bữa ăn nóng sốt dọn sẵn trên bàn chờ anh ta. Cao độ của một người hầu ngoan ngoãn mà cô bị biến thành khiến cô cảm thấy tởm lợm trong cổ họng. Giận dữ, cô xối cả cái tô xuống bồn rửa chén, đổ hết nửa phần bắp rang vào máy xay rác trong bồn.

“Không bao giờ còn nữa.”, cô thề.

Cô gặp Daryl Robins tại bữa tiệc nữ sinh viên tuần đầu tiên tại O.U. Cô vừa ra trường từ Poshman Valley, và đối với cô, cậu sinh viên Y khoan như anh ta là mức với cao của sự lãng mạn. Ngay sau điệu nhảy đầu tiên, họ đã không đổi bạn nhảy suốt đêm. Cái kiểu anh ta ôm cô trong điệu nhảy slow khiến cô hồi hộp, nhưng tính cho cùng thì lúc bấy giờ cô đã là nữ sinh viên. Ngoài ra, anh ta cũng không tấn công quá bạo. Nụ cười lúm đồng tiền và khuôn mặt đẹp trai với mái tóc vàng của anh ta cũng đủ làm tan chảy bao trái tim ngây thơ. Anh ta đeo dính cô trong lễ Homecoming cuối tuần. Đến Giáng sinh, cuộc hẹn hò của họ đã trở thành một cuộc giao tranh.

“Vì Chúa, Shelley, em đã lớn rồi?”. Anh ta rít lên với cô trên băng ghế sau xe của anh ta. “Anh sẽ là bác sĩ. Anh biết làm thế nào để em không mang thai, nếu đó là điều làm em lo lắng.”

“Không phải chuyện đó.” cô nức nở. “Em không nghĩ một người thiếu nữ nên... cho tới khi...”

“...Cô ta đám cưới,” Anh ta chế nhạo. Câu rửa tội tục chỉ khơi sâu thêm nỗi bức bối của anh ta, “Em đang sống ở đâu? Cung trăng hử?”

“Đừng cười nhạo em hay niềm tin của em.” cô nói, tỏ một ý chí cương quyết, “Em không thể chối bỏ cảm nghĩ của em.”

Anh ta lại chửi thề và nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ một lúc lâu. “Địa ngục”, Anh ta cuối cùng thở dài. “Em muốn đám cưới? Nếu anh hỏi bố anh, ông ta có thể sẽ giúp mình tiền.”

Shelley ngay cả chẳng quan tâm lời cầu hôn chẳng có gì là lãng mạn, cô ném mình ngang qua ghế xe, quàng hai tay lên cổ anh ta. “Ồ, Daryl, Daryl”.

Tối đó cô để cho anh ta cởi áo ngực và hôn ngực cô. Anh ta vô cùng vui sướng. Cô thì thất vọng nào nề. Cảm giác không đam mê như cô tưởng. Nhưng, đó không phải là người đàn ông cô luôn tưởng tượng... Và bây giờ, người đàn ông đó đã trở lại trong đời cô và cô không có trang bị cảm xúc gì tốt hơn để đương đầu với tình yêu của cô dành cho anh. Ngoại trừ giờ đây cô đã lớn hơn và giả định là khôn ngoan hơn. Phải vậy không? Cô biết điều khôn ngoan cô nên làm là bỏ học lớp của Grant Chapman, cô cũng biết là cô không thể làm thế... Cô nhận thấy điều đó sau khi cân nhắc quyết định của cô hàng giờ liền, bỏ phí thời gian cô lẽ ra phải dùng để ôn bài bằng cách nhìn trừng trừng vào khoảng không, và tự hỏi làm cách nào cô có thể tự vệ được trước sự dụ dỗ của anh để gặp riêng cô lần nữa.

Cô ngấm ngầm thất vọng khi anh chẳng hề tìm cách liên lạc với cô. Tim cô đập thành thạch trong ngực khi anh đẩy cửa bước vào lớp giờ học kế tiếp. Nhưng cô đến trước anh, cô lấy chỗ ngồi gần cuối lớp và nhảy phấp phỏm mỗi khi cửa mở cho đến khi anh ào vào, mái tóc bị gió thổi tung, gương mặt buồn phiền.

“Xin lỗi mọi người, tôi đến trễ.” Anh vừa hối lỗi vừa bỏ sách và tập của anh xuống bàn.

Anh không nói với cô một lời nào khi cô ra về. Nhẹ nhõm và bức bối giao tranh trong lòng cô. Cô tự nhắc mình nên vui mừng vì anh đã nhận ra và thay đổi cái nhìn về cô. Vậy tại sao cô lại cảm thấy bất bình?

Cô không gặp lại anh trong khuôn viên trường, nhưng giờ học tiếp của lớp cô, anh đối xử với cô cùng một cách tách biệt. Chỉ khi cô đi ngang qua bàn giảng viên để đi ra ngoài, anh chào lạnh lùng, “Chào, cô Robins.”

Cô đáp lễ còn lạnh hơn, “Giáo sư Chapman.”

“Chết tiệt hần ta đi!” cô văng tục khi cô ném cả đồng sách nặng nề xuống bàn bếp nhà cô. Đá văng đôi giày, cô đến tủ lạnh, kéo phăng cánh cửa.

“Hắn lại giở trò đó với mình nữa!” Thực tế anh không làm gì cả và đó chính là cái làm cô bực mình.

“Mình đã không thể tập trung vào bất cứ cái gì những trong năm học trung học. Hắn đã phá hoại mình.” Dĩ nhiên anh không có lỗi trong việc cô ngu ngốc si mê anh lúc đó, cũng không nhiều hơn lỗi của anh bây giờ.

Chai lọ trong tủ lạnh rung lên khi cô sập cánh cửa cái rầm. “Hắn sẽ không là trở ngại của đời ta lần thứ hai đâu. Nhất định không.” cô nói, giật mạnh cái khoá lon soda, theo đà, móng tay cô bị đứt theo. Cô ôm mặt, khóc và chửi thề trong đau đớn. “Mình sẽ gột bỏ hắn ta ra khỏi mình nếu như đó là điều cuối cùng mình làm trong đời. Mình thề mình sẽ làm được.”

Quyết tâm đó kéo dài được hai ngày. Bài tập và số sách phải đọc quá nhiều, cô lê bước lên bậc thềm đá hoa cương của thư viện trường, quyết định để dành tâm trí độc nhất cho việc học. Grant Chapman là người đầu tiên cô gặp khi đặt chân vào toà nhà giản đơn, mộc mạc đó. Anh ngồi tại chiếc bàn dài cùng với nhóm giáo sư thành viên của khoa Chính trị - Khoa học. Anh không nhìn thấy cô, vì thế cô lợi dụng tình thế ngấm kỹ anh với một sự mê mẩn chưa bao giờ suy giảm. Mặc cho những sợi tóc bạc bên thái dương, anh trông giống sinh viên hơn là giáo sư. Anh mặc chiếc quần tây màu nâu nhạt, áo lạnh chui cổ chữ V. Ông tay áo được xăn lên tận khuỷu tay. Dựa cằm vào nắm tay, anh nghiêng người trên bàn lắng nghe ý kiến của người bạn đồng nghiệp. Anh ra một yêu cầu và mọi người bật cười, đặc biệt là người phụ nữ ngồi cạnh anh. Cô ta trông vào khoảng ba mươi và rất hấp dẫn với một vài nốt tàn nhang, kiểu phụ nữ thông thái, hiểu biết. Grant mỉm cười lại với cô ta.

“Chào bạn, Shelley.”

Shelley quay một vòng để chạm mặt với một anh chàng trẻ tuổi học cùng lớp kinh tế với cô. “Chào, Graham. Đọc sách thế nào rồi?”

“Chán lắm,” anh ta nói trong lúc đi ngang qua cô để ra ngoài.

Kêu lên một tiếng tạm biệt nho nhỏ, cô vẫn còn giữ nụ cười khi cô quay lại. Nụ cười của cô biến thành đá khi tia mắt cô đụng phải tia nhìn của Grant. Anh nhìn cô đắm đắm dưới cái nhú mày và không hề chú ý gì đến ông giáo sư đang nói chuyện lời cuốn các thành viên khác. Anh ngầm thách thức cô dám phớt lờ anh, vì thế cô nhượng bộ gật đầu chào và quay gót chiếc giày đế bằng hướng về cầu thang. Cô tìm thấy một cái bàn trống trong một góc vắng ở lầu 3, xếp chồng và bày ra trên bàn núi sách cô phải đọc. Graham nói đúng. Tài liệu đọc chán phèo. Nửa tiếng sau, hàng chữ đã nhảy múa trước mắt cô, chữ nọ chạy qua chữ kia, chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Để giữ cho tâm trí không bay lang thang, cô thầm đếm những bước chân gõ nhẹ trên sàn gạch. Đi, đi, dừng, xoay, đi lui, đi tới, dừng, đi, đi,... Bất thành linh, anh đứng ngay trước mặt cô ở cuối dãy dài hun hút tạo nên bởi những kệ sách. Một nụ cười hài lòng xuất hiện nơi khoé miệng anh. Dường như anh đang đi tìm cô? Nhanh như cắt, cô đưa mắt xuống đoạn văn đang đọc trước mắt. Trong phạm vi tầm nhìn, cô trông thấy đôi chân mặc quần nâu nhạt của anh đang tiến lại gần cho đến khi anh đứng đối diện với cô qua cái bàn hẹp. Khi anh đặt tập hồ sơ chứa đầy giấy tờ xuống bàn, cô ngược mắt nhìn lên, đưa mắt ra hiệu sang cái bàn trống cách đó vài mét.

“Chỗ ngồi này có ai lấy chưa?” Anh hỏi với điệu bộ lịch sự cúi gập người.

“Không có. Và cái bàn kia cũng vậy.” Cô ám chỉ cái bàn bên kia bằng cái gật đầu.

Anh chỉ phóng một cái nhìn qua loa qua vai. “Ánh sáng ở đây tốt hơn!”

Anh cố kéo cái ghế ra, nhưng nó bị kẹt. Cúi xuống xem cái gì đã giữ chiếc ghế không kéo ra được khỏi bàn, anh bật cười “Cái ghế này bị lấy rồi!”

Hai chân mang vớ của cô đang gác trên đó. Cô hạ chân xuống sàn và anh ngồi xuống. Tại sao cô lại phải giả vờ phiền toái vì sự xâm nhập của anh? Thực tế là trái tim cô hân hoan vì anh đã tìm thấy cô. Nếu cô

nhìn thấy trong mắt anh một biểu hiện sâu kín nào, thì đó là anh cũng rất vui mừng được ở một mình với cô. Một khoảng thời gian dài trong yên lặng, họ chỉ nhìn chăm chăm vào nhau. Cố gắng dẹp bỏ ước muốn đưa tay ra chạm vào người anh, cô cúi đầu xuống quyển sách giả như đang chú tâm.

“Đây,” anh nói, đập vào đùi cô dưới bàn.

“Cái gì?” cô nín thở hỏi. Nhắc đầu lên, cô phải đóng cho đúng vai đang mải mê đọc sách và anh đang phá ngang việc học của cô. Tại sao cô đã không gom đồ lại và bỏ đi?

“Bỏ chân em lên đùi anh đi.”

Trái tim cô đập loạn cả lên. “Không,” cô nói khẽ, liếc nhìn ra sau lưng.

“Không có ai ở quanh đây đâu,” Anh nói và cô bị lôi cuốn bởi giọng trầm trầm mê hoặc của anh. “Xin em làm ơn đi, chúng không lạnh sao?”

Cô không thể không công nhận anh nói đúng. “Anh không nên bỏ cuộc họp.” cô nói, hy vọng đổi hướng cuộc trò chuyện.

“Họp xong rồi.”

“Tôi chắc là anh có chuyện khác để làm chứ.”

“Anh có,” Anh nói, mở tập hồ sơ và mỉm cười tử tế. “Anh có vài tài liệu phải đọc cho kịp. Được rồi, nấn nỉ đây, đưa chân em lên đây.”

“Grant... thầy Chapman... tôi không thể ngồi đây với chân tôi trên đùi anh được. Lỡ ai nhìn thấy chúng ta thì sao?”

Nụ cười của anh tắt đi ánh bốn cợt, và anh đo lường lời nói của cô. “Chuyện đó quan trọng với em vậy sao? Chuyện người khác nghĩ gì về em?”

Nó không phải là câu hỏi bình thường, và cô cũng không xem thường nó. Cô dao động, hạ mắt xuống tránh ánh mắt mãnh liệt của anh.

“Vâng, có lẽ không nên, nhưng phải vậy thôi. Có thành vấn đề với anh chuyện người khác nghĩ gì về anh không?” Cô lại ngược nhìn anh.

Anh băn khoăn về câu hỏi của cô. “Không,” anh nhỏ nhẹ trả lời, nhưng với vẻ buộc tội. “Có lẽ anh nên để ý nhiều hơn tới quan điểm của người khác. Có thể an toàn hơn, hợp lý hơn. Nhưng anh sẽ phải tốn nhiều thời gian quý báu của mình để đoán xem người ta nghĩ gì về anh và có thể anh lại đoán sai. Để sống dài lâu, chuyện tốt hơn là làm cái gì mà anh thấy là phải cho anh, hơn là làm chuyện mà người khác thấy là phải cho anh, dĩ nhiên là trong vòng lễ giáo và luật pháp cho phép.” Anh cười, nhưng cô chưa sẵn sàng cho qua cái triết lý của anh mà không bàn luận thêm. Cô rất muốn hiểu con người anh.

“Đó có phải là cách làm thế nào mà anh có thể đứng trở lại sau vụ tai tiếng ở Washington không? Nếu chuyện đó xảy ra với tôi chắc là tôi đã lui về ẩn trốn và không bao giờ trở ra nữa. Bất kể là tôi có tội hay vô tội, nếu mọi người nghĩ rằng tôi có tội, tôi sẽ không bao giờ muốn đối diện với thế giới bên ngoài nữa. Còn anh, anh pha trò, anh cười.” cô nói, nhớ lại lời nói đùa anh nêu ra với những người bạn đồng nghiệp tối nay. “Tôi nghĩ còn lâu tôi mới có thể cười được nếu chuyện như vậy xảy ra cho tôi.”

Anh cười ý nhị “Anh là tên quyết chiến, Shelley, lúc nào cũng vậy. Anh không làm gì sai và anh sẽ tự xử và mình nếu như anh để ý kiến sai lầm của thiên hạ khiến anh không thể sống hạnh phúc và trọn vẹn.” Anh vươn tay qua bàn nắm lấy tay cô. Không có gì nhắc nhở cô lấy tay về. “Thực ra,” anh chán nản nói, “cũng có lúc khi anh không cười được, anh khóc.”

Sau này, cô cũng không nhớ rõ khi nào cô đã đưa chân lên và để anh bảo vệ chúng giữa hai đùi. Nhưng cô cảm giác được cặp đùi rắn chắc của anh và ngón tay cái của anh xoa nắn gan bàn chân cô.

“Anh nói đúng không, chúng lạnh ngắt.” Anh thì thầm.

Tại sao anh phải thì thầm? Những phút tích tắc trôi qua và họ không nói với nhau một lời nào, chỉ đắm đắm nhìn nhau qua chiếc bàn ố mực loang lổ chất đầy giấy tờ vung vãi. Không ai xâm phạm vào cõi riêng

tư của họ. Hành lang lu mờ của thư viện bùng bít cho họ, hàng dãy kệ cao chứa đầy bụi làm thành hàng rào phòng thủ cho 2 người. Anh thì thầm bởi vì mặc dù anh và cô đang ở trong toà nhà nơi công cộng, phút giây này vô cùng thân mật và thuộc riêng về 2 người.

“Ồ đây lạnh quá!” cô lẩm bẩm, không ý thức gì đến lời nói của mình. Chẳng thành vấn đề, cô đang nói với anh. Anh sao mà gần đến thế, gần đến nỗi cô dường như có thể đếm được những đường nhăn li ti nơi khoé mắt anh, nghe thấy giọng nói thì thầm khe khẽ của anh. Đã từ lâu cô khao khát hình bóng anh. Giờ đây cô đang là kẻ phạm ăn trong bữa tiệc tôn giáo ngồn ngộn khuôn hình anh.

“Em nên mặc áo lạnh vào.”

Hai ông tay chiếc áo len cao cổ vẫn còn đang cột gút ở cổ cô. Cô lắc đầu. “Tôi không sao.”

Thực ra cô bắt đầu thấy nóng ran lạ lùng. Đầu cô cảm thấy nặng trĩu và cùng lúc lại nhẹ như bong bóng. Cô như đang trong cơn mộng du, nhưng vẫn cảm thấy rạo rực khó tả khắp toàn thân. Cô không hề có kinh nghiệm cảm giác mâu thuẫn như thế này từ khi cô ngồi học lớp anh ở Poshman Valley và chấm bài trong khi anh làm việc gần bên. Phút trước cô muốn nhảy lên khiêu vũ, diễn tả làn sóng xung động trong cô. Phút sau cô chỉ muốn đầu hàng hạnh phúc một cách uể oải, nằm xuống và được trùm lên bởi sức nặng của anh. Cô cảm nhận giống như thế ngay bây giờ, một lúc lâu sau khi cả hai đọc... hoặc giả vờ đọc. Shelley có thể bảo đảm bản thân cô như vậy, nhưng cô thấy Grant cũng có thể gặp khó khăn tập trung vào những chữ in trước mặt như cô. Anh tiếp tục xoa nắn chân cô. Không có bài bản gì nữa, cử động của anh biếng nhác, tình tứ. Khi anh phải lật sang trang, anh giữ hai chân cô bằng một tay cho đến khi tay kia quay lại. Cô thích ngắm đôi mắt anh lướt trên trang sách, tưởng tượng chúng đang lướt trên thân thể cô theo kiểu khiến cho cô phải đỏ mặt. Anh ngược mắt lên nhìn cô khó hiểu, nhẹ mỉm cười cái cách cô đang ngắm anh và màu ấm nóng in trên đôi má cô.

“Tôi vừa nghĩ ra là tôi không biết một chút gì về anh hết.” Cô nói toạc ra. “Nhà anh, gia đình anh, anh không xuất thân từ Poshman Valley chứ?”

“Anh lớn lên ở Tulsa. Anh là con thứ hai trong ba người con trai. Cha anh chết lúc anh đang học đại học. Anh có một tuổi thơ bình thường, hạnh phúc. Anh chắc là do anh là con trai giữa nên anh có bản năng tranh đấu và sở trường lúc anh trong vòng nguy hiểm. Hay có lẽ anh vẫn còn chỉ muốn gây sự chú ý.”

Cô mỉm cười. “Còn tôi là con lớn nhất, lúc nào cũng cố gắng gương mẫu. Anh em của anh giờ ở đâu? Còn mẹ anh?”

“Anh mất người em ở chiến tranh Việt Nam. Mẹ anh, trái tim không mạnh cho lắm, đã mất trong vòng vài tháng sau em của anh.”

“Tôi xin lỗi.” cô nói, thực lòng. Cô chưa bao giờ mất ai trong gia đình. Mặc dù cô xa nhà nhiều năm, cô biết cha mẹ cô vẫn còn đó khi cô cần đến họ. Chỉ có một lần cô làm họ thất vọng là lúc cô li dị, họ rất buồn, cha mẹ cô chưa bao giờ có thể hiểu được nó có nghĩa cần thiết với cô như thế nào. Cô đã không báo cho cha mẹ cô ngay lúc đó. Cô không có quyền lựa chọn. Daryl lập thủ tục trước khi anh ta thấy phải bàn thảo với cô.

“Anh trai lớn của anh sống ở Tulsa với vợ con. Anh nghĩ anh ấy xấu hổ vì anh.” anh buồn bã thừa nhận. “Anh đã thôi không thăm viếng họ trước khi dọn về đây từ Washington. Anh ấy rất hiếu khách và yêu thương anh, nhưng có một sự kiềm chế không thể chối cãi ở anh ấy.”

“Có lẽ anh ấy kính sợ anh.”

“Có lẽ,” Grant thở dài. “Từ khi chỉ còn lại hai bọn anh, anh muốn được gần anh ấy hơn.”, đôi mắt anh dò xét kĩ lưỡng khuôn mặt cô, “Anh chắc sẽ phụ thuộc vào con trai của anh ấy để lưu truyền tên họ của gia đình.”

Cô nuốt nước miếng đánh ực và liếc nhìn xuống trang sách định kì cô phải đọc. Nó chứa đầy từng hàng từng hàng chữ in mà đáng lẽ giờ này cô đã phải tiêu hoá hết rồi.

“Nực cười là anh... là anh chưa từng cưới vợ.”

“Đúng vậy không?” Cô ngẩn đầu lên, “Không phải sao?” Tại sao giọng nói của cô trở nên run rẩy thế? Cô cố gắng đằng hắng để làm trong giọng trở lại.

Anh lắc đầu. “Thực ra không phải vậy. Suốt những năm đầu ở Washington anh quá bận rộn với sự nghiệp để quan hệ mật thiết với ai.” ‘Quan hệ’ thôi, chỉ là không ‘mật thiết’, cô nghĩ.

“Sau đó thì anh không biết.” Anh nhún vai, “Anh chỉ là không gặp được người phù hợp, ít nhất là không đủ để cưới làm vợ.”

Yên lặng lắng xuống như có thể sờ thấy được. Có thể cảm giác được sự căng thẳng giữa họ. Ngón tay cái của anh xoa nắn gan bàn chân cô bằng những đường dài và chậm. Cứ mỗi đường xoa nắn một cách biếng nhác đi qua, cổ họng cô thắt lại, ngực cô căng lên một lời cảnh báo.

“Shelley,” tiếng nói anh có một lực hấp dẫn mạnh mẽ và cô không còn lựa chọn nào khác là tuân phục mệnh lệnh thầm kín, nhìn thẳng vào anh. “Trước đêm anh hôn em, anh chưa bao giờ có ý nghĩ em và anh bạn trai cầu thủ kia làm gì trong chiếc xe tân tiến của hắn. Nhưng sau khi về Washington, trí tưởng tượng của anh làm anh phát điên lên. Anh hình dung ra hắn tấn công em bằng những cái hôn, vồ lên ngực em...”

“Grant, đừng.” Cô cắn chặt môi dưới.

“Hàng tháng trời anh tự thuyết phục mình rằng anh chỉ bận tâm lo lắng cho phẩm giá của em, rằng anh là bậc đàn anh buộc phải bảo vệ em. Nhưng anh phải thừa nhận rằng anh đã hành hạ mình hết sức bằng những suy nghĩ đó. Anh ghen với hắn, anh...”

“Không, không. Anh không nên nói thế với tôi. Đừng...”

“Anh muốn được là người hôn em, vuốt ve em. Anh muốn được nhìn thấy em, hôn...”

“Dừng lại!”, cô khóc lên, thu chân khỏi bàn tay anh, đứng vụt dậy lão đảo chóng mặt. “Tôi... tôi cần kiểm thêm cuốn sách khác.” cô nói, suýt làm đổ nhào chiếc ghế khi cô đẩy nó ra.

Quên cả mang giày, cô chỉ còn biết chạy cho xa khỏi chiếc bàn, biến mất giữa những kệ sách. Tìm thấy một hành lang tối, bóng đèn ống phía trên đã đứt bóng, cô yếu ớt tựa vào kệ sách bằng sắt, khoanh hai tay lại, ấp trán lên đó. “Tình trạng này không thể xảy ra với ta lần nữa”, cô rên rỉ qua hơi thở của mình. “Ta không thể để hắn làm thế với ta lần nữa.” Nhưng anh đã ảnh hưởng đến cô cả thể xác lẫn tinh thần. Anh đã làm tê liệt tâm trí cô khiến cô đã không thể nghĩ gì khác ngoài anh. Thể xác cô khao khát anh. Cô biết từ cái hôn đầy hứa hẹn ở hàng hiên nhà cô anh sẽ làm thỏa mãn nhu cầu đang đốt cháy bên trong cô. Cô đau đớn muốn biết được sự toàn vẹn của nó, như là cái địa ngục dục vọng của cô đang bị giam hãm. Liệu bàn tay anh, môi anh có giải thoát được cho cô không? Nhưng đó là điều không thể được. Cô đã chiến đấu chống lại sự mong nhớ anh cả bao năm rồi, và cô sẽ không bỏ cuộc.

Chưa hết, khi anh đến với cô từ trong bóng tối, cô không nhúc nhích. Bất động, cô giữ nguyên vị trí dựa vào kệ tủ khi cô nghe thấy anh đằng sau cô. Cô biết điều khôn ngoan cô nên làm là bỏ chạy thật xa và thật nhanh, nhưng cô vẫn không nhúc nhích. Thay vào đó, cô đứng như mọt rết tại chỗ, kinh hoàng khi nghĩ anh sẽ chạm vào người cô... và cầu xin rằng anh sẽ bỏ đi không đụng đến cô.

Anh vuốt tóc cô sang một bên với bàn tay lo âu và ghé môi vào tai cô. “Shelley, có chuyện gì vậy?”

Anh úp khuôn thân hình anh trên cô. Anh cao hơn cô vài phân, nhưng thật tuyệt vời khi thân hình họ cân đối với nhau, với bờ vai anh bọc tròn lấy vai cô, bộ ngực nở nang của anh bảo vệ lấy lưng cô.

“Shelley?” Anh nhắc lại.

“Mọi chuyện. Mọi chuyện đều sai bét.” Cô nói với cái lắc đầu ảm đạm.

“Không đâu. Anh sẽ không để cho sai lầm nữa. Không ai sẽ nói là anh sai. Nhất là lần này.”

Cánh tay anh vòng qua eo cô siết lại gần hơn. Cô rùng mình thêm muốn. “Ôi, Grant, Làm ơn xin đừng, em không còn là một đứa trẻ nữa.”

“Cám ơn Chúa!”

“Nhưng em cư xử giống vậy.”

“Chỉ khi nào em từ chối nhận ra và chấp nhận cái chắc chắn sẽ xảy ra giữa chúng ta.”

“Không phải cái sẽ xảy ra cho chúng ta. Chúng ta đã là những người trưởng thành, chịu trách nhiệm và giải thích rõ ràng việc chúng ta làm. Chúng ta phải nên dừng ngay ở đây trước khi chuyện vượt quá tầm tay. Em... tôi... nên dừng lại tại đây.”

“Em làm được không? Em có thể dừng được không, Shelley?”

“Vâng, được, được, được.” cô lặp lại, chỉ để không nói ngược lại.

“Anh không thể không hôn em mười năm trước. Cảm ơn Chúa là anh đã có thể kiềm chế bản thân không đuổi theo em lúc đó. Nhưng sự hạn chế không còn nữa. Chúng ta không thể nuôi dưỡng sự thu hút giữa chúng ta lúc đó, nhưng bây giờ chúng ta có thể. Anh muốn, và em cũng vậy.”

“Không,” cô chối, nhưng liền kinh hoảng khi tay anh vuốt lên eo cô. “Không, xin làm ơn, Grant, đừng đụng vào em.”

Quá trễ. Hai bàn tay anh đã ôm gọn ngực cô. Môi anh trên má cô, nóng hổi, hơi thở dồn dập. Ngực anh phập phồng đổ ập xuống lưng cô. Mặc cho cô có cố tạo ra những cuộc chống đối, cô ngửa đầu ra sau nép vào ngực anh, bám lấy tay anh. Anh mơn trớn nhẹ nhẹ. “Mạnh, mạnh hơn nữa đi.” cô khấn khỏan với một sự tuyệt vọng mà sau này khi nhớ lại khiến cô co rúm lại vì nhục nhã. Nhưng lúc này mọi hành động của cô đều bị sai khiến bởi giác quan khao khát con người anh. Điên cuồng môi cô tìm kiếm anh qua bờ vai khi anh mạnh tay hơn dưới sự giục giã của cô.

Với một sự kiềm chế tuyệt vời, anh rời miệng cô và xoay cô lại trong cánh tay. Đan ngón tay vào bàn tay cô, anh dang chúng sang hai bên đầu cô khi anh di chuyển tới khoá cô lại giữa kệ sách và thân hình anh. Cô tự nguyện đưa mình vào bẫy, đối mặt với ngọn lửa âm ỉ trong mắt anh. Trong giây phút này, họ chỉ nhìn nhau, tìm đập thành thành. Khao khát, man dại và nguyên thủy chỉ cách nhau một khe nứt. Hơi thở họ vang vọng trong những ngăn kệ trống. Khi anh cuối cùng cũng cúi xuống miệng cô, môi cô hé mở chờ đợi. Anh thì thầm tên cô một khoảnh khắc trước khi môi họ gặp nhau. Lưỡi anh dịu dàng thăm dò vùng miệng cô cùng nhịp với ngón tay anh trên lòng bàn tay mở rộng của cô. Đầu hàng một sự thúc dục phiến toái, anh ngược lên rời miệng cô để hôn lòng bàn tay cô cũng với nhịp độ mềm mại, sẵn sàng tiếp nhận như khi anh hôn môi cô. Cô nghiêng đầu sang bên khi anh điều hành việc gợi tình bằng cách mơn trớn môi cô, mũi cô, lùa tay vào mái tóc dày không luật lệ của anh. Lưỡi anh dạo dăm từng ngõ ngách gợi cảm trên lòng bàn tay cô cho đến khi cô gần như mềm nhũn vì thèm muốn anh. Hôn môi cô lần nữa. “Đúng, đúng vậy,” anh thì thầm. Từ từ, anh lùi lại để nhìn cô rõ hơn. Anh cởi hai ống tay áo lên trên cổ cô và để chúng sang một bên. Chậm rãi, anh vuốt tay xuống ngực cô cho đến khi tay anh ôm trọn chúng. Di chuyển tay sang bên, anh ép chúng vào giữa rồi chôn mặt mình vào đó. Anh hít thở thật sâu như mùi vị của cô là hơi sống của anh.

“Anh muốn nhìn thấy em.” anh nói, đứng thẳng dậy lần nữa. “Anh biết em trông tuyệt đẹp. Cảm giác em... thật tuyệt vời!” anh lặp lại, “Tuyệt vời!”

Anh kéo nhẹ cô ra khỏi kệ sách, hôn cô mê mẩn. Hai bàn tay anh đút vào túi sau quần Jean của cô bóp chặt, siết cô lại sát hơn với anh. “Để tay em dưới áo anh đi.”

Luồn tay cô từ eo anh lên tới giữa lưng, cô đặt tay lên bắp thịt cứng ngắt phẳng lì. “Anh ấm...” Lờn cô bị ngắt bởi khuôn miệng rộng mở của anh. Lưỡi anh búng nhẹ góc môi cô và trên lúm đồng tiền của cô. “Sờ đằng trước anh đi.”

Cô ngáp ngừng chỉ một giây trước khi di chuyển một tay vòng qua ngực anh. Được thúc giục bằng nụ hôn nhiệt tình của anh, cô đưa tay thử nghiệm, cô khám phá làn da phủ đầy lông trên ngực, trên bụng anh. Hơi thở anh rít lên qua đôi môi. Cô trả lời anh bằng cách xoắn ngón tay cô vào đám lông gần rốn anh và gập được cái hôn cháy bỏng của anh. Khiêu khích anh siết cô sát hơn và cô cũng đáp lại.

Ban đầu cô tưởng ánh đèn chớp tắt chỉ là kết quả của trí tưởng tượng đang sôi bỏng của cô. Nhưng sau đó, cùng một lúc, họ nhận ra đó là dấu hiệu của thư viện sẽ đóng cửa trong vòng năm phút. Run rẩy, thở hổn hển, họ lùi ra xa khỏi nhau. Anh giữ chặt bàn tay cô bên dưới áo lạnh của anh, xoa nắn lưng bàn tay khi anh ấn mạnh nó lên da thịt anh. Khi anh rút tay cô ra, anh nâng nó lên và hôn lên mỗi ngón tay.

“Chúng ta tốt hơn nên rời khỏi đây.” cô ngáp ngừng nói khi ánh đèn lại chớp tắt lần nữa. Hấp tấp cả hai đi trở lại bàn. Cô xô chân vào giày trong khi thu dọn sách vở. Hai người vội vàng nhảy xuống hai bậc cầu thang một và cùng bật cười vì sức mạnh của cả hai khi xuống đến tầng trệt.

“Giáo sư Chapman, tôi thấy anh suýt nữa bị khoá bỏ lại...” Giọng người phụ nữ tắt dần đi khi cô ta trông thấy Shelley bên cạnh Grant. Shelley nhận ra cô ta là người phụ nữ trong cuộc họp khoa Chính trị - Khoa học cùng với Grant, người đã cười lờ nói đùa của anh, người dường như không hề rời mắt khỏi anh. Cô ta ghi nhận khuôn mặt đỏ bừng, đầu tóc rối bù của cả hai. Không gì nghi ngờ hơn là đôi môi mọng được hôn quá mức của Shelley, nơi mà cô cảm thấy xót vì phỏng một cách tuyệt vời. Nụ cười của vị giáo sư méo xệch thành một sự phê bình gay gắt ngấm ngầm.

“Tạm biệt”, Grant nói vội vàng và xốc khuỷu tay Shelley hướng về cửa nơi một người phụ việc đang chờ để khoá.

“Tạm biệt, Giáo sư Chapman” Nữ giáo sư chào bằng giọng buộc tội.

Shelley ước mong mặt đất có thể nứt ra thành linh và nuốt chửng cô đi. Bối rối vì giây phút rung động yêu đương, cô đã tạm thời cho phép mình quên mất quan hệ giữa họ sẽ như thế nào dưới mắt người khác. Giờ đây, khi cô bị ném trả xuống mặt đất, tất cả cũng trở lại rõ mồn một với cô. Như một kẻ ngoại tình đã hết lời bào chữa. Cô sẽ bị coi rẻ, người ta sẽ xem cô như một trò chơi mới cho vị giáo sư giải trí. Anh sẽ bị lánh xa vì các đồng nghiệp không đồng tình.

Ngay khi họ vừa ra tới bãi đậu xe đằng trước toà nhà, cô bước vội sang hướng khác về phía xe mình. “Tạm biệt, Grant.” cô nói, rút tay về.

“Shelley...? Chờ một phút,” anh gọi sau khi cô quày quả bỏ đi.

Anh với tay nắm lấy cánh tay cô, xoay cô vòng lại. “Giờ lại chuyện gì đây?”

“Không có gì.” cô nói, vịn tay mình khỏi những ngón tay bầu chặt của anh.

“Quý tha ma bắt, ở đó mà không có.” Anh vượt lên cô đủ xa để chặn đường cô. “Nói cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra giữa tầng 3 và cái cử... a... Ồ, nữ giáo sư Elliot đã nhìn thấy chúng ta cùng nhau. Đó có phải điều làm em lo lắng không?”

“Anh có nhìn thấy biểu hiện trên mặt cô ta chứ? Cô ấy nhìn em như thể... thôi bỏ đi. Tạm biệt.” Cô cố vượt qua anh.

Anh không cho cô đi. “Em quan tâm tới việc cô ta sẽ nghĩ gì sao? Bộ ý kiến của cô ta quan trọng đến vậy ư?”

Cô mệt mỏi xoa bóp trán. Đầu cô bắt đầu nhức như búa bổ. “Không, không phải đặc biệt là cô ấy, mà là tất cả mọi người. Anh vẫn là giáo sư của em...”

Anh thành tình kéo cô thẳng dậy, hai bàn tay anh kẹp chặt bờ vai cô. “Anh trước tiên là một người đàn ông, mẹ kiếp. Và em đầu tiên là một người đàn bà, trước khi em là cái gì đi nữa. Ngoài ra, anh không thấy đó là vấn đề nan giải thực sự, phải không? Còn có trở ngại nào khác em dựng lên trong đầu óc của em không?”

Khả năng cảm thụ nhanh chóng của anh khiến cô sợ hãi. Cô cứng đờ trong khiếp đảm và giận dữ. “Để em đi.”

Thái độ ra lệnh của cô sẽ không tha thứ cho ai chống lại, đôi tay anh từ từ dịu lại rồi buông thõng xuống hai bên sườn. “Anh xin lỗi.” Anh nói, liếc nhìn xung quanh.

Cô nhìn ra cử chỉ biểu lộ sự không tự tin của anh. “Anh thấy chưa, Grant. Anh cũng thận trọng vậy. Cảnh giác đến điều người ta sẽ nghĩ, sẽ bàn tán khi họ nhìn thấy chúng ta hẹn hò với nhau.”

“Được rồi,” anh miễn cưỡng nói, “Anh chấp nhận là anh có một chút xúu cần thận. Anh mới là thằng ngu nếu không để ý tới thanh danh của mình không bị chà đạp lần nữa. Nhưng sẽ không có chuyện đó đâu, Shelley. Nếu chúng ta cởi mở và thẳng thắn, ai sẽ kết tội chúng ta có chuyện gì mờ ám?”

Cô phản ứng lại với cái lắc đầu bi quan. “Chuyện không có đi theo đường đó đâu anh. Người ta luôn tìm kiếm khuyết điểm của người khác. Đơn giản đó là bản chất của con người.”

“Em đang tránh né vấn đề nan giải thực sự, phải không?” anh hỏi, tầm hiểu biết sâu sắc của anh đang lên tiếng báo động, “Cái gì thực sự đang làm khổ em, Shelley?”

“Không có gì.”, cô van vãn, giọng cô như bị ai bóp nghẹt. “Em phải đi.” Cô vòng qua người anh, đi thẳng đến xe mình và mở khoá cửa. Cô giữ thái độ kiên quyết cho đến khi cô lái xe vượt qua khỏi anh, sau đó cô nặng nề buông mình trên lưng ghế. Anh nói đúng. Anh chính là những vấn đề nan giải trong cuộc đời cô, anh không thể nào đoán ra được. Và cô không biết phải đương đầu với những vấn đề nan giải ấy ra sao.

4. Chương 4

“Tại sao hôm nay em không đến lớp? Em có bệnh không?”

Đã hai ngày từ khi cô gặp Grant ở thư viện. Việc cuối cùng cô mong chờ không phải là anh ở ngưỡng cửa nhà cô. “Không, em không bệnh.”

“Tại sao em không đi học?”

“Anh có phải thân chinh đi hỏi thăm tất cả những sinh viên bỏ học lớp anh vậy không, giáo sư Chapman? Việc đó chẳng phải làm mất nhiều thì giờ quý báu của anh lắm sao?”

Anh trông rất bức bối, hai tay chống nạnh, anh chuyển sức nặng sang một chân. Đôi mắt anh, dưới cặp chân mày rậm, ghi một cái nhìn lâu, chậm, và khinh bỉ đánh giá cô. “Em là đồ chết nhất!”

“Anh nói đúng!”

Cô nhanh chóng đồng ý khiến anh ngạc nhiên. Anh mong đợi một câu từ chối giận dữ bùng nổ. Anh biểu lộ sự bức tức của mình bằng một hơi thở dài. “Cho phép anh vào nhà chứ?”

“Không.”

“Được.”

Anh đẩy cô lùi trở vào nhà cho đến khi anh có thể khép cánh cửa lại sau lưng. Cô lắp bắp phản kháng, nhưng anh ra hiệu im lặng. “Anh nghĩ em đâu có muốn chúng ta đánh nhau trước cửa nhà em.”

Cô nhìn anh tóe lửa trước khi quay lưng đi đến đứng bên cạnh cửa sổ. “Nói những gì anh muốn nói. Không thay đổi được gì đâu. Em bỏ học lớp anh.”

“Tại sao?”

“Em có nhiều bài tập khoá này.”, cô nói, vẫn quay lưng về phía anh.

“Thử lại đi.”

Cô quay phắt lại đối diện với anh, “Được rồi”, cô hét lên. Cô đã không còn là cô nữ sinh si mê, thần tượng anh, cô bây giờ đã là một người đàn bà đang đối diện với một đối thủ ngang hàng. “Em không thể ngồi trong lớp anh sau chuyện xảy ra đêm hôm kia. Đáng lẽ em không nên để cho anh hôn em.”

“Em đâu có để cho anh hôn em. Em cũng tham dự phần em nhiệt tình đó chứ.”

“Em... em chỉ là... thoả mãn tò mò của em. Chỉ vậy thôi.”

Cô đang nói dối, câu giờ, và anh cũng biết thế. “Anh chồng bác sĩ tài hoa của em đã làm gì em khiến em sợ hãi tình yêu quá vậy?”

“Em không có.”

“Em sợ hãi cái gì đó?”

“Anh sai rồi.”

“Vậy tại sao em đứng ở đó căng thẳng và cứng nhắc như vậy? Em biết chắc là anh không bao giờ làm điều gì xúc phạm tới em cơ mà. Daryl Robins đã làm gì em khiến em đề phòng đàn ông quá vậy?”

“Không có gì.”

“Nói cho anh nghe đi.”

“Hắn đã dạy cho tôi biết lũ đàn ông là loài không có tim, ích kỉ, chỉ biết có mình thôi.” Cô hét lớn, ngực cô nặng trĩu trong cơn kích động.

Đầu anh vụt ngẩng lên và lật ngửa ra sau như cô vừa đâm anh dưới cằm bằng cú móc tay phải. Yên lặng làm chủ tình thế trong vài giây. Giờ đây, cô đã thả trái bom của mình.

Shelley hít một hơi thở sâu, nói tiếp “Cha của anh ta không làm tròn lời hứa như anh ta đã hy vọng. Để nuôi sống chúng tôi, tôi đã phải bỏ học và đi làm. Tôi làm trong văn phòng như cả trăm người khác có hoàn cảnh giống như tôi, bắt đầu là người sắp xếp giấy tờ, và từ từ ngoi lên thư kí đánh máy. Năm năm, tôi từng trải qua tám tiếng đồng hồ gầy lưng gõ lên cái bàn phím đó mỗi ngày. Khi tôi về nhà sau giờ làm việc, tôi đi chợ, làm việc nhà, giặt giũ, nấu ăn. Sau đó tôi còn đánh báo cáo cho Daryl. Ngần ấy năm, hai năm cuối chuẩn bị học y khoa, ba năm y khoa, và một năm thực tập, tôi chưa bao giờ phàn nàn. Tôi làm tròn nghĩa vụ của một người vợ. Tôi không bao giờ nhận ra tôi đã trở nên chán phèo như cái đĩa ngực bởi vì tôi chẳng có chuyện gì khác để nói ngoài cái văn phòng đó. Daryl cũng làm việc không kém. Anh ta học. Tôi sẽ phải cho anh ta nhiều điểm ở mục này. Và việc đó được trả công xứng đáng, anh ta được nhận làm nhân viên của bệnh viện chánh tại thành phố.” Cô ngừng lại, lấy thêm hơi. “Một tối, tôi nấu món thịt bò xốt kem chua, một trong những món anh ta ưa thích, anh ta đi vào, ngồi xuống bàn ăn và nói “Shelley, anh không yêu em nữa. Anh muốn li dị.” “Tại sao?”, tôi khóc, “Tại vì anh đã hết tình cảm với em rồi, chúng ta không có gì hợp nhau nữa.” Thế đó. Bây giờ thì anh biết tại sao tôi không muốn bất cứ sự rắc rối nào trong cuộc đời của tôi nữa. Tôi sẽ không là người giúp việc và chia sẻ chiếc giường với một người đàn ông nào nữa. Tôi là người tự do và tự lập. Tôi không muốn bị mắc bẫy hoặc là bị ngăn trở. Dù cho anh không phải là anh, dù cho quan hệ chúng ta khó thành, tôi cũng không muốn có anh trong cuộc đời tôi.”

Một đút hơi, cô đổ sụp xuống ghế, thả đầu nghỉ ngơi trên lưng nệm, và nhắm mắt lại. Câu chuyện sâu muộn của cuộc hôn nhân này chưa bao giờ được nhắc tới, ngay cả với cha mẹ cô. Tại sao cô lại nói tuột ra với Grant, chính cô cũng không hiểu. Nhưng giờ đây, có lẽ anh đã hiểu tại sao cô lại từ chối anh trên mọi phương diện. Chỉ có một đoạn cô để chừa ra khỏi câu chuyện là quan hệ tình cảm của cô với Daryl. Trong năm năm, nó chẳng khác hơn gì từ cái đêm động phòng ác mộng. Cô cuối cùng cũng học được cách chịu đựng sự thô bạo của anh ta. Bằng một kiểu tự kỉ ám thị, cô tự huấn luyện thể xác mình chấp nhận anh ta, mặc dù trí óc cô bác bỏ hẳn. Không có gì anh ta làm có thể khuấy động cô. Cô nằm bên dưới anh ta như kẻ chết rồi. Cô thừa nhận cô đã không cư xử công bằng với Daryl. Cô cưới anh ta với tất cả những lí do sai lầm. Vào lúc đó cuộc đời cô chỉ tin vào nữ tính và lấy chồng là một trong những điều giống như vậy. Người đàn bà nào rồi cũng phải lấy chồng. Đó là việc duy nhất chấp nhận phải làm. Tuân theo quy luật thiên hạ đã đề ra là lối sống của Shelley Bronwning và chưa bao giờ cô có ý nghĩ phá bỏ hệ thống đó. Cô có lẽ sẽ mang đến hạnh phúc cho Daryl và ngược lại, nhưng vì một chất liệu tất yếu bị thiếu trong hôn nhân của họ, cô không yêu anh ta, chưa bao giờ yêu. Tuy vẫn còn mang bó đuốc bí mật đốt cháy sáng và âm ỉ trong tim, cô đành phải nhượng bộ cho người khác, vì người đàn ông cô yêu không nằm trong tầm tay cô.

“Shelley.” tiếng anh thì thào vọng đến cô từ phía bên kia căn phòng, từ phía bên kia năm tháng, một cách âu yếm.

Tự vệ, cô không dám mở mắt ra.

“Anh lấy làm tiếc vì em đã biết đến nhiều điều không hạnh phúc. Anh không muốn là một sự ngăn trở trong cuộc đời em.”

Cô muốn hét lên chính anh luôn là vật cản trở. Thay vì vậy, cô mở mắt ra và mết mết nói “Vậy thì anh sẽ không theo đuổi mối quan hệ này nữa phải không?”

Anh lắc đầu buồn bã. “Anh không thể để em vượt khỏi tay anh lần nữa. Anh đã nghĩ nếu anh có thể nhìn thấy em trong lớp mỗi hai ngày, có lẽ cũng đủ cho đến khi hết khoá. Nhưng sau chuyện xảy ra tối hôm kia, anh biết anh không thể chờ lâu hơn nữa. Chúng ta bị giới hạn trước đó. Bây giờ thì không.”

“Bây giờ vẫn có. Nhiều hơn là đáng khác. Quá nhiều chuyện đã xảy ra với cả hai chúng ta.”

“Em thì bị hất hủi, anh bị thua bởi tính ngờ nghệch của mình. Cả hai chúng ta đều không còn lý tưởng gì nữa. Chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Chúng ta cũng có thể làm tổn thương nhau.”

“Anh sẵn sàng đương đầu với chuyện đó.”

“Tôi thì không.” Cô nhảy vọt ra khỏi ghế kêu lên tuyệt vọng. “Anh gầm rú như cái máy hơi nước xông vào cuộc đời tôi từ trong quá khứ, và mong mỗi tôi rơi xuống lòng anh. Được rồi, giáo sư Chapman, để thỏa mãn tự ái đàn ông của anh, cho anh biết, tôi đã si mê anh. Tôi đã thờ phụng những bước chân anh. Thế giới của tôi xoay xung quanh những buổi chiều tôi trải qua với anh. Mọi thứ tôi nói hoặc làm đều cân đo với ý kiến của anh. Khi bạn trai tôi hôn tôi, tôi vờ tưởng tượng là anh. Xong, những điều đó có làm anh vui sướng không? Đó có phải là những điều anh muốn nghe phải không?”

“Shelley...”

“Nhưng tôi không còn là cô thiếu nữ mắt lấp lánh sao nữa. Nếu anh đi tìm tình yêu mù quáng ấy, đi kiếm ở chỗ khác đi.”

Anh thu ngắn khoảng cách giữa họ bằng những bước chân dài. Với bàn tay giập dũ anh chụp hai vai cô lắc nhẹ. “Đó là những thứ em nghĩ anh muốn ở em sao? Thần tượng? Si mê đại khờ? Không, Shelley. Em là một người đàn bà thông minh và anh tôn trọng sự thông thái của em. Nhưng anh cũng muốn em như một người tình. Sôi nổi và cháy bỏng vì anh, như là anh đối với em vậy. Và đừng có cố gắng nói là những suy tưởng như thế về chúng mình chưa bao giờ xuyên qua trí tưởng của em. Em đã lộ ra hết rồi, chỉ là không dám chấp nhận thôi.” Anh lắc cô lần nữa. “Em có bao giờ tự hỏi cái gì sẽ xảy ra nếu anh vắng theo ước muốn của anh, bẻ em ra khỏi chỗ đó, nhìn ngắm em, vuốt ve em? Thề có Chúa là anh đã làm, và vắng tục với cái nền tảng đạo đức đã ngăn trở anh không được nhìn thấy em, nắm em.”

Cô rên lên, và cố lấp mặt mình vào vạt áo sơ mi của anh, nhưng anh không cho phép. Anh giữ chặt khuôn mặt cô trong hai bàn tay và nâng nó lên ngang với anh. “Em đã không có cuộc sống hạnh phúc với chồng em. Em không yêu anh ta, phải không, Shelley?”

“Xin anh,” Cô lẩm bẩm và cố thoát khỏi bàn tay anh. Nhưng anh không cho phép cô làm thế.

“Em không yêu, phải không?” Anh ra lệnh.

Cô nín thở trong vài giây, rồi lắc đầu dửng dưng. “Không”, cô thăm thì, rồi nói thêm về bắt buộc, “Không, không, không.”

“À, Lay Chúa tôi.” Anh siết chặt cô vào lòng, chậm chậm đu đưa cô. Những ngón tay anh đan vào tóc cô sâu đến tận da đầu, ấn khuôn mặt cô vào ngực anh. Môi anh hôn lướt trên tóc cô cháy bỏng. Một lúc lâu sau, anh nâng cằm cô lên bằng ngón tay cái. Ngón tay anh vẽ theo đường viền tóc hình trái tim của cô. “Em đẹp quá!” Anh ra dấu bằng miệng thay vì nói lên lời, nhưng cô hiểu. “Anh yêu màu nâu khói của mắt em, khuôn hình miệng em.” Đầu ngón tay anh vẽ theo hình khuôn miệng cô. “Tóc em mềm bóng, tự nhiên, không quấn thành kiểu một uốn nào cả.” Anh cúi xuống ép môi mình lên môi cô. “Em cần được yêu, Shelley, bởi một người đàn ông hiểu giá trị người đàn bà trong em. Hãy để anh yêu em.”

“Em không biết.”

“Chúng ta tùy thuộc vào thời gian của em, không ép buộc.”

Rồi anh hôn cô. Nụ hôn của anh say đắm, tan chảy trong miệng hai người. Ngón tay cái của anh vuốt ve làn da ấm nóng nơi cổ cô và ấn vào nhịp mạch đang đập của cô.

“Thứ 7 này, em đi xem đá bóng với anh không?” Câu hỏi mơn trớn trên đôi môi cô hé mở.

Anh lại hôn cô, cắn yêu bờ môi dưới của cô. “Sau trận bóng, cả khoa được mời tới nhà viện trưởng dự tiệc cocktails. Chắc là em không quá ác độc bắt anh phải chịu cực hình cô đơn một mình suốt buổi tiệc chứ?”

Cô thoáng cảm thấy những ngón tay của anh vuốt ve dọc theo bên hông cô dưới cánh tay, nhưng cái đụng chạm quá nhẹ cô không chắc chắn lắm. Tuy nhiên, nó cũng đủ để cô hụt hơi khi trả lời. “Em nghĩ là em sẽ không tha thứ cho em nếu em làm thế.”

Anh nếm miệng cô thêm lần nữa, dùng lưỡi làm nhạc cụ chuyên độc tấu cho bản nhạc vui sướng nhảy cảm. “Anh sẽ đến lúc 2 giờ thứ Bảy.” Anh hôn cô mạnh và nhanh, rồi luồn ra, đóng cửa lại phía sau anh.

“Grant, đi chậm lại đi. Anh nghĩ anh là ai? Cầu thủ siêu sao phòng thủ hả?”

Tay cô bị khoá chặt trong tay anh khi anh hướng dẫn cô xuyên qua mê hồn trận của bãi đậu xe sân vận động về phía cổng với bầu nhiệt huyết bóng đá đang dâng cao.

“Xin lỗi.” anh nói về hồi lỗi và đi chậm lại. “Anh không nghĩ một diễn viên múa phụ hoạ cho các đội bóng cũ giống như em lại muốn lỡ dịp đá khởi đầu trận đấu.”

Kể từ khi cô nhận lời mời của anh, cô phải chịu sự thống khổ cho việc chấp thuận ngày hò hẹn này, trực giác ra lệnh cô nên bảo không với anh. Nhưng mỗi lần cô ở gần anh, trực giác làm như bỏ rơi cô. Nếu anh đủ tự tin đưa cô đến nhà viện trưởng trường đại học, tại sao cô lại cảm thấy nhút nhát e sợ thế? Cô bồn chồn trả lời tiếng gọi cửa của anh, và được tưởng thưởng. Anh trông quá đẹp trai. Mái tóc đậm màu của anh rối bù như lệ thường, nhưng nó lấp lánh ánh nắng mùa thu. Anh mặc áo sơ mi thể thao và quần may vừa vặn với thân hình gọn ghẽ, mạnh mẽ nam tính của anh.

“Em trông tuyệt lắm!”, anh nói, ghi nhận chiếc váy đầm kẻ sọc và áo lụa hợp với màu mây trời của đôi mắt cô. Không do dự hay vụng về anh kéo cô vào trong vòng tay và hôn cô với vẻ háu đói của một người bị nhịn đói lâu ngày. Sau cú sốc bất ngờ vì bị đẩy mạnh của anh đã lắng xuống, cô quàng hai cánh tay mình quanh cổ anh. Khi họ cuối cùng cũng rời nhau ra, mỗi người đều cùng một nhịp tim đập thình thịch và hơi thở gấp gáp.

Anh kê miệng vào tai cô thì thầm “Chúng ta có thể bỏ qua trận đá bóng này và mở màn trận đấu nhỏ của chúng ta ở đây. Anh sẽ là trọng tài và ghi điểm. Em chỉ việc làm theo thôi.”

Cô đỏ mặt giận dữ và hất anh sang bên để lấy chiếc áo lạnh màu xanh và chiếc bóp da Thụy Điển. Anh vẫn còn cười toe toét khi anh sắp xếp cô vào ngồi trong chiếc xe Datsun 280Z màu đen bóng lộn của anh. Cả hai đùa và chọc ghẹo nhau trong khi anh tiếp tục ngả giá cho kế hoạch anh vừa đề ra suốt con đường kẹt xe dẫn đến sân vận động. Đây là lần đầu tiên họ được thoải mái với nhau, đối xử ngang hàng như hai người lớn, quên hẳn đi cái quá khứ ảm đạm và vui thích hưởng thụ hiện tại.

“Coi đá bóng không phải vui lắm sao?” Anh gào lên bên tai cô.

Họ bị chìm ngập trong đám đông. Để giữ không bị tách rời nhau ra, anh vòng tay ôm eo cô và giữ cho cô ở vị trí ngay trước người anh. Anh ôm chặt cô vào người khi họ từ từ di chuyển hướng về phía cầu vịn đổ dốc xuống phía chỗ ngồi đã được đặt sẵn. Ý đồ của anh không thoát khỏi sự quan sát của cô. Cô có thể cảm nhận được cái ấn mạnh bởi bàn tay lực lưỡng của anh bên hông cô, hơi thở anh bên tai, phả vào gò má cô, sau cổ cô là một hơi thở vuốt ve ngọt ngào.

“Em thấy là ai đó đang lợi dụng đây?”

“Và em hoàn toàn đúng.” Anh di chuyển cánh tay lên vài phân cho đến khi nó nằm ngay dưới ngực cô. Không ai trong đám đông để ý đến họ cả. “Em không thể nào đổ tội cho một thằng đàn ông khi mà hắn ta lại đi với người phụ nữ đẹp nhất trường đại học.”

“Đẹp hơn cả cô Zimmerman nữa sao?” Shelley nói về nham hiểm thất thường, ám chỉ cô gái nói chuyện với anh trước cửa Hal’s. “Cô ta chắc chắn dẫn anh lắm đấy, nhất là cô ta có vài thứ rất đẹp để cung ứng.”

“Anh thích thứ em cung ứng hơn.” Anh vờ hích tay chen lấn để chạm vào ngực cô.

Shelley há miệng kinh ngạc khiến cho người đàn ông đi sát bên họ quay phắt đầu lại nhìn. “Xin lỗi, tôi dẫm lên chân cô hả?”

Cô lắc đầu. “Không.” Ngực Grant rung lên những tràng cười không thành tiếng.

Họ tìm ra chỗ ngồi vừa đúng lúc đá khởi trận và nhanh chóng bị lôi cuốn vào làn sóng kích động mở màn mùa bóng đá. Buổi chiều thật đẹp, mặt trời chiếu nắng xuyên qua làn gió phương bắc lạnh lạnh giữ cho nhiệt độ dễ chịu. Vào cuối hiệp 3, Shelley càng thấy nóng dưới lớp áo khoác dày, cô nhờ Grant phụ cô kéo

nó qua khỏi đầu. Sau khi cô cảm thấy thoải mái hết sức thì cô không khỏi nhận ra Grant càng tăng vẻ bồn chồn. Anh không thể ngồi yên ngay cả khi trận đấu lắng dịu.

“Có chuyện gì không ổn à?” cô hỏi về bận tâm.

Anh trông không có vẻ gì là không khỏe. Ngược lại, anh trông rất đẹp dưới mắt cô, một ví dụ hoàn hảo của đàn ông. Anh có một nét hoang dã, liêu lĩnh, nét gì đó về anh khiến gây nên cơn choáng váng cho bất kì người đàn bà nào đến gần anh.

“Có chuyện gì không ổn hả anh?”, cô lặp lại, khi anh có vẻ không thích trả lời cô.

“Không.” Anh thô lỗ trả lời. “Còn hơn thế nữa,” anh lẩm bẩm thở ra một tiếng chữ thề.

Đội banh nhà vừa thực thi một cú đẹp mắt ăn thêm được hai mươi lăm yards nữa và đám đông khán giả đứng cả dậy hoan hô điên cuồng. Không chú ý đến điều đó, Shelley đặt bàn tay lo lắng trên cánh tay Grant. “Grant,” cô lo ngại hỏi về thăm tra.

Anh chăm chú nhìn cô bằng đôi mắt đã từng là nỗi ước ao của cô, và hỏi. “Em có cần phải mặc cái áo hở hang vậy không?”

Điếng người, cô liếc nhìn xuống ngực. Chiếc áo không có vẻ gì hở hang cả, nhưng gió đã làm lẫn bọc quanh lớp lụa ôm sát đường cong khêu gợi bên dưới miêu tả chi tiết thân thể cô.

Không thể nhìn vào ánh mắt anh, cô chặt vật chui đầu vào chiếc áo khoác, rồi giả vờ bị cuốn hút vào hoạt động trên sân. Diễn tiến trận đấu tiến dần vào chung cuộc, đội chủ nhà thắng một bàn vào hai phút cuối của hiệp chót. Vô cùng hưng phấn, sân vận động bây giờ đi ra cũng chậm như lúc đi vào. Họ đi bộ sát bên cạnh nhau, bàn tay anh đặt ngay sau cổ cô, hông họ chạm vào nhau theo từng bước chân.

“Em biết đó, anh không có định phản nản gì đâu.” Hàm ý trong câu nói của anh khiến cô đỏ mặt.

“Em không cố ý mà,” cô dừng lại đối diện với anh, khù khờ bào chữa, cho đến khi bị làn sóng khán giả hân hoan lại đẩy họ về phía trước.

“Anh chưa bao giờ nghĩ em cố tình. Anh xin lỗi nếu những lời anh nói làm em xấu hổ.”

Thành ý trong ánh mắt và lời nói của anh không thể chối từ. Cô mỉm cười tha thứ. “Và em cũng xin lỗi vì em đã cư xử quá bảo thủ.”

Anh bóp nhẹ gáy cô ra ý đã hiểu rõ. Sau khi đã yên vị trong xe và đang xếp hàng chờ đến lượt cho xe ra khỏi bãi đậu xe anh hỏi, “Em có ngại tạt qua nhà anh? Anh phải thay áo sơ mi và chọn cà vạt.”

“Được thôi.” cô mỉm cười, mặc dù tim cô nhói lên ý nghĩ ở một mình với anh mà không có sự bảo vệ nhân chứng của đám đông.

Căn nhà duplex của anh nằm cách trường đại học vài con đường, một trong những khu nhà tương đối hiện đại hơn trên phố, cũng là khu vực yên tĩnh riêng biệt như khu dân cư Shelley đang ở. Anh mở cửa xe và giúp cô chui ra khỏi chiếc xe thể thao gần như sát đất, đưa cô lên con đường bộ lát đá dẫn đến cửa trước nhà anh, cánh cửa được trang trí hoàn toàn theo gu thời vua George hợp với mặt trước căn nhà.

“Anh không có cái hàng hiên ấm cúng như nhà em,” anh nói.

“Nhưng anh có căn nhà tuyệt lắm.” cô trả lời đặt chân vào bên trong.

Tầng dưới gồm có một phòng rộng với lò sưởi và những khung cửa sổ to. Đằng sau cánh cửa quầy rượu có mái hình tháp, cô có thể nhìn thấy căn bếp nhỏ xíu. Cầu thang xoắn ốc dẫn lên phòng ngủ phía trên. Một chiếc bàn tròn trong phòng khách bày biện đầy sách giáo khoa môn Chính quyền và Luật pháp, dày đến nỗi cô thấy thẹn trong lòng. Báo chí, băng nhạc chất đống trên kệ sách, hồ sơ giấy tờ nhét đầy trong ngăn kéo tủ hồ sơ. Gọn ghẽ và có vẻ được chăm chút kỹ càng.

“Có một phòng vệ sinh ở bên kia nhà bếp nếu em cần trang điểm lại.” anh nói, cuốn nhanh về phía cầu thang xoắn.

“Em không cần. Em có thể sửa soạn lại ở ngoài này.” cô lục trong túi xách, cầu mong sao tay mình đừng có run lên như thế. Cô cuối cùng bỏ cuộc lục tìm cây son môi và mở cái gương nhỏ trong hộp trang điểm của

mình. Nó gần như muốn bay ra khỏi tay cô khi anh hỏi cô từ phòng ngủ phía trên lầu. “Em ở dưới đó có khoẻ không? Em im lặng như con chuột con vậy.”

“Tốt, em...” Từ ngữ mà cô muốn nói tắt nghẹn trong cổ họng cô. Anh đang xúc nước hoa trên má, vừa nghiêng người xuống lan can lầu... bộ ngực để trần. Lốp lông đậm màu mịn như tơ phủ kín phần bán thân đẹp như tượng của anh đủ sức quyến rũ bất cứ người đàn bà nào chạm tay vào. Cả thân thể cô chợt thấy yếu đuối lạ kì, nhưng cô không thể xé rời ánh mắt ra nơi khác.

“Anh xuống ngay đây.” anh nói, mỉm cười với cô rồi biến mất đi trong tầm nhìn của cô. Cố hết sức kiềm chế không đánh rơi nó, cô đóng hộp trang điểm lại, cất vào trong ví, giữ lại lục tìm cái lược chải tóc. Có lẽ nếu cô tập trung coi những việc nhỏ nhỏ bình thường như những cuộc kiểm tra gắt gao, chắc cô đã không nghĩ tới bề ngoài của anh và máu đã không chạy rần rật trong mạch như nước đường ngọt lịm.

“Ôi, chết tiệt.” Tiếng chữi thê vì cầu thả từ trên lầu vọng xuống. Cô nghe thấy tiếng chân lết đi, thêm một tiếng chữi thê.

“Chuyện gì vậy?”

“Một cái nút áo bị đứt và anh không có cái áo sạch nào khác đi chung với cái áo khoác anh sẽ mặc.”

“Anh có bộ đồ khâu nào không?”

“Chắc có.”

“Dem nó xuống đây. Em sẽ xem em có giúp được gì không.”

Trong vòng vài giây, anh phóng xuống cầu thang với tốc độ khiến cô chóng mặt.

“May quá. Còn vài sợi chỉ màu xanh trong này,” anh nói, lựa ra trong bộ đồ khâu một tấm bìa có quần vài cuộn chỉ màu, một cây kim mỏng được ghim kỹ trong một tấm bìa cứng. Cô cầm lấy những dụng cụ khâu vá từ tay anh, thầm cảm ơn nó là lí do cô không phải nhìn thẳng vào anh. Anh để hở áo sơ mi không cài nút, một bộ ngực vạm vỡ nhìn gần càng làm cô cảm thấy bức bối hơn là lúc ở xa.

“Nút áo ở đâu?”

“Đây.” anh đưa cho cô cái nút nhỏ màu trắng.

“Anh sẽ... ướm... sẽ... hùm..., cởi áo ra được không?”

“Em không khâu như vậy được sao?”

Cô nuốt nghẹn. “Chắc được.” cô nói với lòng tự cao tự cam đoan cô đã vượt xa cảm giác với anh.

Tuy nhiên, mặc cho những ngón tay lóng ngóng, cô cũng xoay sở xỏ được sợi chỉ màu xanh nhạt.

“Chúng ta có nên ngồi xuống không?” anh hỏi.

“Không. Như thế này là tốt rồi.”

Chiếc nút bị đứt là chiếc thứ ba từ cổ áo đếm xuống, nằm ngay giữa ngực anh. Cố dẹp sang một bên từng đợt sóng tự khuyến cáo, cô cầm lấy sợi chỉ mảnh mai giữa những ngón tay, căng nó ra, luồn dưới bàn tay kia, kéo sợi chỉ xuyên qua lỗ kim. Cô khâu nhanh để không rời chỉ. Để ý đến da thịt anh ngay dưới những ngón tay mình, cô cố gắng tránh đụng vào anh. Bất diệt cái khả năng bất cứ lúc nào cô cũng cảm thấy nhột nhạt bởi lớp lông xoắn kia hoặc làn da ấm ngay dưới tay cô. Có đôi lúc anh dường như nín thở. Khi anh thở ra, cô cảm thấy hơi thở anh trên trán và má cô. Cô có thể thê là tiếng đập tẻ ngắt cô nghe được chính là tiếng tim anh, nhưng cũng có thể là tiếng tim cô đập cũng nên. Đến khi cô thắt gút chỉ, các giác quan của cô đang xoay vòng vòng.

“Kéo??” Cô khàn giọng hỏi...

5. Chương 5

“Kéo?” anh lập lại câu hỏi như thể anh chưa bao giờ nghe đến nó trước đây vậy. Đôi mắt anh nhìn đắm đắm vào cô, bóc đi từng lớp, từng lớp cái áo giáp phòng thủ cho đến khi anh với tới được linh hồn cô. “Anh không biết nó ở đâu,” cuối cùng anh lên tiếng.

“Thôi không sao.” Không suy nghĩ, cô chỉ mong ước chấm dứt công việc đáng nản này, cô nghiêng người ra trước và giữ sợi chỉ giữa hàm răng, cắn chúng làm đôi. Cho đến tận lúc này cô mới nhận ra môi cô chỉ cách ngực anh vài phân. Hơi thở cô khuấy động phần lông bao phủ chỗ đó.

“Shelley.” Anh thở dài. Hai bàn tay anh đưa lên vuốt tóc cô.

Cô không thể quay đầu đi nơi khác được. Trí óc cô kêu thét cô hãy lùi lại, tránh ra, trốn chạy, nhưng thể xác cô lại không vâng lời. Thay vào đó, cô đầu hàng cho giây phút quyến rũ này. Cô ngay cả cũng không thêm cố gắng chống lại sự ép buộc cuốn cô trôi đến bên anh trên ngọn sóng không thể hủy diệt. Cô lấy mũi cọ vào anh một cách ngọt ngào.

“Lần nữa đi, Shelley. Lại lần nữa đi. Xin em.” Rõ ràng anh cũng bị lôi cuốn bởi những gì đang xảy ra như cô vậy. Giọng anh đứt quãng và nhẹ, thiếu khí chất thường ngày. Anh đặt ngón tay cái ngay trước tai cô và xoa vòng tròn phía sau đầu cô với những ngón tay thon khỏe.

Cô nhắm mắt. Khi môi cô đụng vào anh, ban đầu hơi ngần ngại. Nhưng phản ứng dâng cao của cơ thể anh khuyến khích cô. Cô hôn anh lần nữa, chậm rãi với những nụ hôn đo lường biểu đồ con đường đi ngang qua bộ ngực rộng của anh. Cô hơi ngước đầu lên. Cô có thể cảm thấy được ánh mắt anh chăm chú xuống đỉnh đầu cô. Một giây kéo dài như cả ngàn thu. Bàn tay anh như bị thôi miên không động đậy trên da đầu cô. Anh chờ đợi.

“Em có nên tiếp tục không?” Cô thì thầm. “Anh có muốn không?”

“Em có muốn không?”

Cô quyết định trong tiềm thức. Trước khi cô nhận ra toàn bộ ý nghĩa của quyết định đó, thì cô đã hôn ngực anh.

Grant rên một tiếng ngắn trước khi anh vỗ lấy cô vào trong vòng tay. “Ôi, lạy Chúa, em mới ngọt ngào làm sao!”

Cô ngẩng đầu lên và anh hạ thấp miệng xuống để gặp cô. Những đôi môi đối khát tan chảy vào nhau. Lưỡi anh lao vào miệng cô và tàn bạo chiếm hữu. Cẩn thận với cây kim trên tay, cô vòng một tay ôm cổ anh, kéo anh xuống, gần hơn. Tay kia cô đặt trên bộ ngực uy nghi của anh, luồn ngón tay vào cả rãnh lông, ấn mạnh vào những bắp thịt rắn chắc. Anh hôn cô vô cùng tinh tế đến nỗi cô buột miệng gọi tên Grant trên bờ môi anh.

“Shelley, em có bao giờ mơ tưởng về chuyện này không? Về việc anh sẽ chạm vào em như thế này?”

“Có, vâng có.”

“Anh cũng thế. Xin Chúa tha tội cho anh, nhưng anh đã tưởng tượng ra đúng như vậy, và khi em còn quá nhỏ để biết đến những loại mơ tưởng này.” Môi anh di chuyển tới lui trên môi cô. “Chúng ta có thể biến mơ ước đó thành hiện thực...” Anh thúc giục.

Cô yếu ớt dựa vào anh, ham muốn được cho đi, mà chưa biết đó không phải là điều khôn ngoan. Cô yêu anh. Vào một thời điểm nào đó mười năm qua cô đã đi đến kết luận hiển nhiên, anh không còn là thần tượng, một đối tượng trong trí tưởng tượng non trẻ. Anh là người đàn ông để cô yêu, và cô muốn đó là một tình yêu hoàn hảo. Nhưng với anh, cô có lẽ chỉ là vật mới mẻ.

Trong khi cô sống một cuộc sống không hạnh phúc, kìm chặt đời mình vì anh, thường xuyên nghĩ đến anh, mơ những giấc mơ hoang đường, tâm trí sáng tạo ra những tình huống lãng mạn không bao giờ xảy ra, thì anh đang sống một cuộc sống bận rộn, xoay nhanh như gió lốc ở Washington. Anh có khi nào thực sự nghĩ đến cô lúc đó không, hay là mưu chước để kéo cô lên giường của anh chỉ sành sỏi hơn Daryl khi trước? Cô đã dựng xây lại đời sống mới cho bản thân từ những đồng gạch vụn của cuộc hôn nhân tan vỡ. Kế hoạch

tương lai của cô được cẩn thận sắp xếp và đang theo đúng thời khoá biểu. Cô có nên để cho Grant Chapman bước vào cuộc đời cô không, anh có thể làm hỏng thời gian biểu của cô, nếu không làm phá huỷ toàn bộ kế hoạch và cả tương lai. Nỗi đau phải dứt rời khỏi vòng tay anh thật đau đớn hơn cả mũi dao nhọn đâm sâu vào tim, nhưng cô cũng dần dần đẩy được anh, cho đến khi anh mềm lòng buông cô ra.

Cô quay người và đi ra phía cửa sổ, chăm chăm nhìn ra ánh sáng mờ ảo của buổi tối. Tai cô nhận ra tiếng chân anh êm ái đi trên tấm thảm dày khi anh đến đứng sau lưng cô.

“Anh chưa bao giờ là người yêu của cô Lancaster.” anh không đụng vào cô, lời nói của anh đã khiến cô quay phắt lại với đôi mắt mở to.

“Grant,” cô ai oán nói, “Chuyện đó không có liên can gì tới chúng ta cả. Em chưa sẵn sàng cho chúng ta cùng... cùng ngủ với nhau, nhưng không phải vì chuyện xảy ra giữa anh và cô gái ở Washington.”

Hai đường rãnh bên khoe miệng anh thư giãn chứng tỏ gánh nặng vừa được cất đi khỏi anh. Nhưng đôi mắt anh không hề giảm cường độ “Anh mừng khi em đã nghĩ như thế, bởi vì thực sự không có chuyện gì giữa cô ấy và anh. Ít nhất không như mọi người đã nghĩ. Kể toàn bộ sự thực là tiết lộ cơ mật anh không được phép.” Tay anh đưa lên kiểm chặt bờ vai cô, “Hãy tin anh, Shelley. Anh không nói dối về chuyện này đâu.”

Đôi mắt cô lục tìm khắp khuôn mặt anh, không có gì được che giấu trên đó cả. “Em tin anh, Grant”.

Anh thở phào và buông gọng kính chết trên vai cô ra.

“Cám ơn em vì chuyện đó nhé.” Anh hôn nhẹ môi cô.

“Chúng ta đi được chưa? Anh không thể làm nguy hại đến vị trí của anh tại trường đại học bằng việc đến trễ bữa tiệc của viện trưởng.”

Lát sau, họ đã rời căn duplex. Anh rút về lầu lấy chiếc áo lạnh thể thao và thắt cà vạt vào cổ áo. Shelley lui vào phòng vệ sinh để trang điểm lại - lần này thì cần thiết thật - và để chải đầu.

Viện trưởng sống trong khuôn viên trường đại học. Nằm trên ngọn đồi, ngôi nhà là một thuộc địa hùng vĩ với sáu cột trắng lừng lững ngang mặt tiền hàng hiên. Grant đậu xe ở chân đồi và họ bắt đầu chúm người về phía trước leo lên bằng đường bộ.

Anh giả vờ vô tư hỏi, “Nếu vấn đề ở Washington không phải là lý do, tại sao em chặn anh lại, Shelly?”

Cô do dự dừng chân trên lối đi trải sỏi. Anh chớp khuỷu tay cô và kéo đi.

“Em cần thêm thời gian,” cô trầm giọng nói. “Em cần biết những tình cảm em đang trải qua bây giờ là thật, hay chỉ là cảm giác của mười năm trước.” Đó là lời nói dối. Cô hiểu cô yêu anh, đã yêu, sẽ yêu mãi mãi. Nhưng cô chưa muốn anh biết. “Em không chắc em muốn quan hệ với ai lúc này. Em khó khăn lắm mới có thể vực dậy cuộc đời em. Bây giờ xem ra em đã có thể làm được cái gì đó, em sợ phải liều lĩnh nữa.” Cô dừng lại đối diện với anh. “Em không thay đổi nhiều lắm từ khi em rời trung học. Ít ra là những quan niệm đạo đức. Sex không phải là trò tự nhiên tiêu khiển thì giờ đối với em. Em không thể ngủ với anh một đêm, rồi ngày hôm sau lại vô tư bỏ ra đi như không có chuyện gì xảy ra.”

Đôi mắt anh ánh lên bên trong ngọn lửa như muốn thiêu đốt cô. “Anh rất mừng em đã nghĩ như vậy. Bởi vì nếu anh đã ngủ một lần với em rồi, anh nghi ngờ bản thân anh không khi nào để cho em đi.”

Sửng sốt vì lời nói và cách diễn đạt của anh, cô như bị đôi mắt anh thôi miên đứng sững sờ. Cuối cùng, cô cũng buộc được mình thoát ra khỏi tình trạng hôn mê đó, cô nói. “Ngoài ra, đừng quên chúng ta vẫn còn là học trò với thầy giáo.”

Anh ngửa đầu ra sau, bật ra một tràng cười ngắn. “Lúc nào em cũng trở lại cái trò cũ rích đó được, có phải không?”

Cô cùng cười với anh khi anh dìu cô lên những bậc tam cấp trước thềm nhà. “Cố gắng tìm ra những lý do khác đi, Shelley. Ai trong cái địa ngục này lại quan tâm đến những trò đó chứ?”

Viện trưởng Martin thì lại quan tâm. Tiệc trà - hay đúng hơn là tiệc rượu - quả là ngọt ngào và buồn tẻ như Grant đã đoán trước. Họ được đón chào long trọng bằng cả một dàn chào ngay khi họ được người quản gia mời vào cửa. Thân chinh viện trưởng Martin xuất hiện hoàn hảo rất phù hợp với nghề nghiệp của ông,

là viện sĩ viện hàn lâm văn học nghệ thuật. Ông ta thật giản đơn với mái tóc hoa râm, lông mày cao, dong dỏng như pho tượng.

Ông ta lịch sự giới thiệu mình với Shelley, nhưng cô có thể cảm thấy được đôi mắt xanh khó chịu của ông ta đang ngầm điều tra cô.

Vợ ông ta, một bà quản lý mập mạp có mái tóc bạc hơn chồng một chút, nói chuyện với Grant và Shelley bằng nụ cười giả dối khắc trên mặt. Bà dường như quan tâm đến việc sửa tới sửa lui đồng kim gài bằng kim cương gắn trên bộ ngực đồ sộ của bà hơn là họ.

“Em có thể tưởng tượng ông Martin quần quai ra sao với sự đam mê đang cơn hấp hối đó?” Grant nhếch mép hỏi cô khi họ đã đi khuất.

Shelley suýt làm đổ ly rượu mà cô vừa mới nhận lấy từ chiếc khay bạc của anh bởi được mướn phục vụ cho bữa tiệc tối nay. Cô rung cả người cười không thành tiếng.

“Im nào,” Shelley găm giữ giữa hai hàm răng, cô đang cố giữ phong cách trang nghiêm. “Anh sẽ làm em đổ rượu và em sẽ phải đưa chiếc áo này vào tiệm giặt ủi, trong trường hợp em có thể dùng lại.”

Họ trà trộn vào đám đông, và Shelley không khỏi lưu ý tất cả phụ nữ trong phòng, từ những nữ giáo sư đến những bà vợ, đều bị Grant thu hút như những con chim bồ câu nuôi trong nhà. Cô bực mình vì những câu hỏi vu vơ, mục đích lừa dẫn anh đến việc bàn tán về cô Lancaster và vụ tự tử của cô ta. Giả điếc, anh xoay sở vòng họ sang tiêu đề khác.

Đàn ông trong phòng thì bàn luận về trận đá bóng lúc chiều, tổng quát của mùa bóng và cơ hội của đội bóng vào vòng chung kết.

Grant giới thiệu Shelley và không giải thích thêm cô là ai, nhưng một trong những vị giáo sư cũ nhớ ra cô. Shelley chắc rằng tin tức thầy-trò quan hệ với nhau đã truyền đi khắp phòng rồi.

Nửa giờ sau, Shelley và Grant nhận ra họ đang ở trong phòng riêng của viện trưởng. Họ đang bàn bạc về giá trị của ván cờ tướng thì đích thân viện trưởng bước vào.

“À, đây rồi, giáo sư Chapman. Tôi đang hy vọng được có vài lời với anh.” Ông ta nói với vẻ rất hiếu khách, nhưng cái lối ông khép lại sau lưng cánh cửa đôi dẫn sang căn phòng kế cận, khiến Shelley cảm thấy điều gì chẳng lành.

“Chúng tôi vừa mới trầm trồ khen ngợi cách bài trí của căn phòng này.” Grant tương đắc nói “Nó thật là đẹp, như toàn bộ ngôi nhà vậy.”

“Vâng, tốt quá.” Ông ta nói, vờ ho lục khục “Như anh đã biết rồi đấy, trường đại học là chủ nhân của ngôi nhà này, nhưng khi tôi được chỉ định làm viện trưởng và dọn vào, Marjorie trang trí lại hết.”

Đi lại phía hàng dãy kệ sách sát trong tường, ông chấp hai tay sau lưng, đu đưa thân mình trên gót giày. “Giáo sư Chapman...”

“Tôi xin lỗi,” Shelley nói, khép nép đi lùi ra cửa.

“Không, cô Robins. Việc này có liên quan tới cô, tôi mạn phép xin cô ở lại.”

Cô ném một cái liếc trộm về hướng Grant, rồi nói. “Dạ, được.”

“Giờ đây,” Viện trưởng nặng nề nói. “Như mọi người đã biết, trường đại học chúng ta có tiếng cả về giáo dục lẫn đạo đức. Chúng tôi, nghĩa là ban hiệu trưởng, rất quan trọng phẩm cách của trường, cả hai mặt giáo dục và sinh hoạt cộng đồng. Bởi vì chúng ta là trường đại học được bảo trợ bởi nhà thờ, chúng ta phải bảo vệ an toàn phẩm giá đó. Vì thế...” Ông quay đầu lại phóng cái nhìn dữ tợn vào họ với thái độ bảo đảm cho một cuộc công kích khủng bố vào tận tim gan của những kẻ vô lại, “Thành viên của khoa viện phải tuyệt đối giữ phẩm cách đó trong cũng như ở ngoài khuôn viên trường đại học.”

Một sự im lặng chết chóc bao trùm căn phòng. Grant và Shelley đều không lên tiếng hoặc cử động, nhưng qua khoé mắt, cô thấy nắm tay của Grant siết chặt hai bên hông anh.

“Chúng tôi đã cho anh cơ hội dạy tại trường đại học này, giáo sư Chapman. Ban hiệu trưởng duyệt qua đơn của anh rất cẩn thận. Họ thấy rằng anh không được công báo công bằng bởi truyền thông ở Washington. Họ nhân từ cho anh được thuận lợi từ những nghi ngờ đó. Những ủy nhiệm thư của anh đều xuất sắc. Khi anh in ra và bán cho công chúng, như anh dự tính làm, cái đó sẽ làm cho trường đại học được nhiều phần thưởng ưu tú hơn nữa. Nhưng anh giữ quan hệ mật thiết với sinh viên, dù cho đã lớn tuổi, vẫn cho anh cái yếu điểm dễ bị chỉ trích phê bình và đặt trường chúng ta vào thế bất lợi. Đặc biệt sau vụ lăng nhăng xui xẻo được đăng tải cách đây không lâu. Tôi yêu cầu anh và cô Robins, người có tình trạng vừa mới li dị chỉ đổ thêm nghi vấn thích đáng vào những vấn đề nan giải của anh, ngưng những cuộc gặp gỡ nơi công cộng đi.”

Chỉ dụ của viện trưởng hay cả lòng mến mộ của ông ta xem ra không gây nên ấn tượng gì cho lắm ở Grant .

“Hoặc là cái gì?” anh bình tĩnh hỏi. Giọng nói tự chủ không hề đi đôi với nét hung dữ trên mặt anh.

“Hoặc là chúng tôi có lẽ phải duyệt lại hợp đồng của anh vào cuối mùa học.” viện trưởng Martin nói.

Grant đi ngang qua hướng Shelley và nắm lấy cánh tay cô. “Ông không những chỉ xúc phạm và nghi vấn đạo đức của tôi, cái chắc chắn tôi sẽ giữ cho trường đại học, mà còn có ác ý với cô Robins, người có thanh danh trong sạch.”

Cô cố xen vào, sợ rằng vì bảo vệ cô mà anh sẽ nói ra những gì gây hận thù với viện trưởng.

Bằng vào suy đoán bởi vẻ mặt tái nhợt của anh, không ít thì nhiều, nếu có, đã phớt lờ lời cảnh cáo của ông ta. “Cám ơn sự đối đãi của ông” Grant vừa nói vừa lùi cô hướng ra cửa “và cám ơn bà Martin dùm chúng tôi nhé.”

Anh hất tung cửa rộng mở, hiên ngang mở đường đi xuyên qua đám đông tới cửa trước. Nếu anh có để ý thấy những cái đầu tò mò quay nhìn thì anh cũng không tỏ ra chú ý. Shelley chỉ cầu nguyện cho đôi má cô không đỏ bừng như cô cảm thấy, và đầu gối cô tiếp tục đỡ lấy cô cho đến khi họ ít nhất thoát ra bằng cửa trước. Thực tế là họ giữ vững cho đến khi cô ra đến xe .

Ngay khi Grant mở cánh cửa xe bên phía hành khách, cô nặng nề đổ người vào ghế, run rẩy bất lực. Chưa hết, cho đến khi Grant phóng xuống con đường chính, bẻ lái chiếc xe thể thao vào một quãng đường thưa xe, khi đó anh nói. “Anh đói bụng quá. Em thích ăn gì? Pizza, bánh mì kiểu Ý nhé?”

Cô quay đầu nhìn trừng trừng vào anh với vẻ không tin nổi. “Pizza! Grant, viện trưởng vừa mới hăm dọa đuổi việc anh.”

“Việc đó ông ta không thể làm nếu không có đại đa số phiếu bầu từ ban hiệu trưởng. Và không kể những quảng cáo công cộng anh được nhận, và những cảm xúc của vụ bê bối xung quanh anh, vài người trong bọn họ khoái người nổi tiếng, và muốn giữ anh ở bên. Còn những người khác thì nhận ra anh là một ông thầy giỏi bỏ mẹ. Chỉ có một việc làm anh rất tức giận như bị bỏ trong hỏa ngục là cái cách hấn nói về em. Đồ ngu ngốc đạo đức giả. Nếu hấn có cơ hội, đừng có nghĩ là hấn không ham muốn cặp kè với em ở nơi công cộng.”

“Grant!” Shelley bật khóc, hai tay bưng mặt.

Nỗi đau khổ cùng cực của cô rõ ràng đã làm anh tỉnh táo. Sau khi chạy hết quãng đường về nhà cô trong im lặng, chỉ có tiếng nức nở của Shelley thỉnh thoảng điểm vào, anh quay gắt bánh xe vào lề đường, đạp thắng đột ngột. Đề nghị ăn tối lúc này của anh chìm vào quên lãng.

Một lúc lâu họ ngồi im lặng như tượng đá. Khuôn mặt nhìn nghiêng của Grant sáng lên bởi ánh đèn đường yếu ớt phản chiếu qua cửa kính xe, trông nghiêm khắc như của viện trưởng Martin.

Shelley cố gom hết can đảm nói “Chúng ta không thể gặp nhau nữa, Grant. Không thể như hôm nay.”

Anh quay người vẫn còn vướng trong khoá dây an toàn lại đối diện với cô, quần áo anh kêu sột soạt trong bóng tối. Anh quàng tay vào lưng ghế để có thể nhìn trừng thẳng vào mắt cô “Em có thật lòng sẽ để cho người đáng được tôn trọng một cách giấu cợt như Martin ngăn cách chúng ta sao?”

Cô thở dài mệt mỏi. “Em biết ông ta là cái gì, và nếu ông ta không giữ vị trí như hiện nay, em không cho ông ta hoặc ý kiến của ông ta một bản khoản nào cả. Nhưng ông ta là viện trưởng của trường đại học và

anh là nhân viên của ông ấy.”

“Không có mục nào trong hợp đồng của anh về người nào anh hò hẹn cả.”

“Nhưng có một luật bất thành văn là giáo sư không thể hẹn hò với sinh viên. Em đã cố giải thích với anh vài tuần trước cái cách mà mọi người quanh đây sẽ nghĩ về chúng ta. Anh đã không nghe. Những thứ ở đây không giống như miền đông hay miền tây. Đây là trung Mỹ. Có nhiều thứ chưa được chấp nhận.”

“Chúng ta có làm gì xấu xa đâu chứ?” anh hét lên, cuối cùng cũng đáng mất sự tự chủ mà anh đã cố hết sức kiềm chế lại từ trước.

Khi thấy cô co rúm lại, anh mới tự rửa mình một lúc lâu, rồi thở dài. “Cho anh xin lỗi. Anh không có giận dữ vì em đâu.”

“Em biết.” cô thì thào. Tình thế hoàn toàn bất lợi đã làm anh tức giận. Dù thế nào đi nữa Grant khó khăn lắm mới thừa nhận điều đó.

“Anh không muốn có một biến động nào nữa trong đời anh. Lạy Chúa đây anh xuống hỏa ngục, đó là điều cuối cùng trong đời mà anh muốn. Anh cũng đặc biệt không muốn vụ nào đụng chạm đến em dù bằng cách nào đi nữa. Nhưng, mẹ kiếp, anh cũng không thể để mất em!”

“Anh phải bắt buộc thôi. Anh nghĩ như thế nào nếu em biết vì em mà anh bị đuổi việc? Anh nghĩ em có thể sống với điều đó chẳng?”

“Anh đã trải qua cái còn tệ hơn thế này nữa, Shelley. Tin anh đi, anh biết làm sao để sống sót mà. Nó sẽ không làm phiền anh đâu.”

“Thế nhưng nó sẽ làm phiền em nhiều lắm đấy.” Shelley đặt tay lên nắm cửa. “Vĩnh biệt, Grant.”

Anh túm lấy cánh tay cô với bàn tay cứng như sắt. “Anh sẽ không để họ bắt buộc chúng ta phải chia cắt bất kể họ có hăm dọa như thế nào. Và anh sẽ không để cho em vứt bỏ nó. Shelley, anh cần em, anh muốn em. Và anh biết em cũng muốn anh nhiều như thế.” Bàn tay còn lại của anh vụt qua thành xe nắm lấy sau cổ cô, kéo cô vào người anh.

“Không...” cô cố xoay trở thoát ra trước khi anh bập môi vào miệng cô. Nụ hôn tàn nhẫn, đam mê trộn lẫn với thất vọng, giận dữ của anh.

Giữ cô tê dại bằng một tay, anh luồn tay kia xuống người cô. Những ngón tay tài tình trong nghệ thuật quyến rũ của anh tế nhị xông vào phá vỡ hàng phòng thủ kiên quyết của cô bảo vệ cho lòng khao khát đang dâng lên.

“Em xin anh, không...” cô thở hổn hển trong miệng anh khi nụ hôn của anh trở nên mềm mại hơn.

“Đừng đụng vào em nữa...”, lưỡi anh quấn quanh môi dưới cô, mơn trớn thành trong miệng cô.

“Đừng từ chối chúng ta nữa, Shelley. Sau ngần ấy năm, đừng vất bỏ cảm xúc này khỏi chúng mình. Chúng ta đã chẳng trả giá đủ cho tất cả những đặc quyền ấy rồi sao? Anh muốn biết tất cả con người em.”

Anh bắt đầu từ tai cô. Khám phá bằng chiếc lưỡi nhám mềm mại không định hướng dọ dẫm hoặc trêu chọc. Hai tay cô không tự chủ vô tình bấu chặt đùi anh, nghiêng vào da thịt rắn chắc dưới lớp vải. Nếu Grant chưa quyết chí chiếm đoạt cô, thì nơi đặt tay của cô cũng đã cung cấp cho anh đầy đủ sự khích lệ. Cũng như thế, sự vuốt ve không tự chủ của cô chỉ quạt thêm cho ngọn lửa đam mê và làm cho anh quyết định loại trừ sự sợ hãi và thái độ bất đồng tình của cô với cuộc tình của họ. Miệng anh nếm làn da mịn màng ở cổ và ngực cô. Cô cảm thấy bản thân đang chào đón một cơn bão đang dâng lên trong lòng. Cô muốn được lôi cuốn vào dòng tố, vào vùng lốc xoáy mang tới bởi những mơn trớn của anh, tạo nên một vũ trụ riêng của cô.

Mất kiên nhẫn với quần áo cô, anh hôn cô xuyên qua chúng. Anh đặt những cái hôn cháy bỏng trên người, cô hổn hển gọi tên anh, và xoắn chặt tóc anh trong những ngón tay cô. Lưỡi anh khơi dậy đỉnh điểm, đốt cháy làn áo lụa xanh và áo nịt ngực bằng tơ mỏng. Hơi thở cô trở nên nhanh, gấp gáp. Anh nhắc đầu lên chỉ vừa đủ để thăm thì gọi tên cô trong chuỗi phản ứng yêu đương. Cô tiếp đón anh khi bàn tay anh dần lướt dọc theo đùi cô. Làn vải thun mỏng của đôi vớ làm tăng độ nhạy cảm của cô, thân thể cô tan thành

nước dưới những khám phá hỗn xược của anh. Cả hai đều ở đỉnh điểm gợi cảm, không ai chuẩn bị cho cơn bão táp xúc cảm rung chuyển họ.

Anh gục trán vào ngực cô trong khi những ngón tay cô vẫn xoắn chặt mái tóc đậm màu của anh. Anh thầm thì yêu đương “Shelley, anh phải yêu em,” và ôm chặt cô.

Đây là người đàn ông cô muốn và anh đây, dâng tặng cô sự đam mê vô bờ. Tại sao cô không sẵn lòng nhận lấy? Bởi đây không phải là chuyện cổ tích. Đây là cuộc đời. Những chuyện như thế không xảy ra trên đời thực. Không có người đàn ông được người đàn bà yêu và khao khát nhiều năm, trở lại trong cuộc đời cô như hiệp sĩ trên lưng bạch mã. Không có gì là hoàn toàn, ở nơi nào đó, lúc nào đó, cái giá buộc phải trả.

Thật là dễ dàng hàng phục những lời nói yêu đương của anh và ngọn lửa đam mê của cô. Cô muốn anh, nghĩ rằng cô sẽ chết nếu cô không có được anh. Nhưng cô không thể đánh cá danh dự và nghề nghiệp của cả hai bằng một đêm vui thú. Và cũng có thể chỉ cần như thế thôi cũng đã tan tành rồi.

Anh sẵn sàng đánh cá vào cuộc tình này. Sau hết, anh luôn có thể bỏ ra đi. Khi anh đã chán chê cô rồi, khi anh lại làm cho trái tim cô tan vỡ lần nữa, anh có thể rút lui êm đẹp. Anh sẽ được tự do và cô bị bỏ lại để nhặt nhạnh mảnh đời tan vỡ... một lần nữa.

Cô không thực sự nghĩ là Grant chai đá. Nhưng cô cũng không nghĩ Daryl có thể như thế bao giờ. Khi đã đến mức đó, người đàn bà chỉ ở mức thương hại đối với người đàn ông họ yêu mà thôi. Mặc dù yêu Grant, cô sẽ không để mình bị tổn thương thế nữa.

Mới đầu anh chưa nhận ra là cô đang chống chọi để gỡ mình ra khỏi anh, không phải là nhích lại gần hơn. Ngực cô đột nhiên trở nên cứng ngắc là ám hiệu thật rõ ràng cho anh. Hai tay cô tránh né anh. Anh nhìn thẳng vào cô mà đầu trống không, chớp mắt, anh lắc lắc đầu để tỉnh táo lại. “Shelley...?”

“Vĩnh biệt, Grant.” Cô húc vào cửa xe và đổ nhào ra ngoài.

“Shelley!” Cô nghe anh hét lớn.

Cô chạy lên lối đi, lách vào trong nhà và sập cửa trước lại tựa hồ như ma quỷ đang đuổi theo cô sát nút. Như người máy biết chính xác phải hành động như thế nào trừ ra cảm xúc, cô đi thẳng vào phòng ngủ và trút bỏ quần áo. Cô nhìn xuống hai vết ứt trên vạt áo trước một cách ngạc nhiên. Sau cùng nó phải được bỏ giặt ủi thôi, cô nghĩ thế cùng với hàng nước mắt tuôn trào.

Cô nhốt mình trong nhà cả ngày Chủ nhật. Vì trời mưa suốt ngày, cô có lý do để quanh quẩn bên trong.

Mẹ cô gọi và hỏi cô có gì mới trong cuộc đời cô chưa, và cô có thích thú với khoá học này không? Shelley chọn lựa không nhắc gì đến thầy giáo Chính trị - Khoa học của cô.

Xem ra Grant sẽ để cho quyết định của cô làm chủ. Cô trông đợi anh gọi điện thoại, nhưng anh không.

Tối thứ Hai cô cứ ngả giá với việc tham dự lớp học của anh ngày hôm sau, hay là bỏ ngang như cô đã hăm dọa một tuần trước đó.

Lý do để bỏ học đã rõ ràng rành ròi. Cô chưa tìm được lý do để tiếp tục đến lớp. Thứ nhất, cô không muốn cho viện trưởng Martin hài lòng vì sự hèn nhát của cô. Dù cho là ông ta có biết được hay không, nhưng cô không chịu nổi ý nghĩ chịu thua một cách dễ dàng. Thứ hai, cô cũng không muốn Grant nghĩ cô là một kẻ hèn sợ chết. Anh đã gọi cô thế một lần rồi và anh không sai tí nào, nhưng cô không muốn anh nghĩ về cô một cách ti tiện như vậy. Cô tự hào đã xấp sếp trình tự cuộc đời mình, có nghĩa là cô tự lập, tự cung, tự cấp. Nếu cô bị thua ngay từ khó khăn đầu tiên và bỏ chạy bất kể danh dự, anh sẽ coi cô như là một kẻ ngu ngốc hết sức, trẻ con và không xứng đáng với những gì anh đã ban tặng cho cô.

Đau như bị ong chích. Cô không thể chịu được.

Vào ngày thứ Ba trong tuần, với đôi mắt đỏ hoe vì khóc, và một sự quyết chí hung hăng rõ ràng trên mảnh người yếu ớt, cô bước vào lớp.

Grant đang đứng, gấp người trên bàn chăm chú đọc tài liệu. Cơ bắp quai hàm anh co giật chứng tỏ anh biết sự xuất hiện của cô, nhưng anh không thèm ngẩng đầu lên. Đó là cách xử sự đã sắp xếp cho hai tuần tới. Anh không bao giờ nhìn thẳng vào cô tựa hồ như cô vô hình.

Vài dịp, cô toan trả lời những câu hỏi anh khuyến khích cả lớp sôi nổi thảo luận, nhưng cô kìm chế được. Cô có thể duy trì sự im lặng thánh khiết này như anh.

Một buổi chiều, cô cố ý đến sớm để có dịp buộc Grant phải nói chuyện với cô, bắt gặp anh đang trò chuyện với cô Zimmerman. Cô gái trẻ ngồi ghéch trên góc bàn của anh một cách khéo gợi không thể nhầm vào đâu được. Anh đang cười với cô nàng trong khi anh đang ngồi ghế trên hai chân, đôi chân anh gác lên bàn ngay bên cạnh eo của cô ta. Shelley nghiêng rằng cô dập tắt sự cảm dỗ đá văng hai cái chân ghế cho anh đổ nhào xuống đất và tát cô nàng Zimmerman thật kêu vào cặp má tròn đầy đặn đó.

Tuy nhiên, quá ghen tức với anh và ghê tởm bản thân vì vẫn còn để tâm tới anh, cô không ghi chép lại một chút gì trong giờ anh giảng bài. Quang cảnh ngoài cửa sổ đã nuốt trọn sự chú ý của cô khi cô ngồi cúi kính tại bàn. Hết giờ học, cô giật mạnh mấy quyển vở ôm chặt vào người, hối hả vượt qua anh trên đường ra cửa.

“Cô Robins ??”

Đôi chân cô dừng phắt lại, khiến cho vài sinh viên đâm sầm vào cô. Cô đang đầu trí xem có nên phớt lờ lệnh gọi của anh hay không, nhưng vài sinh viên khác cũng đã nghe anh kêu đích danh cô. Ngoài ra, cô cũng không muốn đổ thêm dầu cho cái cách đối xử kì cục của anh mấy hôm nay đối với cô.

Sửa lưng cho thẳng, hai vai ngay ngắn, cô quay lại để đối diện với đôi mắt xanh xám của anh. “Vâng ??” cô nói cố hết sức lạnh lùng, mặc dù máu cô bắt đầu nóng lên ngay giây phút anh gọi tên cô.

“Tôi cần một phụ tá nghiên cứu và chấm bài. Cô có thích thú với công việc đó không... cô Robins?”

6. Chương 6

Sinh viên lũ lượt rời lớp phải đi vòng qua Shelley, và cô đang đứng như trời trồng nhìn trừng trừng vào anh. Anh xem cô như là cái gì đây, một con rối nhảy lên mỗi lần anh giật đúng dây chăng? Anh không ngó ngang gì đến cô cả tuần lễ, giờ lại yêu cầu cô làm phụ tá.

“Tôi... tôi nghĩ không được, giáo sư Chapman.” cô lạnh lẽo nói.

Trước khi cô quay lưng đi, anh vội vã thêm “Ít nhất cũng cho tôi phân tích rõ công việc đã, rồi nếu cô không hứng thú thì tôi sẽ mời người khác.”

Trên bề mặt của cuộc đối thoại xem ra bình thường. Nhưng đằng sau mỗi từ lịch sự của anh ẩn chứa dục vọng và hận thù. Shelley muốn mắng vào mặt anh vì đã phớt lờ cô những tuần qua, và cùng một lúc lại muốn nhảy vào vòng tay anh, van xin anh ôm cô. Cô khinh bỉ sự yếu đuối của bản thân nhưng đủ trưởng thành và chân thật để chấp nhận đó là nhược điểm của cô. Không muốn phản bội cảm giác của mình, cô giữ bộ mặt đứng đưng, thần nhiên. Thân hình cô thẳng tắp như lính trong giờ chào cờ.

Khi người sinh viên cuối vừa rời khỏi và cửa đóng lại, Grant bình tĩnh nói. “Mời ngồi, cô Robins.”

“Tôi đang vội, giáo sư Chapman. Tôi xin phép được đứng. Tôi không có hứng thú làm phụ tá cho ngài.”

Anh lắc đầu, cúi kính vò vò mái tóc sau gáy.

Cô nhớ lại cái cách anh đã giữu cột mô tả hình ảnh của vị giáo sư già và muốn bật lên cười. Anh trông giống bất cứ thứ gì ngoại trừ cái hình ảnh đó. Quần anh may vừa đúng cỡ ôm sát hai bờ hông hẹp như người ta đeo găng vậy. Áo sơ mi vải bông mềm sọc ca rô đậm nhạt màu xám, xanh lá cây và nâu đồng căng ra bởi bắp thịt cuộn cuộn trên vai, ngực anh. Cô cố dút ánh mắt khỏi phần lông ẩn hiện nơi cổ áo chữ V, và ngược mắt lên đụng độ với ánh mắt đăm đăm của anh.

Bắt gặp tia nhìn của anh chứng tỏ cô đã hấp tấp phạm một sai lầm. Chúng nhìn cô biểu lộ một tình cảm vô cùng mềm yếu. Sự đói khát cô nhìn thấy trong đó phản ánh hệt như cô.

“Tôi cần một người làm công tác nghiên cứu cho tôi, cô... chết tiệt ... Shelley. Công việc bao gồm cả việc báo cáo cho tôi phần tài liệu em đã đọc. Báo cáo miệng, không phải viết. Chúng ta có kỳ kiểm tra tuần tới và tôi cần phụ chấm bài. Tôi có năm lớp, mỗi lớp có hơn bốn mươi sinh viên.”

Cô chăm chú nghiên cứu ngón chân đôi giày boots của cô, nó chẳng có hấp dẫn bằng dáng dấp đàn ông của anh, nhưng nó an toàn hơn. Khi cô nhìn anh, sức mạnh trong giọng nói bỏ rơi cô. Cô buộc phải dốc hết sức tàn còn lại cho những lời cuối. “Tôi không thể giúp anh được.”

Anh tiếp tục như chưa nghe thấy cô nói gì. “Em là một sinh viên giỏi. Tôi biết thời khoá biểu của em đầy đặc mùa này, nhưng tôi chẳng nghi ngờ điểm của em bây giờ kém hơn hai chấm năm. Em không đi làm và không có bận rộn gia đình. Và tôi cần em.”

Đôi mắt cô phóng lên mặt anh. Những từ này là một tiếng vọng của những gì cô đã nghe thấy lúc trước. Về tội nghiệp như vừa bị ai tước đoạt mất cái gì trên mặt anh khiến cô nghi ngờ cái ý mờ ám trong câu nói đó. Nhưng cách dùng từ của anh đã đạt được mục đích. Cô cảm thấy sợi chỉ bảo vệ mong manh cuối cùng vừa bị đứt.

“Tôi chắc anh có thể tìm được người khác.” cô khẽ run run nói.

“Tôi cũng chắc là tôi có thể. Nhưng tôi không muốn ai khác. Tôi muốn em.”

Thân hình căng thẳng của cô dần dần thư giãn cho đến khi đôi vai cô trở nên mềm mại như thường ngày. Tránh nhìn vào đôi mắt màu rêu của anh, cô nhìn ra cửa sổ, ngoài trời xám xịt, gió lạnh thổi ào ào.

“Chỗ... chỗ nào anh muốn để làm việc chung đây?”

“Chỗ hợp lý nhất là căn hộ của tôi. Tất cả sách đều ở đó. Chúng nặng quá để em có thể mang đi chỗ khác. Tôi có một hệ thống đặc biệt tốt nhất cho em tìm thấy những tài liệu cần thiết hoặc phân chia bài để chấm, ...vân vân và vân vân ...”

Cô lắc đầu. “Thật là điên, Grant.” Để không phải thối lộ với anh là cô không thể chịu đựng được việc ở chung với anh trong một căn phòng ẩm ướt, cô tìm lý do khác “Nếu viện trưởng Martin biết được...”

“Tôi sẽ nói tôi cần một phụ tá, đó là sự thực, và em là sinh viên giỏi nhất của tôi, đó cũng là sự thực luôn.”

Cô đối diện anh bằng một tác phong bình tĩnh mà cô phải cố lắm mới giữ được. “Tôi chắc chắn là người ta sẽ xin phép anh chọn một phụ tá nam sinh viên.”

Lần đầu tiên, khoe miệng anh nhếch lên một nụ cười vô hình. “Xin phép chọn... ai??” Anh cũng dự được bóng một nụ cười từ cô, trước khi anh nói với giọng tha thiết mềm lòng, “Anh nhớ em, Shelley.”

“Đừng,” cô nghẹn ngào, buộc phải cúi mặt xuống, lắc lắc đầu. Cô tự chửi rửa dòng nước mắt đọng đầy trong mắt. “Xin anh, đừng. Đừng làm cho nó khó khăn hơn nữa.”

“Em mới là người đang làm cho nó khó khăn hơn đó chứ. Anh bảo em anh sẽ tùy thuộc vào thời gian của em, nhưng mà anh không thể chịu nổi cái tình trạng không lui không tới này lâu hơn được nữa.”

“Anh lừa gạt em gần 3 tuần lễ,” cô bật khóc với tự ái con gái bị tổn thương. “Làm như em đã chết mất rồi ấy.”

“Ồ, không đâu, Shelley. Anh cũng nhận thấy em như vậy. Đồ ngoan cố, anh hy vọng là em cũng bị đau khổ như anh. Mỗi đêm anh nằm trên giường chỉ nghĩ về em thôi, mùi thơm của em, cảm giác da thịt em, vị ngọt môi em.”

“Không...”

“Anh muốn em quá đổi làm anh đau đớn...” anh bước về phía trước và đặt tay lên vai cô. “Shelley...”

Cửa vụt mở.

“Thưa giáo sư Chap... ồ, xin lỗi.” người nữ sinh kéo dài giọng nói bóng gió, ra vẻ thờ ơ dựa người vào thành cửa, đôi mắt nheo lại giảo quyệt.

Shelley quệt vội nước mắt trên má và quay người ra hướng cửa sổ. Cô khoanh hai tay trước ngực tự vệ.

“Có chuyện gì, cô Zimmerman?” Grant hỏi ngắn gọn.

Không phải là người dễ bị dọa nạt, cô gái nhìn thẳng vào vẻ mặt nghiêm khắc của anh với một nụ cười xấc láo. “Không có gì. Nó có thể chờ, để sau đã.” Cô ta nói và bước ra ngoài sau khi đóng mạnh cửa lại sau lưng.

Qua một phút nặng nề căng thẳng không ai nhúc nhích, rồi Grant hướng về cô “Shelley, anh xin lỗi...”

Cô quay phắt lại đối diện với anh “Tại sao anh không hỏi cô ta làm phụ tá cho anh đi? Cô ta có vẻ muốn làm bất cứ điều gì anh yêu cầu.”

Cái nhìn ngạc nhiên trên mặt anh khiến cô hả dạ, nhưng không bắt đầu hạ được cơn giận của cô. Bực bội, cô trút hết cơn thịnh nộ với bản thân vào anh. Cô không hơn gì những cô gái khác dâng hiến mình cho anh, thêm muốn anh. Có bao nhiêu trái tim đang bị anh dọa dẫm? Cô có thể là một trong những người phụ nữ bị nhốt trong lâu đài tình ái đang làm cho người khác ghen tị “Tôi chắc là cô Zimmerman của anh hoặc ai nữa giống như cô ta thêm chết được để có một buổi tối dài đằng đẳng với anh và chăm chỉ đọc mở sách đầy bụi của anh.”

Grant khổ sở giữ cho mình không nổi nóng. Cô có thể đoán được bằng quai hàm dưới anh bạnh ra và hai cánh tay nắm cứng ngắt hai bên hông.

“Cô ta không phải là “cô Zimmerman của tôi”. Quý tha ma bắt, cô ta thì dính dáng gì với chuyện này chứ? Cô ta chỉ là một cô sinh viên nhỏ bé ngu dại, thế thôi? Cho anh một chút uy tín đi, Shelley,” Anh nói, cay cú vì bị cô chọc tức. “Bây giờ, em có giúp anh hay là không?”

Một sự thách thức, táo bạo và không nhân nhượng. Cô phải đối đầu trực diện “Được, tôi giúp anh, tôi sẽ làm bản nghiên cứu cho anh và tôi sẽ chấm bài phụ anh. Nhưng tuyệt nhiên chỉ là công việc thuần túy, không ý gì khác.”

“Rất tốt”

“Tôi nói nghiêm chỉnh đấy, chỉ là thuần túy công việc.”

“Anh hiểu.”

Họ đang nói dối và cả hai biết rõ điều đó. Cuộc chạm trán một chọi một này không có liên quan gì đến công việc, nhưng nó phù hợp với mục đích của họ vào thời điểm mà họ giả bộ là đúng.

“Anh sẽ trả lương tôi cái gì?”

Anh lăm lăm chữi thề, thọc sâu hai tay vào túi quần kéo căng sang hai bên hông. Cô quay mắt đi.

“Hai chục đồng một tuần tốt chứ? Một tuần hai buổi tối.”

“Tôi thích được trả bốn chục đồng một tuần. Hai chục đồng một buổi tối, ba tiếng tối đa, 7 giờ tới 10 giờ.”

“Đồng ý.” anh gầm lên “Anh chờ em tối nay.”

“Tôi có bài tập Kinh tế học tôi phải làm tối nay. Anh có thể gặp tôi tối mai.”

“Được.” anh căng thẳng nói. “Anh sẽ tới đón em.”

“Tôi tự mình lái xe đến.”

Càng bực tức vì thất bại không thể ngăn cản tạo ra một bầu khí ngột ngạt sờ thấy được bao quanh anh. Anh là một con thú đang xù lông giận dữ. “Em đã biết chỗ ở của anh.”

“Vâng, 7 giờ đúng, ngài Chapman.” Cô hùng dũng vượt ngang anh, mở cửa và lái được mình ra ngoài trước khi cô vâng phục sự thôi thúc tận đáy lòng chôn bàn tay cô vào bộ ngực lông vũ trật tự kia và van nài anh hãy hôn cô.

“Em rất đúng giờ.” anh nói, trả lời tiếng gõ cửa của cô tại cửa nhà anh đêm hôm sau.

“Tôi đã hứa mà.”

“Vào trong đi.” Anh mặc một chiếc quần jean cũ rách và áo lạnh với tay áo bị cắt rời. Chân trần đi trong đôi xăng đan. Nhìn thấy anh mặc quần áo xuềnh xoàng làm tim cô đập mạnh và tay cô đổ mồ hôi ẩm ướt, nhưng cô phớt tỉnh đi ngang qua mặt anh vào nhà.

Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng hồ cứng với những nếp gấp đằng trước và sợi dây đen thắt ngang eo. Váy cô bằng len màu đen. Đuôi tóc ngay ngắn cộng thêm vào cho dáng dấp khô cứng mà cô đã cố ý tạo ra. Cô ghé người thu nhặt núi giấy rác trên bàn cà phê của anh và trên nền nhà.

“Tôi bắt đầu từ đâu đây?”

Anh mặc áo choàng của cô lên mặc áo gần cửa và quơ tay ra dấu cô nên để anh đi trước vào phòng. “Anh nhờ em đọc qua 3 cuốn sách này - anh sẽ chỉ em phần phải đọc - và trích dẫn những ví dụ khi Quốc hội từ chối quyền phủ quyết của Tổng thống. Cũng nên để ý nếu một dự luật đã được thông qua dần dần mang lại những lợi ích cho công dân, lập danh sách một loạt lý do tại sao. Nó sẽ là một câu hỏi thí dụ rất tốt, nếu sinh viên nào có đọc qua tài liệu, anh ta sẽ có thể đưa ra vài dẫn chứng cụ thể.”

“Tôi có làm cùng một đề bài không?”

“Em sẽ có những câu hỏi dự khuyết.”

Cô gật đầu, không nghĩ gì đến những điều vừa nói, không nghĩ đến thứ gì khác ngoại trừ việc đôi mắt của anh mới quen rũ làm sao.

Anh nhìn cô một lúc lâu, căng thẳng trong lòng tăng dần lên. Đôi mắt anh trượt xuống đến miệng cô, nhưng chỉ trừ một giây trước khi anh cộc cằn nói, “Anh sẽ làm việc bên này nếu em có bất cứ câu hỏi nào cần anh.”

Suốt cả buổi tối cả hai chia nhau căn phòng làm việc, không chuyện gì khác. Anh đối xử với cô đúng tư cách của một vị giáo sư. Khi cô chuyển mình đổi tư thế cho thoải mái hơn trên bộ ghế sa lông, anh mở nhạc, rồi đi lại bàn làm việc hỗn độn bắt đầu ngâm cứu đồng sách của anh. Khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau đó, anh đứng dậy vươn vai, giơ tay cao lên khỏi đầu. Shelley bất ngờ nhìn lên và bắt gặp làn da bụng của anh giữa đường viền áo và lưng quần jean eo thấp. Rón anh, lẫn với đám lông đen đậm màu mượt mà gợi nhớ trong lòng những ngón tay cô, nó trở nên là chỗ cấm kỵ, khêu gợi khi bị nhìn trộm như thế này.

Cái lối phô trương tồi tệ của chiếc quần jean mòn xơ hằn lên phần kín đáo khiến cho tim cô càng dội mạnh vào xương sườn. Liềm đôi môi đột nhiên trở nên khô nứt nẻ, cô chậm chạp đưa mắt xuống trang sách đang đọc, mặc cho vài phút đã trôi qua, những dòng chữ lẫn lộn vẫn không thể tập trung lại được.

“Sô đa không?” anh gọi với từ trong cửa phòng có quầy rượu.

“Vâng,”

Anh trở lại phòng mang theo hai ly cao đựng đá. Anh để một ly trên miếng đệm lót ly lên mặt bàn.

“Cám ơn,” cô nói khô khan.

“Không có chi,” anh lịch sự trả lời.

Đúng mười giờ, cô cắt viết vào ví tay, xếp gọn ghê những tờ giấy cô ghi nhận những chi tiết theo như yêu cầu của anh và đứng dậy. Cô mang tất cả giấy tờ đến bàn làm việc của anh.

“Xong cả rồi à, Shelley?” Đôi mắt anh đang chăm chú theo nhịp lên xuống của ngực cô theo từng bước đi.

“Vâng, tôi đã làm hết rồi, nhưng nếu những chú thích của tôi cần xác định, tôi sẽ vui lòng giải thích cho anh.”

Đôi cánh tay trần của anh trông tuyệt đẹp trong ánh sáng dịu. Vòng bắp thịt lóng mọng nổi bật bởi ánh sáng và bóng tối. Cô muốn được sờ vào anh, được vuốt ve yêu thương anh như một nhà điêu khắc tự hào về tác phẩm mà mình đã nhào nặn nên từ đất sét.

“Anh chắc là những chi tiết đều rõ ràng và súc tích.” Anh đứng dậy. “Anh trả em bằng tiền mặt được không?”

Anh quá gần, cô phải rút lui về phía cửa. Tránh không nhìn thẳng anh, thay vào đó cô tháo chiếc áo choàng ra khỏi mắc áo.

“Không cần, anh có thể viết chi phiếu cho tôi mỗi hai tuần hay thế cũng được.”

“Tốt thôi.”

Giọng anh trầm, khản đặc ngay sau lưng là một sự lồi cuồn không thể cưỡng được. Cầm cô sượt qua vai anh khi cô nhìn lên anh. “Ngủ ngon nhé, tạm biệt.”

Tay cô đặt trên nắm cửa, nhưng cô do dự xoay nó. Cô ước mong anh nói gì đó, làm gì đó, yêu cầu họ hãy chấm dứt cuộc chơi kì quặc này. Vào giây phút này, khi mà toàn bộ con người cô đang kêu gào cô rũ lòng thương, cô sẽ vui lòng vâng phục anh, ném bỏ tàn tích cuối cùng của sự thận trọng. Tại sao anh không với tới cô đi, vuốt ve cô, hôn cô đi?

Anh trở trở như gỗ, không lộ ra chút gì của trận bão đang trêu ngươi trong lòng. Lời giả từ của anh ngắn và dứt khoát “Ngủ ngon.”

Vào phiên làm việc đêm hôm sau, cô chấm bài. Anh đưa cho cô danh sách những trọng điểm mỗi bài văn phải đạt được. “Chỉ đánh dấu những chỗ đó. Anh sẽ chấm điểm sau.”

Cùng cách cư xử trái khoáy như đêm hôm trước, họ ngồi xuống làm việc. Sự im lặng tuyệt đối không hề bị phá vỡ cho đến khi tiếng chuông điện thoại reo vang. Grant lôi mình dậy từ trong lòng chiếc ghế sa lông, nơi anh đang nằm giãn lưng, cuốn sách đề thi dựng đứng trên ngực.

“Alô,” anh nói vào ống nghe chiếc điện thoại để ở cuối bàn. “Không, cô Zimmerman, tôi không nghĩ là nó đã được chấm xong... Không, cô sẽ biết được điểm của mình cùng với mọi người khác... Tốt quá, tôi lấy làm biết ơn, nhưng... không. Tạm biệt.” Anh cúp điện thoại với vẻ bức mình. “Cái con bé này không bao giờ chịu thua!”

“Pru?”

Anh quay về phía Shelly với cái nhú mày không chắc chắn. “Pru?”

Cô gơ bài kiểm tra của cô nữ sinh mà cô đã chấm vài phút trước ấy lên. “Viết tắt của Prudence. Nó được viết ngay đây. P-R-U-D-E-N-C-E với dấu ngoặc kép trên ba chữ đầu.”

Anh lật ngửa đầu ra sau cười ngất “Khỉ thật, nếu nó không cố ý bị nhầm tên, anh cũng không biết nó là cái gì.”

“Cô ta gọi điện thường xuyên không?” Shelley hỏi một cách tình cờ khi cô xếp ngay ngắn chồng tập kiểm tra.

“Ghen?”

“Không.” cô nói ngắn gọn, nhưng sự tương phản bốc khói trong đôi mắt xanh báo cho anh biết ngọn lửa đang âm ỉ cháy ngay bên dưới lớp vỏ ấy.

Anh cười ranh mãnh “Cô ta gọi vào những ngày cô ta không để quên thứ gì trong lớp phải quay lại để lấy hoặc khi cô ta không vô tình gặp anh ở trung tâm dành cho sinh viên. Cô ta sắp sửa thành cái đầu máy xe lửa chạy êm ái đến nỗi đâm sầm vào anh bất cứ lúc nào không hay.”

Shelley cũng định bảo anh, cô thấy một nữ sinh không nên gọi điện cho anh, nhưng cô có quyền hạn gì để cấm chứ? Khi đặt vấn đề ra, thì cô và Pru Zimmerman đều cùng một loại.

“Cô nàng có cái đẹp... đồ sộ đấy nhỉ!” cô buột miệng nói.

“Kiểu đồ sộ có phải em ám chỉ cô nàng có bộ ngực núi lửa?”

Cô há miệng kinh ngạc và anh phá lên cười trước phản ứng của cô.

Nổi giận, cô ngậm phất miệng lại. “Tôi thấy là anh cũng để ý lắm đó chứ.” Cô nói qua đôi môi mím chặt.

Anh càng cười dữ dội hơn. “Anh cũng sẽ để ý cả cái xe ủi đất nếu nó cứ phăm phăm tiến tới anh ở khắp mọi nơi.”

“Tội anh ghê nhỉ,” cô nói. “Anh đâu thể tránh được nếu mọi cô gái trong trường bị cú sét ái tình, phải không nào?”

Nụ cười của anh thành linh đỗi thành cái nhẩn mặt dửng dưng. “Em lại là cô gái đẹp để tán đấy. Anh đã từng thấy hần, tên ngồi bên cạnh em hau hấu đôi mắt bò từ bên kia dãy bàn, cũng nhận ra.” Khuôn mặt anh dụi đi đôi chút. “Anh đoán anh phải cảm ơn em đã khiến hần ta tỉnh ngủ suốt giờ lên lớp.”

Anh bước về phía cô cho đến khi chỉ còn cách vài phân. Cô phải ngửa đầu ra sau để nhìn mặt anh. “Anh cũng phải nhấn mạnh. Áo tưởng về em cũng khiến anh không ngủ được.”

Miệng khô khốc, cô nhìn đi chỗ khác và mau lẹ đứng dậy “Đến giờ tôi phải về rồi.”, cô khàn giọng nói, chân bước vòng qua mặt anh và va vào bàn bầm tím cả hông khi cô vội vã ra đi.

Thật đáng ngạc nhiên, anh không tìm cách ngăn cô lại, nhưng anh theo sát dấu chân cô như một tên thợ săn khi cô đi một vòng nhặt túi xách, áo khoác, hồ sơ, những thứ mà cô mang theo.

“Shelley ?”

“Vâng ??” cô nói, xoay hần một vòng đối diện với anh trước khi tên cô được phát ra trọn vẹn trên môi anh. Đôi mắt anh lục soát mặt cô, nấn ná một lúc lâu trên miệng cô.

“Không có gì.” anh thở dài nói. “Nếu được thì chúng ta làm việc tối thứ Sáu, vì anh có cuộc họp tối thứ Năm?”

“Được.”

“Hẹn gặp lại em.”

“Trời mưa sao?” Grant vụt dậy từ trong lòng ghế sâu và đi ngang qua phòng đến bên cửa sổ, kéo một cánh cửa ra xem. “Đúng vậy. Mưa nặng hạt lắm.”

“Trời đã lạnh lúc em đến tối nay.” Cô gần như đến trễ.

Chiều nay, hội nữ sinh danh dự của cô tổ chức bữa tiệc trà cho phụ nữ trong ban giáo vụ. Cô ở lại sau cùng phụ dọn dẹp và đã trễ nên cô đi bộ tới căn duplex của anh. Vì nó gần hơn là bãi đậu xe cô đã đậu hơi sớm mai trong ngày. Cô chạy tới nơi muốn dứt hơi, vẫn còn mặc chiếc áo nhiều xám bên dưới là bộ com lê cắt khéo màu xám xanh.

“Bộ có ai vừa mới đám cưới sao?” anh châm chọc lúc đón cô ở cửa. Anh mặc quần jean, dường như đó là đồng phục ở nhà của anh và chiếc áo lạnh cao cổ màu vàng đồng.

Họ làm việc trong im lặng cả giờ đồng hồ. Giờ đây, với chồng bài kiểm họ chấm đã gần xong, Shelley ngược đầu lên để nghe tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái lầu hai.

“Em thích anh đốt lò sưởi không? Em để chân em co quắp dưới người như thế mấy tiếng đồng hồ qua, anh biết là chúng có thể lạnh tới đâu.” Lời anh là một mối thương cảm gợi nhớ đêm ở thư viện khi chính đôi tay anh làm ấm chân cô.

Họ nhìn nhau một lúc trước khi cô thềm thuồng nhìn vào lò sưởi. “Anh không nên bận tâm. Chỉ còn vài bài nữa để chấm là đến giờ em về rồi.”

“Không phiền gì.” Anh nói, đang quỳ gối xếp lại củi trong lò hình như đã được sắp xếp từ trước trên nền lò sưởi. Trong khi anh châm củi, Shelley đọc xong thêm hai bài kiểm và ghi chú thích bên lề.

Cô đang tập trung vào một bài viết khó hiểu thì đèn trên đầu vụt tắt, nhận chìm căn phòng vào bóng tối, chỉ còn ánh sáng hắt ra từ lò sưởi. Cô ngược đầu lên và nhìn thấy Grant vừa hạ tay xuống từ công tắc đèn trên tường. Trong ánh sáng lập loè anh hiện ra to lớn, mạnh mẽ hơn, đàn ông hơn bao giờ hết. Ánh lửa tô điểm khuôn mặt anh, làm cho những chỗ trũng chìm sâu trong bóng tối. Sự tương phản hoàn toàn làm nên vẻ bí hiểm trên khuôn mặt anh, nhưng đáng diệu tượng cướp anh hướng về cô đã thông báo ý muốn của anh.

Cô duỗi chân và đặt đôi chân đi vớ xuống sàn như sẵn sàng chạy.

“Em còn một bài nữa để chấm.” cô run rẩy nói.

“Nó có thể chờ. Anh thì không thể. Anh đã chờ mười năm rồi.”

Anh đứng trước chiếc ghế bành sâu lòng là nơi làm việc của cô suốt buổi tối. Ánh lửa nhảy múa trong đôi mắt sâu thẳm của anh khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Đưa tay vuốt những sợi tóc loà xoà xuống chân mày cô, ngón tay anh nâng cằm cô lên, ngón tay cái xoa bờ má đã trở nên nóng bất thường và đỏ bừng của cô.

Cô nhắm mắt lại khi ngón tay cái anh vuốt ve miệng cô. Môi cô hé mở dưới sự khêu gợi dịu dàng, và ngón tay cái của anh nhẹ nhàng phiêu lưu giữa răng cô và chạm đến lưỡi cô. Đắm ướt mật ngọt của miệng cô, ngón tay anh mân mê tấm ướt bờ môi dưới của cô. Hơi thở cô dồn tắc trong phổi khi tay anh lần xuống cổ. Anh nhấn mỗi đầu ngón tay vào vùng tam giác nhỏ trũng sâu nơi cổ họng, trong khi ngón tay cái anh trần trợt vùng xương cổ mỏng manh.

Đê mê ngon ngọt thấm vào cơ thể cô qua những ngón tay của anh và cô xa hoa tận hưởng chúng. Làm sao cô có thể chịu trách nhiệm cho cái gì phải xảy ra khi sự đụng chạm của anh khiến cho cô mềm nhũn?

Nhưng uể oải bị xua tan khi ngón tay trở của anh dò theo cổ áo cô xuống điểm sâu nhất cổ chữ V. Cô mở mắt nhìn anh. Một cái nhìn sâu vào trong khuôn mặt anh, và tất cả những cẩn thận, kiềm chế và cấm đoán bị quên lãng ngay. Khuôn mặt anh là một sự nghiền ngẫm của khao khát. Mắt anh ánh lên say mê. Qua môi anh, hơi thở không đều thẳm thì như tình yêu dâng hiến cho người đàn bà mà bàn tay anh đang nâng niu trân quý. Một tay anh nhẹ nhàng đỡ gáy cô khi cô đắm đuối nhìn anh, trong khi tay kia kinh ngạc khám phá làn da láng mịn như tơ lụa của cô.

Tim cô ngừng chỉ một giây để bắt đầu đập dồn khi tay anh dừng lại ở chiếc nút áo đầu tiên. Anh đợi, thường thức phút giây mẫu nhiệm, ánh lửa hồng, mưa rơi tí tách, cảm giác đê mê thuyền chuyển khuôn mặt cô. Rồi ngón tay anh mở chiếc nút áo bọc vải. Anh ấn tay vào nơi tim cô, như thể để nắm bắt từng nhịp đập vào lòng tay anh. Chiếc nút áo thứ hai rời ra theo sự điều khiển khéo léo của anh, cả hai vẫn bất động. Mỗi bên sưng sờ trong khi họ nhìn nhau đắm đắm, đầu ngón tay trở của anh vuốt theo đường biên của chiếc áo lót lụa màu xám. Hơi thở nặng nhọc của anh hòa cùng một nhịp với cô. Cô mỉm cười quyến rũ, anh cười đáp trả, nhưng không thay đổi nét mặt. Anh chăm chú thật lâu vào làn da trắng ngà căng đầy nhựa sống. Anh thốt lên vui sướng khiến cô lại mở mắt nhìn. Anh mơn trớn cô triu mến vô tận. Một tiếng thở dài buột khỏi cổ họng cô.

Cô điên cuồng sờ soạng tìm chỗ vịn giữ cô lại trên thế giới này, giữ cô khỏi bị bay ra ngoài không gian. Tay cô vùi trong áo lạnh của anh, bốn ngón tay cô xuyên qua lưng quần jean, móc chặt vào đó với ngón tay cái cô bên ngoài. Cô dụi dụi trán vào bụng anh khi anh trình diễn sự hành xác ngọt ngào của anh trên ngực cô. Tay anh khum sau gáy cô, siết cô gần hơn.

“Grant, Grant,” cô nhắc đi nhắc lại trong tiết tấu kích động cùng nhịp độ nhanh với những ngón tay anh. Chiếc áo lót của cô rơi hẫng xuống bên dưới ngực cô. Bàn tay anh lang thang dường như không có hướng nào nhất định, nhưng chúng mơn trớn cô mê say đến nỗi từng đợt sóng đê mê sung sướng tràn ngập cô.

“Làm ơn...” Cô thở hổn hển. Tay cô giật mạnh, cố kéo anh xuống.

Cuối cùng anh quỳ xuống bên cạnh cô, anh nâng mặt cô lên giữa lòng bàn tay, kéo lại gần mặt anh “Shelley, anh yêu em.” Hơi thở ngọt lịm nóng bỏng của anh đập vào môi cô. “Không gì có thể ngăn anh lại được đâu.”

Cô lắc đầu “Em không muốn anh dừng lại.”

Với hai bàn tay hết nghi ngại và nhiệt tình, cô ôm chặt đầu anh kéo xuống ngực cô. Anh hôn da thịt thơm ngát xa xỉ với những cái hôn ướt át, nồng nàn bỏ rơi bờ bãi khắp nơi. Khi miệng anh siết trên núm vú và mút nhẹ, theo bản năng cô cong người. Tay anh luồn quanh cô, tìm thấy đường sống lưng và thúc cô rướn lên về phía trước. Khi cái đói khát man dại quan trọng nhất của anh đã được thỏa mãn, anh lịch sự trả cho cô thêm âu yếm, với những cái nhảy bằng môi, tấm bằng lưỡi. Tay cô nóng rực trong mái tóc đậm màu, dày, và lượn sóng của anh. Ngón tay cái của cô xoa hai bên thái dương và xương gò má anh. Anh hôn ngược lên đến miệng cô và làm tình với nó, ngổ ngược với lưỡi cô, ham muốn chinh phục, nhưng đành cam chịu đầu hàng.

“Cho phép anh cởi dùm em được không?” anh thăm thì bên tai cô.

“Vâng.”

Anh kéo chiếc áo ngoài dùm đó khỏi hai vai cô và chiếc áo lót tụt theo xuống eo cô. Anh cởi nút chiếc váy cô, kéo phեc-mơ-tuya xuống, cả áo lót và váy rơi xuống sàn. Anh giúp cô bước ra khỏi đống quần áo. Anh ngắm toàn thân đẹp như pho tượng của cô, đôi tay anh cũng mơn trớn theo ánh nhìn. Anh vuốt đôi tay lên che kín vú cô, trong lòng anh dâng lên một niềm cảm phục, không phải là dục vọng, anh hôn môi cô ngọt ngào trước khi quỳ xuống lần nữa. Đôi vớ da người của cô màu xám nhạt, lại là đôi vớ da dăng ten bóng lưỡng và anh hôn cô xuyên qua nó. Anh đặt môi hôn lần da mịn màng của cô theo lớp vải mỏng khi anh kéo nó ra khỏi chân cô, anh ham muốn cô đến nỗi muốn làm rách đôi vớ mà anh đang chặt vật cởi ra khỏi chân cô. Vẫn nguyên vẹn lòng thềm muốn đó, anh tiến tới từ tốn. Cô vuốt ve chân mày đậm của anh với những ngón tay yêu thương, trong khi anh thám sát từng ly da thịt cô, vuốt ve cô bằng tất cả tâm hồn, hôn cô mê mê, nếm trải mùi vị cô. Anh dần lên trước chà sát vào vùng tam giác đàn bà của cô.

“Grant,” cô rên rỉ.

Anh đứng dậy lập tức, bồng cô trên tay, nhẹ nhàng đưa về hướng cầu thang xoắn. Anh đặt cô xuống cạnh giường, tung mền ra. Đôi mắt anh rực lửa nhục dục tranh đấu với âu yếm dịu dàng khi anh đặt cô nằm lên giường.

Trở nên bạo dạn, cô không hay mình đã bị quyến rũ, trường hợp này chưa bao giờ xảy ra với cô trước đây. Cô chống khuỷu tay nhôm dậy ngắm anh cởi bỏ quần áo. Khi chiếc quần lót của anh lột xuống bấp đui rắn chắc, cô như bị thôi miên vào vẻ khoẻ mạnh rắn chắc của anh.

Anh chậm chậm tiến về cô, không vội vã, không muốn làm cô sợ hãi. Anh ngạc nhiên hơn khi cô nói, “Anh tuyệt đẹp, Grant. Đẹp lắm!” Những ngón tay then thùng vươn ra chạm vào bấp đui chắc nịch của anh. Rồi cô rướn tới hôn anh, ướm trước, sau đó mạnh bạo hơn vết sạch hơi thở, xoa sạch mọi suy nghĩ, cướp sạch đời anh.

“Lạy Chúa tôi, Shelley.” buông rơi người nằm bên cạnh cô, anh ôm cô vào lòng. Tay anh siết mạnh lưng cô sát người anh. Cô mềm mại thấm thấu sức mạnh khao khát của anh, họ cùng hoà một nhịp. Anh chậm chậm vuốt đui cô khiến cô lảo nhảm những lời khấn cầu trên môi. Anh đáp trả bằng chính đôi môi mình khi bàn tay yêu đương của anh tách cặp đui cô ra và chạm đến tâm đàn bà của cô. Sự mơn trớn của anh dịu dàng say sưa, càng tò mò hơn khiến tay cô bắt chặt cổ anh. Bên tai anh hơi thở cô dồn dập khi cô nức nở sung sướng, “Em không tưởng tượng việc này xảy ra cho em. Đây có phải là một giấc mơ nào khác không? Ồ, Chúa ơi, xin đừng.”

“Thật đấy, em yêu. Em là thật, người phụ nữ tuyệt diệu quý giá của anh.”

Một tiếng rên xé họng khi anh mơn trớn cô đứng kiểu cô chưa bao giờ cảm giác được. Trái tim cô, linh hồn và lý trí cứ nổ lớn mãi cho đến khi vỡ tung ra ngàn vì sao lấp lánh.

“Grant...” cô gọi, cổ kéo anh lên người cô.

“Không, em yêu,” anh thì thăm bên cổ cô. “Chúng ta sẽ chia sẻ công bằng ngay từ đầu.”

Lời anh chẳng có ý nghĩa gì với đầu óc mê muội của cô. Cô chỉ biết về rực rỡ của tay anh luồn dưới đường cong eo cô nhắc cô lên tiếp nhận cái thúc mạnh yêu đương của anh. Cô tiếp nhận tất cả anh, nâng đui cô qua đui anh, ấn anh vào tận cùng cô. Lửa dục anh quét sạch cô. Trong đời cô chỉ xảy ra một lần chỉ trong vòng vài giây, giờ lại đang xảy ra, kỳ diệu hơn, ý nghĩa hơn lần đầu vì anh đang ở trong cô.

Với thân thể vẫn còn gắn với nhau, họ nằm thoả mãn thở hổn hển. Tóc cô ướt đẫm bóng lưỡng phủ lên ngực anh. Tay anh vuốt ve trần trọng tâm lưng cô.

“Grant,” cô thăm thì, ngập ngừng phá vỡ giây phút hạnh phúc hoàn hảo này, “Anh có tin chuyện thần tiên không?”

Anh hít thở thật sâu và cô cảm thấy anh thức dậy lần nữa, quây bên trong cơ thể cô. “Không tin cho tới... đêm nay.”

7. Chương 7

Grant chăm chú nhìn vết cắn trên miếng trứng dính trong nĩa và trầm tư nói “Em chưa hề hỏi anh.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh dò hỏi “Về chuyện gì?”

Anh chậm chậm nhai một lúc, nuốt ực, nhấp một ngụm cà phê, rồi nói “Em chưa bao giờ một lần hỏi về cô Lancaster và anh.”

Cô liếc nhìn xuống đĩa của mình. Cô không nhớ khi nào được ăn ngon miệng như thế này hay là do cô quá đói. Sau khi tắm chung với nhau, cô quần quanh người chiếc áo choàng ngủ màu xanh của anh. Vạt áo chỉ ngang đùi anh nhưng lại dài phủ gối với cô. Như vậy cô còn thơm mát hơn anh chỉ mặc độc một chiếc quần ngủ.

Giờ đây, ngược mắt nhìn anh qua bàn điểm tâm lần đầu họ ăn với nhau, cô lại cảm thấy tự hào về khuôn mặt đẹp trai của anh. Tóc vẫn còn ướt, hai má cạo râu nhẵn nhụi. Ngực đầy lông lảo nhuyển vẫn quyến rũ tâm trí cô đi ngược lại thời gian đêm qua với đôi mắt buồn ngủ và những ngón tay mỗi nhừ. Cô nhớ đã bị mê hoặc bởi mồ hôi mặn mà của anh mỗi lần họ làm tình với nhau. Cô đã nếm mùi vị da thịt anh trong khi anh lẩm bẩm những lời yêu và đan xoắn ngón tay vào tóc cô.

Ánh mắt cô nhìn anh ăm ắp, chờ đợi vì kí ức “Không quan trọng với em, những gì anh làm hoặc có thể làm không thay đổi được tình yêu của em. Em nghĩ nếu anh muốn em biết, anh sẽ nói ra không cần em hỏi.”

Anh đặt cốc đá dừng cà phê xuống đĩa và với tay ngang qua bàn nắm tay cô. “Anh không hề biết loại người yêu nào cô Lancaster có. Anh không bao giờ... chưa bao giờ, Shelley... là người yêu của cô ta. Cô ta yêu người khác.”

Shelley tiêu hoá câu nói của anh một cách chậm chạp “Anh có yêu cô ta không?” Một vòng gút ghen tuông thắt quanh eo cô, bóp chặt cô. Cô không muốn biết, nhưng cô phải biết.

Anh mỉm cười dịu dàng, lắc đầu. “Không, bọn anh chưa bao giờ có cái gì khác hơn là bạn bè. Anh ước ngàn lần anh không phải là người bạn tốt. Nếu anh không cư xử như một người bạn tốt thì có lẽ cô ấy còn sống.” Trước đôi mắt tròn tròn ngạc nhiên của cô, anh tiếp “Để anh xác định lại, cô ta có đàn địu với một thượng nghị sĩ. Anh ta trẻ, đẹp trai, có triển vọng, có tầm vóc chính trị... đã có gia đình, ba con nhỏ.”

Shelley nhăn mày giận dữ biểu lộ sự bất đồng tình của cô với vị thượng nghị sĩ vô danh.

“Đúng vậy,” Grant nói, diễn tả sự bất bình của cô là chính xác. “Anh tưởng tình yêu của cô ta lắm chỗ, nhưng cô ấy điên cuồng vì gã. Dù gì đi nữa...” anh thở dài “...khi anh vào làm việc cho thượng nghị sĩ Lancaster, và gặp gỡ cô ấy, bọn anh trở thành bạn. Bất đắc dĩ anh phải đồng ý hộ tống cô ấy tới một buổi tiếp tân nơi cô ấy hẹn gặp người tình. Sau khi anh ta ủy thác người đưa vợ anh ta về trước với lý do ‘có việc khẩn cấp cần giải quyết’, anh ta lén đưa cô ấy đến nơi hẹn hò của họ.”

“Và lần đầu tiên đó bắt đầu cho mọi sự rắc rối.” Shelley nhảy bèn nói.

“Rất chính xác. Anh tự nhiên thấy mình sở hữu cô gái trẻ đẹp nhất không thể với tới được của Washington vì tiện ích riêng của người tình cô ta. Anh đón cô ấy tại ổ hẹn của họ và đưa về trong giờ khuya khoắc, hoặc là cô ấy đi taxi về. Kiểu nào cũng vậy, mọi người kết luận anh và cô ấy hẹn hò với nhau, không phải là vị thượng nghị sĩ nọ cùng với người vợ đáng yêu và ba đứa con.” Sự ghê tởm của Grant đối với vị thượng nghị sĩ kia vẻ như thật, nhưng thật ra cũng là sự ghê tởm với tội đồng lõa của anh.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Shelley hỏi nhỏ nhẹ. “Tại sao cô ấy tự tử?”

“Chuyện bình thường. Cô ấy có thai và vị thượng nghị sĩ tức giận khi nhận được tin. Trong cả câu chuyện, cô ấy đã ngu dại hy vọng anh ta bỏ vợ vì cô ấy. Anh đã khuyến cáo cô ấy hàng tháng trước rằng cô ấy đang huyết gió trong bóng tối, nhưng cô ấy từ chối nghe lời anh. Cô ấy gọi cho anh từ căn hộ bí mật của họ. Khi anh đến đó, cô ấy rất thất vọng. Anh ta đã bảo cô ấy anh ta sẽ sắp xếp một cuộc phá thai thầm kín và đó

là tất cả những gì cô có thể trông đợi ở anh ta. Khi anh đưa cô ấy về nhà, anh khuyên cô nên lên giường và ngủ, quên chuyện đó đi. Sáng hôm sau, cô ấy chết.”

Cô đặt tay lên tay anh. “Tại sao anh không kể chuyện này cho mọi người khi anh bị kết án một cách không công bằng và bị đuổi việc? Nếu anh im lặng đến nói với thượng nghị sĩ, ông ta không lẽ không tin anh sao?”

“Có lẽ. Anh không biết. Nếu anh không nêu tên bên có tội, ông ta có thể nghĩ rằng anh đặt chuyện để bảo vệ mình. Và nếu anh nói cho ông ta người đàn ông kia là ai, ông thượng nghị sĩ chắc chắn là sẽ phải giải quyết với anh ta. Anh sẽ thích thú nhìn thấy hắn ta bị trừng phạt, nhưng anh không muốn thấy vợ con của anh ta bị trừng phạt theo. Họ là những người duy nhất vô tội trong cả vụ bê bối này. Ngay cả cô nàng kia cũng đủ trưởng thành để hiểu cô phải trả giá cho chuyện giải trí thối sáo của cô ta.”

“Chỉ có ít người đàn ông làm được như anh, nhận tội mà anh không có làm.”

Anh cười chói tai “Đừng có gán mẽ đay cho anh, Shelly. Ngay thời điểm đó những hành động của anh đều lạnh lùng, hờ hững không một chút lương thiện. Anh đã quá đủ với những trò hai mặt, cắn sau lưng. Nếu những bạn đồng nghiệp tin rằng anh quá chai đá, thì anh không còn gì để làm với họ nữa. Chúng sẵn sàng, háo hức, để tin rằng anh đã phá hủy cuộc đời của cô bé đó. Anh chẳng thèm đếm xỉa gì nữa những cái chúng nghĩ về anh.” anh dừng lại và sự yếu đuối của anh làm đau tim cô. “Anh đi Washington với những ngôi sao trong mắt anh, với lòng tôn trọng cuồng tín đối với chính phủ và những người đàn ông làm việc trong đó. Trong một thời gian ngắn, anh hiểu ra ngay họ cũng chỉ là những người bình thường như chúng ta, với tất cả những khuyết điểm tự nhiên của loài người. Anh ra đi với lòng tự hào anh hơn hẳn bọn họ.” Anh nhìn cô bằng đôi mắt xanh xám, nhỏ nhẹ nói, “nhưng anh cũng không tốt gì hơn họ.”

Anh kéo cô đứng lên và hướng cô đi vòng qua chiếc bàn nhỏ cho đến khi cô đứng trước mặt anh. Anh chụp hai tay cô vào bàn tay mình. “Nếu em đến lớp anh là một người đàn bà đã có chồng. Anh ngờ rằng nó chẳng làm thay đổi gì khác với tình yêu của anh. Nhìn thấy em sau mười năm xa cách, trưởng thành và đẹp hơn bao giờ hết, anh sẽ không để một ông chồng nào ngăn cản anh muốn em. Anh sẽ làm, sẽ nói, để đem lại chuyện xảy ra đêm hôm qua giữa chúng ta.”

Cô vuốt sợi tóc màu bạc bên thái dương anh. Giọng cô run run cảm động “Anh sẽ không phải cố gắng nhiều lắm đâu. Cảm ơn Chúa đã em không làm em bị rơi vào tình trạng khó xử để chọn giữa anh và chồng. Em không chắc những nguyên lý đạo đức có được đặt nặng trong quyết định của em hay không.”

“Chồng em đã không biết quý người đàn bà trong em, nhưng anh biết. Anh có thể đoán ra bằng những phản ứng ngay nhiên của em tối qua.”

Cô mỉm cười ngu ngơ trước vẻ đàn ông tự đại của anh. “Nếu anh nói anh ta không yêu em thật lòng, anh đúng. Anh ta chưa bao giờ yêu ngực em bằng miệng. Anh ta đôi khi hôn nó, nhưng không được nhiều như em muốn và chưa bao giờ giống như anh.”

Cô không hiểu sự bạo dạn này hình thành từ lúc nào, và từ đâu, nhưng cô không cảm thấy xấu hổ khi nói ra những điều như thế với anh. “Anh ta không liếm phía sau đầu gối em, hoặc thâm thì với em trong lúc làm tình hoặc ôm ấp em sau đó. Anh ta không làm cho em lên tới tận đỉnh, và anh ta không tha thứ cho em chuyện đó. Anh làm được, suốt đêm.”

Anh nắm tay cô, đưa lên môi, hôn lòng bàn tay cô nóng bỏng. “Cảm ơn em đã thổ lộ cho anh biết, Shelley, Chúa ơi, anh muốn hết sức. Bằng những phản xạ của em, dường như anh đạt được hiệu quả, anh hy vọng vậy. Anh là một thằng ích kỷ khốn nạn, nhưng anh đã không được sự trinh trắng của em mà anh rất muốn.”

Cô vẽ yêu ngón tay quanh đường viền miệng anh “Lần đầu tiên chẳng có nghĩa gì với em, chỉ đau đớn thôi, chẳng có yêu đương hoặc lạc thú. Đêm qua là...” cô đưa mắt tìm trên bức tường bếp nhỏ xíu tựa như cô có thể tách ra được một ý tưởng từ những đường vân trang trí trên tường “...Sinh ra. Em trở thành đàn bà đúng nghĩa.”

Cảm xúc dâng đầy trong đôi mắt anh “Anh yêu em.”

“Em yêu anh.” cô đáp lại dịu dàng, lời đáp này đã bị chôn kín trong lòng mười năm, giờ đây cô nhắc đến long trọng hơn. Anh kéo cô sát lại, đặt bàn tay nặng nề lên ngực cô. Cánh tay cô ôm đầu anh, giữ sát vào người cô. Giữ nguyên vị trí một lúc lâu, hướng thụ giây phút thú nhận tình yêu của nhau.

Khi anh ngược đầu lên, đôi mắt mờ mờ “Tất cả chuyện hôn hít,... vân vân..., làm anh...à...” Với bàn tay khéo léo, anh cởi dây thắt áo choàng quanh chiếc eo nhỏ của cô. Hai vạt áo rơi xuống tự do, tạo cho anh một khoảng nhìn không giới hạn trên thân thể cô. Hai bàn tay anh ve vuốt sau đùi cô, trong khi anh hạ thấp đầu xuống hôn vùng rốn cô. Lưỡi anh sục tìm sâu trong phần lõm mềm mại và ẩm ướt, “...nghĩ em có thấy hứng không?” Nếu cô chưa bị sự thèm muốn quấn thắt, thì miệng anh nóng bỏng, ướt át giục giã trên bụng cũng đủ thuyết phục cô mạnh mẽ. Hai bàn tay anh ôm trọn hông cô, nâng lên, giục hướng vào.

“Em thú tội,” cô thì thào “em nghĩ tới nó trước cả anh.”

“Đừng hòng.”

“Lên lầu đi.”

“Ở đây đi.” Anh làm cô bất ngờ, trước khi cô hiểu chuyện gì xảy ra, anh đã kéo cô lên đùi anh.

“Grant,” cô mở to mắt, hồn hồn. “Em chưa bao giờ...”

Anh nháy mắt nghịch ngợm, hài lòng với bản thân, trong khi anh giật gút dây quần “Em luôn luôn là...à, Shelley...một học trò xuất sắc, đúng rồi ...vậy đó...học rất nhanh.” Anh hồn hồn nói qua hàm răng nghiền chặt trong khi cô thủ diễn kiểu làm tình mới học được. Cô bám chặt anh ướt đầm nóng hổi, “Anh là... một tay huấn luyện... giỏi...”

Nội dung khô khan chẳng hấp dẫn của cuốn sách giáo khoa tài chính cô đang nghiên cứu không thể nhét vào đầu được. Cả tiếng đồng hồ cô cố gắng tiêu thụ những thông tin đó, nhưng tâm trí cô cứ ở những đâu và đôi mắt cô dường như chỉ có ý định tìm người đàn ông đang ngồi đối diện phía bên kia căn phòng, cũng đang tập trung vào cuốn sách trên đùi.

Cô yêu anh nhiều lắm, cô khó có thể kìm chế nổi, sự quyến rũ của Grant và phản ứng của bản thân cô với anh khiến cô kinh ngạc. Daryl, quá quen thuộc với kiểu làm tình máy móc của con người, không biết một chút gì về lãng mạn, kỹ thuật yêu đương. Anh ta không thể nhận ra người đàn bà nhiệt tình tham dự mọi hoạt động yêu đương với Grant, cũng là người đàn bà cùng ăn nằm lạnh nhạt, hững hờ với anh ta trước đó. Điều đó sẽ nghiền nát tự ái của anh ta, cho biết rõ anh ta là một người tình tệ như thế nào. Thầm nghĩ đến đó cô cảm thấy hài lòng với một chút ngang ngạnh.

“Em nhìn đắm đắm cái gì thế?” Câu hỏi của Grant lôi cô ra khỏi cơn mơ, cô nhăn mặt khiêu khích khi anh ngược mắt lên nhìn. “Em đang học mà.”

“Ừ...hử,” anh ra chiều không tin.

“Em sẽ biết ơn anh nếu anh đừng có làm đứt dòng suy nghĩ của em.” cô nói nghiêm trang.

Anh cười lớn trước khi quay lại đọc sách của mình.

Ngoài trời vẫn còn mưa và lạnh, họ quyết định ở lại trong nhà. Họ trở lại giường sau khi dọn dẹp bữa ăn sáng. Ngủ một giấc đem lại vẻ tươi mát cho cả hai, nhưng họ đồng ý với nhau sẽ không làm gì suốt ngày còn lại. Mỗi người cảm thấy ghen tị với thời gian quý giá họ có với nhau hiện nay, không muốn điều gì phá hỏng nó. Cô miễn cưỡng nói với anh cô có kỳ thi cuối năm phải ôn bài. Trong khi anh phải chuẩn bị cho bài giảng tuần tới, họ đồng ý tách rời nhau hai tiếng đồng hồ để làm việc.

Đứng giữa phòng, cả hai trình diễn một màn chia tay sẽ làm dịch chuyển động lòng hết như phim bộ tình cảm đầy nước mắt.

“Chúng mình hãy ngồi chung với nhau trên ghế sofa.” Anh hôn tai cô, liếm vành tai cô.

“Không. Chúng ta sẽ không bao giờ làm xong việc, chỉ kéo dài tình trạng khổ sở này thôi.”

“Anh hứa sẽ không đụng tới em.”

“Nhưng em không thể hứa.” cô luồn tay dưới áo sơ mi anh, xoa nhẹ nhẹ bộ ngực rắn rỏi.

“Nhưng anh ngồi tuốt ở đằng kia,” anh phàn nàn “Anh sẽ nhớ em.”

“Không giải quyết được gì đâu.” Cô thở dài, cởi nút áo và hôn ngực anh.

“Em sợ anh sẽ làm em xao lãng? Làm những chuyện thế này phải không?” Anh cúi đầu xuống liếm núm vú cô. Cô mặc chiếc áo sơ mi cũ của anh. Anh thuyết phục cô không phải mặc lại bộ quần áo nhiều lớp của cô. Với chiếc áo này, tay áo dài xắn lên tận khuỷu, chân mang đôi vớ thể thao lên tận đầu gối, đuôi áo dài phủ xuống giữa đùi, cung cấp một chút bảo vệ cho... hòa bình. Khi anh lùi lại, làn vải mềm ướt đầm nơi miệng anh vừa hôn.

“Hoặc chuyện làm em bị phân tâm như thế này?” Những ngón tay anh mò mẫm xuống bụng cô, vài phân dưới đuôi áo và tìm thấy vùng tam giác phía trên đùi cô.

“Ôi, Grant,” cô rên rỉ và, với một ý chí mãnh liệt, cô xô anh ra “Đi.”

“Đồ giết chết lạc thú,” anh lầm bầm, nhưng cũng bỏ đi sang phía bên kia phòng ngồi thụp xuống ghế.

Giờ đây, sau một tiếng đồng hồ, cô cũng không biết gì hơn về đề tài thi như một giờ trước đó. Ngay cả với khoảng cách này anh vẫn tiếp tục làm cô phân tâm. Cô tập trung chỉ để nhớ những cử chỉ yêu đương của anh, môi anh, tay anh mang cô đến đỉnh cao lạc thú mà cô không thể tưởng tượng được. Cô đáng lẽ phải đoán ra chuyện phải xảy ra giữa họ. Có phải nụ hôn mười năm trước, nụ hôn bị cấm đoán không thể xoá nhòa trong tâm trí cô đã ám chỉ rằng không người đàn ông nào có thể yêu cô như anh đã yêu?

Cô đã suy nghĩ thấu đáo cho quá khứ, thế còn tương lai, cô run sợ, họ sẽ đi về đâu từ thời điểm này? Cô muốn anh. Nhưng dẫu hiển nhiên bản thân cho đàn ông là chuyện cô đã thể không bao giờ làm nữa. Cô không muốn trở lại khoảng đời làm vợ Daryl, cô đã làm mất chính bản thân mình, một cái bóng mờ vật vờ không linh hồn, lý trí, không nơi nương tựa.

Không bao giờ như thế nữa. Grant đã nói anh yêu cô. Nhưng sẽ được bao lâu? Anh chưa nói lời hứa hẹn nào cả. Hay cô chỉ là một liều thuốc bổ anh đang cần để lấy lại phong độ sau trận phong ba ở Washington? Một khi vết thương đã lành, anh sẽ đối xử với cô như thế nào đây?

“Em làm gì mà nhìn bồn thần ra thế?” Anh trêu chọc. Cô chớp chớp mắt cho đến khi nhìn thấy anh rõ hình, nét bồn thần trên mặt dần dần biến thành nụ cười mãn ý. Nếu họ không có tương lai thì cô sẽ sống cho thực tại, cô sẽ không phí thời gian suy tư cho những gì sắp xảy đến.

“Em xin lỗi,” cô nói, đầu hàng và đóng sập sách lại, “Em đang nghĩ đến điểm tệ hại em sẽ gặp được trong bài kiểm tra, lỗi tại anh tất cả.”

Mất kiên nhẫn chờ đợi một lời mời dù rất nhỏ từ cô, anh nhảy vọt ra khỏi ghế đến ngồi vươn vai kế bên cô trên chiếc sofa. “Em phải hài lòng cho hạng B thôi.” Anh yêu miệng cô với nụ hôn nhanh cháy bỏng.

“Anh đã lược sơ bài giảng của anh chưa?” cô hỏi khi anh cuối cùng cũng rời ra.

Anh phớt lờ câu hỏi của cô, và bắt đầu hôn cổ cô. Cô ngửa cổ sung sướng đón nhận. “Anh đang suy nghĩ, anh có lẽ nên chuyển sang dạy giải phẫu học và sinh lý học. Chúng ta có nhiều thì giờ để nghiên cứu. Em sẽ đạt hết hạng A.”

“Em hả?” cô hỏi, giọng thì thào trong cổ.

Anh đã làm cho hàng nút áo cô tự do rơi ra và mơn trớn hai bầu vú cô. Nâng niu một bên, anh nhẹ nâng lên và khép môi anh xung quanh núm màu hồng. “Ừ...ừm..”, anh lẩm nhẩm, nhưng không nhấc miệng ra mà càng siết chặt ngọt ngào hơn. Hai bàn tay cô vuốt dài sống lưng anh, ôm eo quần Jean anh. Với sự khuyến khích của cô, anh hạ mình xuống giữa hai đùi cô. Lóng ngóng, cô vật lộn với khoá quần Jean của anh. “Grant...?”

“Vâng, em yêu, vâng...”

Tiếng chuông cửa réo vang, họ dừng sững lại như tượng. Anh gục trán vào trán cô thở dài.

Tiếng chuông cửa réo vang lần thứ hai. Anh nhìn xuống khuôn mặt cô cảm thấy có lỗi. “Không được nhúc nhích,” anh ra lệnh. Bấy mình ra khỏi ghế, cài quần Jean lại trong khi đi về phía cửa. Anh hé cửa chỉ vài phân.

“Vâng?” anh rửa.

Một tiếng cười khúc khích cảm dỗ đẩy đưa Pru Zimmerman vào phòng. “Đó là cách chào đón... bạn đấy à?” Cô chuyển hướng làm Grant ngạc nhiên, trước khi cô nhìn thấy Shelley, đang co quắp trong góc sofa, chân cô gập dưới thân. Cô vội vàng cài nút áo, vạt áo quần quanh đùi tố cáo tội trạng của cô.

Grant không kịp thì giờ để cài áo lại, và Pru táo tợn chui ngón tay vào lỗ khuy áo di chuyển lên xuống, nói. “Em ghé lại để hỏi giáo sư vài bài đọc thêm. Em làm không được tốt bài kiểm vừa rồi như em hy vọng.”

Shelley không thể tin vào lý do thống khổ của cô gái. Áo len của cô ta quá chật. Ngực cô ta lộ ra, núm vú hằn qua lớp vải len. Cô ta dịch lại gần hơn lắc lư thân hình kêu gọi và ngửa đầu với góc độ cô ta không cảm thấy xấu hổ chút nào. Khi tay cô ta luồn vào chỗ hở ngực áo anh, Shelley bị một cơn ghen thành linh xâm chiếm và giận dữ kêu lên.

Cùng lúc, Grant nắm chặt cổ tay cô gái giật mạnh tay cô ra khỏi người anh.

Pru quay phắt lại hướng Shelley, đối diện với đôi mắt xanh thách thức của cô. Cô ta nhận ra trong nháy mắt Shelley chỉ mặc chiếc áo đàn ông cũ kỹ. Cô tức giận mím đôi môi mỏng dính và neho mắt nhận định tình thế.

“Cô Zimmerman, tôi lịch sự yêu cầu cô từ nay không được đến đây hoặc gọi điện. Việc gì cần có thể giải quyết trong giờ lên lớp.” Grant giữ vẻ nghiêm nghị. Shelley đoán chừng nếu anh không kiềm chế, chắc hẳn anh đã bóp cổ cô gái trẻ này rồi.

“Đừng có kỳ cục thế, ngài Chapman. Anh biết tại sao em đến đây.”

“Cho nên tôi chẳng những thấy hành động của cô bất lịch sự mà còn nhục mạ. Tôi không phải nhắc nhở cô là sinh viên của tôi, không gì khác hơn.”

“Cô ta cũng thế.” Pru the thé thét lên, chỉ ngón tay kết tội vào người Shelley, đang ngồi gặng kìm hãm sự thôi thúc phóng vào người cô gái, cào cấu đôi mắt cô ta. Cô sẽ sung sướng được thắt cổ cô nàng vì đã chạm vào người Grant như thế.

“Cô ta làm gì ở đây không mặc quần áo, còn ầm áp cuộn mình trên ghế nhà anh?”

“Đó không phải là chuyện của cô.” Grant nóng giận nói. Anh chụp vai cô ta xoay người cô hướng ra cửa. Mở cửa bằng một tay, anh đẩy cô ta ra ngoài bằng tay còn lại.

“Được rồi, tôi sẽ biến nó thành chuyện của tôi khi tôi đi gặp viện trưởng Martin cho ông ta biết anh đã ngủ với sinh viên của mình.” Cô ta hăm dọa trước khi Grant sập cửa vào mặt cô và kiên quyết khoá cửa lại.

“Em có thể tin nổi cô ta không chứ?” Grant la lên bức bối cào bàn tay vào mái tóc rối bù “Anh... Shelley??” Anh quay lại nhìn thấy cô khuôn mặt trắng bệch, khác với cơn giận dữ vài giây trước đó, trông cô khiếp sợ.

“Chuyện gì vậy?” anh hỏi, hồi hã chạy lại bên cô.

Cô nuốt nghẹn “Không có gì, Grant. Em nghĩ anh nên đưa em về.” Cô từ từ đứng lên, nhưng bàn tay anh chặn cô lại. Anh buộc cô ngước mặt lên nhìn anh.

“Nhìn anh đây.” anh ra lệnh khi cô cố quay đầu đi. “Tại sao? Tại sao em muốn anh đưa em về? Tại sao, mẹ kiếp?”

“Bởi vì...bởi vì...cô ta đúng, Grant. Em không nên ở đây. Người ta sẽ nghĩ...”

“Anh không cần biết người ta sẽ nghĩ gì.” anh gầm lên.

“Em cần,” Cô hét trả lại.

“Shelley...” Hai bàn tay anh siết chặt bờ vai cô đến nỗi cô nhăn mặt. Anh vội nói lỏng nắm tay “Anh đã học được bài học, dù cho em có cần thận đến đâu, vẫn có người thích nhảy vào khi có cơ hội xia ngón tay vào em. Người ta thích kết án người khác bởi vì điều đó tạo cho họ cảm giác tự phụ. Sẽ không đi tới đâu nếu em cố làm vừa lòng mọi người, vừa vô ích, vừa không tưởng. Em chỉ cần làm vui lòng bản thân em thôi.”

“Không, Grant. Em đã được dạy dỗ có những luật lệ ta phải tuân theo, dù cho có thích hay là không. Chúng ta đang vi phạm luật đấy. Em đã sống trong lề lối ấy hai mươi bảy năm rồi. Em không thể bắt đầu thay

đổi từ đây.” Vận dụng hết từng gam kỹ thuật tự giác của bản thân để nhìn thẳng vào mắt anh, cô nói “Nếu anh không chở em đến lấy xe trong trường, em đi bộ.”

Anh chửi thề độc địa “Được rồi. Lên lầu thay quần áo đi.”

Họ rời khỏi nhà vài phút sau đó. Anh đẩy cô ra khỏi cửa, khoá trái lại. Mặc mưa đang rơi, anh đỡ cô vào trong xe và lùi xe ra khỏi nhà.

“Xe em đậu phía sau Haywood Hall” cô nói khi thấy anh lái xe đi ngược lại hướng trường Đại Học.

“Anh đói. Anh đã dự định đưa em đi ăn tối nay.”

“Tại sao? Vì trả nợ cho em?”

Anh quay đầu và cô nao núng trước đôi mắt toé lửa của anh. “Em nghĩ sao cũng được,” anh gầm gừ.

Cô thì thích anh cho cô cái tát tay hơn, ít ra chỉ có má cô bị đau thôi. Nước mắt làm mờ mắt cô, hòa điệu với màn mưa bên ngoài đập vào kính xe. Cô quay mặt ra ngoài để anh không nhận thấy hậu quả sự tranh cãi của họ trên mặt cô và tự hào vươn thẳng đôi vai.

Anh lái xe ra ngoại thành đến một tiệm ăn có tiếng về thịt bò, tiệm trang trí quê mùa mộc mạc hòa lẫn vào cảnh trí nhật nhòa mưa phía sau.

“Anh hy vọng em thích ăn thịt bò.”

“Anh đi chết trong địa ngục đi.” cô nói, đẩy cửa xe và chạy vụt qua màn mưa đến trước cửa tiệm ăn. Nếu anh cho rằng vì phép xã giao anh phải đãi cô bữa tối, cô chỉ muốn cho xong chuyện, rồi cô có thể về nhà chăm sóc vết thương lòng của mình.

Trong lòng, cô co rúm lại trước vẻ mặt dữ dội của anh khi anh bắt kịp cô dưới mái hiên và mở cửa cho cô. Cánh tay anh vung ra mời “Vào trong.”

Cô phóng vào anh một cái nhìn sôi sục trước khi nghiêng ngang bước qua mặt anh. Người hầu bàn dẫn họ đến một chiếc bàn gần lò sưởi “Tôi có thể mang thức giải khát gì cho ông bà từ quầy rượu không?”

“Không.” “Có.” Hai người trả lời cùng một lúc.

“Tôi không uống gì cả!” Shelley nói quả quyết.

“Làm ơn cho ly bia.” Grant nói.

Cô hầu bàn để lại cuốn thực đơn thức ăn cho họ và Shelley chăm chú vào đó cho đến khi cô ta trở lại với bia của Grant để lấy hoá đơn đặt món ăn của họ.

“Shelley, em ăn gì?” Anh lịch thiệp hỏi.

“Cho tôi món xà lách với Vinaigrette dầu trộn.”

“Cũng cho cô ấy một món thịt bò. Một lát thịt nấu vừa mềm. Và món khoai tây dứt lò với đủ gia vị. Phần tôi món sườn bò, nấu vừa chín tới, cũng với khoai tây dứt lò. Dầu trộn Thousand Island.”

Anh gấp cuốn thực đơn đồ ăn trả lại cho cô bồi bàn lúng túng, đôi mắt anh thách thức Shelley làm trái ý anh. Shelley chỉ nhún vai và quay đầu nhìn trừng trừng vào ngọn lửa trong lò sưởi.

Cô giữ thái độ im lặng suốt bữa ăn, chỉ trả lời những câu hỏi trực tiếp của anh nhưng chỉ cảm chừng ra ý không muốn tiếp tục trò chuyện. Nếu anh chỉ muốn dùng bữa ăn này để trả công cô, chỉ có ngu ngốc cô mới để anh yên tâm thưởng thức nó.

Khi họ đã trở lại trong xe, anh gài số de và tổng ga vọt ra con đường xa lộ mưa trơn trượt. Cơn giận càng tăng của anh chỉ đổ thêm dầu vào ngọn lửa của cô. Những yêu đương kiếm được của người tình đêm hôm trước đã biến mất, và thay vào chỗ anh là người đàn ông giận dữ, cay cú mà cô chưa hề biết.

Cách vài con đường ngắn vào trường, anh rẽ xe vào đường nhà cô. “Xe em ở...”

“Anh biết rồi. Ở Haywood Hall. Anh không muốn em lái xe trong thời tiết này, nhất là trong cái xe...”

“Em có thể tự xoay sở được.” Cô hét lên.

“Anh chắc là em có thể,” anh gầm trả lại. “Cho phép anh đưa em về, được chứ?”

Anh thẳng gấp xe trước cửa nhà cô và chụp tay cô trước khi cô tự mở cửa. “Đừng,”

Chỉ một lời anh nói, đơn giản nhưng đầy uy quyền. Với một chút dừng đứng và lòng ngập tràn sợ hãi, cô vâng lời ngồi im, chờ anh đi vòng qua mở cửa xe cho cô.

“Cám ơn anh đã làm cho em nhiều việc.” Cô nói với giọng xuống nước ngọt ngào trước khi tra chìa khoá vào ổ và mở cửa.

“Không có nhanh như vậy đâu.” Anh nói, chặn cánh cửa đang sập lại bằng mũi giày bột và bước hẳn vào trong nhà ngay sau lưng cô. “Anh sẽ không để em một mình vào nhà đã để trống qua đêm như vậy, không cần biết là em tự coi sóc mình giỏi tới đâu.” Anh đóng cửa lại và mở công tắc đèn. Anh làm một vòng xem xét căn nhà nhỏ trong khi cô đứng ngay tại ngưỡng cửa càng lúc càng gia tăng cơn bực bội.

Khi anh quay trở lại trong phòng khách, xem ra anh không có ý định ra về, trái lại anh đã cởi áo khoác và khoác lên vai giữ bằng một ngón tay, cô nói cộc lốc “Ngủ ngon.”

Cười xảo quyệt, thả áo khoác xuống ghế. “Ngủ ngon? Người ta thường chúc nhau như thế trong phòng ngủ, Shelley.”

Cô sững sờ đứng lặng câm khi anh tiến tới kéo nhanh cô vào lòng, một cánh tay ôm eo cứng như thép, bàn tay còn lại luồn vào tóc cô kéo đầu cô ra sau khi anh ngã vào cô “Và chúng thường kèm theo bởi một nụ hôn.”

“Không...” cô thiếu một chút là vuột ra được khi miệng anh ập xuống cô. Anh hôn cô không dung thứ, lưỡi anh là một kẻ cướp bóc.

Mặc cho cô chống trả, vặn vẹo người, anh nhấc cô lên dễ dàng và bỗng cô đang đâm đá vào trong phòng ngủ. Cô bị quăng xuống giường mạnh đến nỗi nghẹn thở. Anh lao xuống tiếp sau cô tức thì, đè chặt cô dưới thân anh.

“Bỏ em ra.” Nước mắt tức tuối trộn lẫn với bất lực, nắm tay cô đâm vô hiệu lực vào ngực anh.

“Đừng hòng,” anh khoá một tay cô trong nắm tay. Anh sờ soạn những nút áo của cô và lần thứ hai trong vòng hai mươi bốn tiếng chiếc áo lại bị tụt xuống khoe bộ ngực trần của cô.

“Nói cho anh là em không thích, không muốn, không cần... anh.” Với bàn tay tự do còn lại, anh mơn trớn cô. Sự đụng chạm của anh nhẹ nhàng, trực tiếp ngược hẳn lại sức mạnh anh đang chiếm ngự cô.

“Không, xin anh, đừng,” Cô rên rỉ khi nhận ra chính bản thân cô đang phản bội cô, hưởng ứng anh. Đầu cô vung ra sau rồi tới trước cổ ngồi dậy, nhưng cuộc chiến thảm bại và cô biết thế. Những nỗ lực của cô thật dũng cảm, nhưng không thuyết phục được bản thân. Sự rên rỉ chống trả của cô trở nên sự than vãn yêu cầu khi anh ve vãn cô bằng lưỡi. Nó bay nhanh trên nụ hoa cô như nhịp đập của cánh bướm. Ngay dấu hiệu đầu tiên đạt được nơi cô, anh bỏ tay cô ra, chúng lập tức chụp lấy tóc anh, ví như anh lại là người muốn thoát ra bây giờ vậy.

“Shelley, Shelley,” anh thở dồn dập trên bụng cô khi anh đẩy chiếc váy lên và kéo đôi vớ da xuống. Anh chửi thề với chúng và sự vụng về của mình. Để giảm dục vọng của mình không làm kinh động cô, anh buộc mình chậm lại, nhưng bàn tay nóng lòng của cô trên vai anh điên cuồng dò dẫm. Anh gấn chặt môi anh vào cô khi tay anh tìm ra lý do chắc chắn cô đã sẵn sàng cho anh, mềm và ướt. Anh vội vã trút bỏ quần áo và sẵn sàng trước cô. Anh ôm khuôn mặt cô, lực soát đôi mắt cô.

“Em nghĩ anh sẽ để con bé ngu ngốc đó chen giữa chúng ta sao? Sau mười năm đau khổ cho cả hai chúng ta, em nghĩ anh sẽ để bất cứ thứ gì hoặc ai đó cướp đi hạnh phúc này của chúng ta sao?” Cô lắc đầu, nước mắt của tình yêu đầm ướt má cô và lưng bàn tay anh. “Anh đã nói với em nếu anh có được em qua một đêm, anh sẽ không bao giờ để em ra đi.” anh tiếp. “Nhưng anh sẽ đi nếu em yêu cầu. Anh sẽ ra đi. Ngay bây giờ. Nhưng em phải ra lệnh đó cho anh.”

Những ngón tay cô đan xoắn vào tóc anh và cô kéo anh xuống. Cô thì thầm trên môi anh. “Không, Grant. Đừng đi.”

“Ồ bữa ăn, những lời nói của anh đều vô nghĩa...”

“Em cũng vậy. Em đã nói những điều ngu ngốc.”

“Anh quá thô bạo. Nếu anh làm đau em...”

“Không, không,” cô rên rỉ. “Nhưng yêu em đi...”

Thân thể anh chìm ngập trong cô, cứng và đủ, lấp đầy khoảng trống đau thương trong cuộc đời cô mà sự vắng mặt của anh đã tạo nên, và chỉ có anh mới có thể chữa lành được. Họ đến đỉnh nhanh và cùng một lúc. Khi sự sống của anh bơm vào cô, anh thì thầm “Không gì có thể chia rẽ chúng ta được nữa.”

Và cô tin anh.

Cô tỉnh dậy trong vòng tay anh. Hơi thở Grant phả vào mái tóc cô say giấc nồng. Cô rón rén chui người ra khỏi anh, kéo chăn đắp cho tấm thân trần của anh chống lại cái lạnh buổi sáng, cô nhón chân lại tú quần áo chọn một chiếc áo choàng bông. Quần người trong chiếc áo ấm áp, cô nhẹ nhàng đi vào bếp quyết định pha một tách cà phê đem vào giường cho anh khi anh tỉnh giấc.

Chìm trong sự dằn vặt không biết mọi chuyện sẽ xoay chuyển ra sao một khi họ đã hoàn toàn tỉnh táo với ly cà phê, cô không để ý đến tiếng gõ cửa. Thắc mắc không hiểu ai gọi cửa vào lúc sáng sớm, cô đi ra mở cửa. Cô ghé mắt vào cái cửa sổ bé xíu bên cạnh cánh cửa, tìm cô đội lên ghen ngang cổ.

“Daryl”, cô thì thầm không tin vào mắt mình.

8. Chương 8

Anh ta gõ cửa lần nữa, lần này có vẻ sốt ruột. Không có cách nào khác để chặn những cú đấm cửa liên tục của anh ta, cô mở khoá và tung cửa ra.

Một lúc lâu, cả hai nhìn chăm chăm vào nhau ngay ngưỡng cửa. Shelley kinh ngạc trước sự thay đổi của bản thân cô khi nhìn thấy anh ta. Sau khi li dị, mỗi lần nhìn thấy bóng dáng anh ta, tim cô đập loạn lên, hồi hộp, mất tự chủ. Anh ta còn có khả năng khiến cô cảm thấy mình vô dụng, thừa thãi. Những cảm giác ấy giờ đây đã không còn nữa.

Cảm nhận được dấu hiệu tự tin mới khám phá ở cô, anh ta lên tiếng trước, “Shelley,” và gật đầu chào với vẻ chiếu cố lạnh lùng. Anh ta trông vẫn đẹp trai với cái lúm đồng tiền trẻ trung, “Tôi đã đánh thức em hả?”

“Vâng”, cô nói dối, cảm giác không mặc gì cả dưới tấm áo choàng bông đem cho cô niềm tự hào rằng anh ta đã không gây cho cô cảm hứng, chưa bao giờ có. Cô muốn hét vào mặt anh ta, để phơi bày sự thất bại của anh ta, để làm nhục anh ta như cái đêm anh ta đã lạnh lùng thông báo rằng anh ta muốn cô rút khỏi cuộc đời anh ta.

“Tôi vào nhà được không?”

Cô nhún vai và đứng dịch sang bên. Anh ta lỗ mãng đẩy cô vào. Lần đầu tiên cô nhận thấy anh ta giận dữ, quai hàm bạnh ra giấu mất cái lúm đồng tiền. Anh ta đang nổi khùng về chuyện gì đó. Rất ít khi anh ta để lộ cơn tức giận.

Anh ta quay về phía cô sau khi liếc một vòng quanh phòng khách nhà cô.

“Ngồi xuống,” anh ta nói, phồng phồng ngón tay trên đùi, một dấu hiệu nữa của cơn bực tức trong anh ta.

“Không,” cô trả lời và khoanh hai tay trước ngực. Cô không thể tưởng tượng được chuyện gì đã lôi anh ta rời thành phố Oklahoma sáng sớm Chủ nhật, nhưng cô sẽ không vàng lời anh ta như cô đã từng làm. Anh

ta chỉ làm cô háo hức vì tò mò. Nhưng cô sẽ không cho anh ta thỏa mãn cái tự ái bằng cách hỏi anh ta muốn gì. Cô nhìn anh ta đứng đưng.

Quai hàm cứng ngắc, anh ta nghiêng rằng, một thói quen anh ta đã cố bỏ từ lâu. Lại thêm những ngón tay anh ta ngoe nguẩy trong khi hai cánh tay anh ta xếp cứng nhắc bên hông “Tôi muốn biết cô đang giữ trò quỷ quái gì ở đây?”

Cô chớp mắt mấy lần và phát ra nụ cười ngắn. “Tôi sửa soạn đi pha cà phê.”

Anh ta dậm bước lại gần hăm dọa “Đừng làm bộ làm tịch với tôi, mẹ kiếp. Cô biết là tôi muốn nói chuyện gì. Cái gã Chapman đó. Cô đang giao du với nó phải không?”

Cô tự hỏi bằng qư làm sao anh ta có thể phát ra lời qua đôi môi không hề nhúc nhích kia.

“Phải.” cô trả lời gọn “Tôi đăng ký lớp Khoa học - Chính trị của anh ấy hai ngày một tuần.”

“Hơn thế nữa,” anh ta gầm lên, thỉnh linh xả cơn tức giận mà anh ta đang cố kiềm chế. “Bạn của tôi đã nhìn thấy cô tại trận đá bóng và sau đó ở nhà viện trưởng cùng với hắn. Cô tới căn hộ của hắn vào buổi tối. Cô có biết cô đang làm cái trò quỷ gì không?” Anh ta lặp lại yêu cầu.

“Đó không phải chuyện của anh,” cô nói, hất đầu ra sau thách thức, anh ta sững sốt vì chưa bao giờ thấy cô như thế trước đây. Trận bão đang sôi sục trong mắt cô cũng hoàn toàn mới mẻ với anh ta.

Khi đã hoàn hồn, anh ta rít lên “Ồ quỷ quái, sao lại không, cô là...”

“Vợ đã li dị của anh, bác sĩ Robins. Và đó là sự lựa chọn của anh, nếu như trí nhớ của anh còn tốt. Tôi không biết tại sao anh đến đây, mà tôi cũng chẳng cần biết, nhưng ngay bây giờ tôi yêu cầu anh rời khỏi đây.”

Anh ta phớt tỉnh. “Hắn ta là con thuyền trong mơ của cô có phải không?” anh ta khinh bỉ nói “Tôi nghĩ chắc cô không hề nhận ra đã bao nhiêu lần cô buột miệng nhắc tên hắn ta. Lạy Chúa tôi, bảy, tám năm sau khi ra trường, có quỷ mới nhớ ra thầy của nó, nhưng cô thì không. Thầy Chapman thế này, thầy Chapman thế kia. Tôi cứ tưởng là cô bị bệnh thần tượng hoang tưởng vì hắn đột ngột bỏ đi Washington. Giờ thì tôi mới biết, phải không nào? Với cái ngón nghề dơ bẩn của hắn, tôi nghĩ là cái mê cuồng thời tuổi trẻ của cô chính là yêu đơn phương. Hay là chuyện hắn làm với cô gái ở Washington, đã làm cho hắn thêm huyền bí, hấp dẫn?”

Cô không có ý định bào chữa cho Grant với tên hề này. Quay lưng lại, cô bước ra cửa, mở ra. “Đừng có làm phiền đến gặp tôi nữa, Daryl. Tạm biệt.”

Anh ta bước nhanh tới đóng sầm cửa lại, chụp hai vai cô lắc mạnh “Cô đã ngủ với hắn ta?”

“Phải”, cô nhấn mạnh, nhìn anh ta đắc thắng “và yêu đến từng giây.”

“Ồ chó cái,” anh ta rú lên, và Shelley biết cô đã làm cho anh ta đau đớn tột cùng. Cô đã đâm vào cái mồm tự ái đàn ông của anh ta, cái tự ái đã thiếu sự vuốt ve nhiều năm rồi. Anh ta không thể chịu nổi. “Cô có biết cô đã tự biến mình thành trò cười không, có biết không?” Anh ta lắc cô mạnh tay hơn, nhưng cô không nao núng.

“Tôi biến thành trò cười của anh, Daryl, và điều đó làm anh bức tức. Bạn của anh sẽ làm gì? Trở lại thành phố và rêu rao rằng cô vợ xanh mét, lúc nào cũng mắc cỡ đã không còn xanh xao và mắc cỡ nữa phải không? Có phải anh ta đã bảo cho mọi người rằng cô ta cuối cùng đã không còn cần tới anh nữa? Rằng cô ta đang hạnh phúc hưởng thụ từng giờ của cuộc đời cô ấy mà không có anh, thậm chí còn hạnh phúc hơn năm năm sống với anh? Nếu vậy thì anh ta đã nói đúng.”

“Câm đi,” Anh ta hét lên. “Tôi không cần biết cô làm cái gì với cuộc đời cô, nhưng nó ảnh hưởng tới tên tuổi của tôi. Tôi đã làm nên danh tiếng của tôi. Tôi sẽ lấy con gái của viện trưởng. Cô có thể tưởng tượng cuộc hôn nhân như thế có nghĩa gì với sự nghiệp của tôi không? Nhưng nếu tiếng đồn về cuộc đàn dứu bẩn thỉu của cô và cái gã giáo sư của cô lan ra, nó có thể đá văng kế hoạch của tôi vào sọt rác. Cô có thể chấm dứt ngay cái trò đàn dứu kinh tởm này, hay ít nhất cũng chờ cho đến khi tôi đám cưới xong.”

Cô phá ra cười, càng làm cho anh ta thêm tức tối “Danh tiếng của anh, hôn nhân của anh, sự nghiệp của anh. Anh nghĩ là tôi quan tâm tới những thứ đó lắm sao?”

“Cô chưa bao giờ quan tâm.”

“Ồ, vâng, tôi có chứ.” Cô nhấn mạnh từng lời “Tôi đã quan tâm đến nỗi làm việc thêm giờ, cực khổ để nuôi hai miệng ăn trong khi anh tốt nghiệp bác sĩ. Tôi quan tâm đến nỗi làm nghiên cứu cho anh, đánh máy những bài dài vô tận, chán ngắt cho anh. Nhưng khi anh đậu hạng thứ 3 trong lớp, tôi không phải là người anh cảm ơn với một kỳ nghỉ hay một bữa ăn tối. Anh đi chơi 3 ngày ở Mỹ Tây Cơ với hai người bạn cùng lớp.”

“Tôi xứng đáng được hưởng.”

“Tôi cũng vậy.”

“Vậy thì cái trò làm nổi đình nổi đám này là để trả đũa tôi, vì những bất công tôi đã chất lên vai cô phải không, chỉ có vậy thôi phải không?”

Cô lắc đầu hoài nghi “Cái tôi đàn ông của anh chưa bao giờ tôi có thể tưởng tượng hết được.” Cô cười “Tôi cũng chẳng phải hoài công với anh làm gì. Anh có trở thành một bác sĩ danh tiếng nhất trên thế giới hay mục xương dưới địa ngục tôi cũng đếch cần, Daryl Robins ạ. Anh đã đá tôi ra khỏi cuộc đời anh, và đó là điều tốt nhất xảy ra cho tôi.”

Anh ta cúi sát mặt cô “Đó cũng là điều tốt nhất xảy đến với tôi. Tôi đã hy sinh tự do để cưới một một tảng băng đá giống như cô. Cô đã chơi tôi, cô em ạ. Khiến tôi ham muốn em đến nỗi cưới em, chỉ để khám phá ra rằng em làm bằng đá. Tôi bảo đảm gã giáo sư của em đã bị hẫng, có phải không? Hay là em đã tốt bụng khuyến cáo hẳn ta rằng làm tình với em cũng hứng khởi như làm tình với một cái bóng ma.”

Cô tái nhợt đi, bị đánh gục bằng những lời nhục mạ của hắn. Nhưng trước khi cô có thể gom đủ sức đánh trả lại, thì hắn đã bị giật phăng ra khỏi cô, tấn vào tường, cánh tay lực lưỡng của Grant chặn ngang cổ hắn.

Ngực trần, chỉ kịp xỏ vội chiếc quần jean, anh trông vô cùng nguy hiểm. Mái tóc rối bất cần, râu chưa cạo, quai hàm anh kiên quyết. Đôi mắt rực lửa chiếu thẳng vào mặt Daryl với cái nhìn khát máu. “Nếu anh còn nói cái kiểu đó với cô ấy thì tôi sẽ giáng cho một cú làm nát bét cái nụ cười xinh đẹp mà anh đã bỏ nhiều công o bế đấy.” Anh gầm gừ.

Daryl nuốt nước miếng sợ hãi. Vốt vát, anh ta làm ra vẻ yên hùng. “A, anh tính cộng thêm tấn công và đánh nhau vào danh sách phạm tội của anh sao?”

Grant cười lớn mặc dù chẳng có gì hài hước trong mắt anh. “Nói bất cứ thứ gì anh muốn về tôi. Chế nhạo tôi nếu như cái đó làm cho anh thấy dễ chịu. Tin tôi đi, tôi đã chịu nhiều trận đòn còn lớn hơn và dễ sợ hơn nhiều, Robins. Anh không chạm đến tôi được đâu. Nhưng tôi sẽ không tha cho anh vì ăn nói kiểu đó với Shelley.”

“Những gì tôi nói là sự thật.” Daryl léo nhéo.

“Những thứ anh nói đều là đồ rác rưởi. Tôi sẽ không làm Shelley xấu hổ khi kể chi tiết chuyện làm tình của chúng tôi, nhưng tôi có thể bảo đảm với anh đó là kinh nghiệm tuyệt vời nhất mà tôi chưa từng có được trong đời. Và trong khi anh nằm trên chiếc giường lạnh lẽo sạch sẽ của cuộc hôn nhân vụ lợi của anh, tôi muốn anh suy nghĩ về những gì mà anh không được hưởng thụ, anh đã vứt bỏ tất cả vì tự ái nhất thời đặt không đúng chỗ.”

Một cảm giác ấm áp lan dần trong người Shelley, không phải vì những lời Grant làm cô xấu hổ nhưng là lòng biết ơn và tình yêu cô dành cho anh. Ngay cả cô cũng không để ý đến Daryl liếc nhìn về phía cô. Cái nhìn của anh ta mang một vẻ băn khoăn mới, nhưng cô chỉ nhìn thấy Grant.

“Vậy thì anh sẽ tiếp tục cuộc hẹn hò nhăng nhít này phải không?”

“Không.” Grant nói nhỏ nhẹ.

Chiếc bóng bóng tình yêu của Shelley vỡ tung, đôi mắt cô mở lớn lo âu. Không nói lỏng nắm tay với Daryl, Grant quay đầu hướng về Shelley. “Không phải hẹn hò. Chúng tôi sẽ lấy nhau.”

Cô há miệng kinh ngạc không thốt nên lời. Daryl cũng vậy, cũng lặng im khi Grant quay hướng lại hẳn.

“Và tôi khôn ngoan hơn anh, Robins. Tôi sẽ yêu cô ấy theo kiểu mà những kẻ ngu ngốc như anh không thể hiểu. Tôi tôn trọng sự thông minh và hoài bão của cô ấy. Sự nghiệp của cô ấy cũng sẽ quan trọng như của tôi. Hôn nhân sẽ là sự hợp tác của cả hai bên. Tôi sẽ làm cho cô ấy quên đi năm tháng làm nô lệ cho anh.”

Với một cái nhìn hăm dọa, Grant thả tay ra “Cút đi. Anh sẽ làm hỏng buổi sáng đẹp trời của chúng tôi.”

Daryl suýt nữa té xuống sàn vì nhẹ nhõm. Mau chóng lấy lại phong độ, anh ta sửa áo khoác ngay ngắn và ném cái nhìn khinh ghét về phía Shelley. “Chúc mừng.” anh ta nói với vẻ tự cao tự đại là mình đã được an toàn. Rồi anh ta phạm một lỗi lầm là quay lưng về phía Grant.

“Ồ, Robins?” Grant vui vẻ gọi.

“Sao?” Vị bác sĩ trả lời, hung hăng quay lại giáp mặt anh lần nữa.

“Đây là cho những đau khổ trong thời gian qua anh đã gây ra cho Shelley khi tôi không có mặt ở đó để làm gì cho cô ấy.” Grant tung quả đấm nặng vào bụng Daryl.

Vị bác sĩ kiêu ngạo cúi gập người, ôm bụng. Không dừng lại ở đó, Grant túm lấy cổ áo anh ta, lôi anh ta xềnh xệch ra cửa. Anh tống anh ta ra hàng hiên, buông tay ghê tởm như chạm phải con chuột chết.

Gương mặt Grant vẫn còn nét hung dữ khi anh chốt cửa. Nhưng khi quay lại phía Shelley, mặt anh dịu lại. Cánh tay anh mở rộng ôm chầm lấy Shelley khi cuối cùng anh đến được bên cô, kéo cô sát vào bộ ngực trần đầy lông của mình.

Anh nâng cằm cô lên, và đắm đuối nhìn xuống mặt cô “Không có ánh nến, không có rượu, anh không quỳ xuống, nhưng có cùng một lời cầu hôn: Lấy anh nhé, Shelley,” Anh luống cuống thì thầm khi anh ép đầu cô vào đôi vai rộng của mình.

Hai tay cô ôm siết lấy anh, hai mắt nhắm nghiền cố xua đi gương mặt Daryl với nụ cười mỉa mai, cố quên đi những lời nói nhục mạ của anh ta văng vẳng trong đầu, cô run rẩy nói “Em không biết, Grant, em không thể.”

Anh nghe rõ quyết định của cô và hiểu được tâm trạng lo sợ rơi vào cái bẫy khác của cô. Nhẹ nhàng đẩy cô ra, anh nhỏ nhẹ “Chúng ta đi thả bộ trong rừng đi. Căn phòng này bốc mùi Robins quá. May ra, sau khi hít thở khí trời rồi em sẽ thấy rõ là em nên lấy anh.”

“Em yên lặng thế?” Anh nhận xét. Một chiếc lá vàng theo ngọn gió thu bất thường rơi trên má cô, anh nhặt bỏ ra và vuốt ve mái tóc đang phủ trên đùi anh.

“Em đang suy nghĩ.”

Họ lái xe trên con đường đất ngoại thành, chạy một quãng đường dài trong im lặng cho đến khi Grant đậu xe cạnh con đường hẹp bên rặng cây. “Chúng ta đi bộ.” anh nói. Sau khi lấy một tấm mền cũ sau nệm xe, anh giúp cô bước qua con rãnh nhỏ, bước vào trong khu rừng lá đỏ đang chuyển sang màu vàng trong khí lạnh mùa thu.

Tấm thảm lá khô dày xào xạc tiếng chân của hai người. Ngay khi trải tấm mền dưới gốc cây sồi rễ mọc ngoằn ngoèo, anh tôn trọng nỗi niềm riêng tư của cô, không bắt chuyện với cô.

Cô gối đầu trên đùi anh nhìn chăm chăm lên nhánh cây nhằng nhịt, không thực sự suy nghĩ điều gì xảy ra buổi sáng nay, mà hưởng thụ sự cảm thông trong yên lặng, sức mạnh của bắp đùi anh bên dưới đầu cô, hơi thở thì thầm của anh trên mặt cô.

“Ý kiến hay không?” anh hỏi, cúi xuống cô.

“Hầu như vậy.”

“Có muốn nói với anh không?”

“Em đang nghĩ rằng chưa bao giờ em thấy mình hạnh phúc như lúc này.” Cô ngoái đầu lại để quan sát anh được rõ hơn. “Anh có hiểu em muốn nói gì không?”

“Có.”

“Em muốn ở bên anh suốt cuộc đời này.”

“Vậy thì còn vấn đề gì nữa?” Anh hỏi khi cảm nhận thấy nỗi buồn trong giọng nói của cô. Anh luồn những ngón tay vào làn tóc của cô. “Anh đã hỏi cưới em, Shelly.”

“Em biết, em biết.” Cô nói và vươn mình trở dậy. Tựa trán vào đầu gối, cô nói “Nhưng em không chắc là chúng ta có nên lấy nhau hay không.”

“Anh hiểu.”, anh khẽ nói “Em có thể cho anh biết vì sao được không? Liệu chúng ta có thể bàn bạc về chuyện này? Phải chăng chuyện này có liên quan đến vụ tai tiếng ở Washington?”

“Không, không”. Cô lắc đầu buồn bã, mặc dù vẫn chưa buồn ngẩng lên “Em đã nói với anh rằng điều đó chưa bao giờ xảy ra.”

Anh đặt tay mình lên lưng cô phía dưới làn áo ướt mồ hôi, rồi di chuyển lên cổ cô rồi vuốt nhẹ xuống thắt lưng. Lên xuống một cách chậm rãi đầy yêu thương. “Em đang lo ngại rằng mình sẽ lại trở thành một công dân hạng hai ư?” Về ngại ngùng của cô còn hơn cả một câu trả lời. Anh rút tay khỏi làn tóc cô “Anh đã nói với em chúng ta sẽ đồng hành với nhau. Em nghĩ rằng anh muốn em hiền lành và dễ bảo sao, Shelley? Anh muốn một người vợ, một người tình, chứ không phải một người hầu. Em sẽ có địa vị như anh trong ngôi nhà của chúng ta. Em đã làm nên sự nghiệp tuyệt vời và sẽ còn tuyệt vời hơn thế nữa. Anh tự hào về điều đó. Anh muốn cuộc sống của em ngày một phong phú hơn, chứ không phải cướp đi sự tự do mà em hằng ao ước.”

Nhẹ nhàng, anh nâng cằm cô lên. Mắt cô nhắm lệ khi nhìn anh. “Sao anh hiểu tất cả mọi chuyện như thế?” Cô hỏi.

“Anh già và thông thái hơn em.”, Anh bắt đầu châm chọc. Khi khóe miệng cô khẽ nhướn cười, anh trầm ngâm “Thực ra anh không thuộc nhóm đàn ông muốn vợ mình phải lùi vào sân sau để bảo vệ cái Tôi của chồng. Thành công của em, bằng bất cứ sự nỗ lực nào cũng khiến cuộc đời anh trở nên tốt đẹp hơn.”

“Thế còn khi em muốn trở thành chủ tịch một ngân hàng?”

“Thì anh sẽ ở sau lưng em, ủng hộ sự nghiệp của em cho dù có chuyện gì xảy ra.” Tay anh trượt xuống hông cô và ôm chặt “Một viễn cảnh mà anh hằng mong ước.”

Mặt cô ửng đỏ, vì những điều cô sắp hỏi anh hơn vì những cử chỉ yêu thương của anh “Và nếu em quyết định rằng em muốn ở nhà... và có một gia đình?”

“Anh sẽ đảm nhiệm phần của mình.” anh nói nghiêm nghị nhưng ánh mắt anh như đang nhảy múa những ánh xanh hơn xám “Và điều anh cố gắng nói với em, Shelley, đó là anh sẽ làm tất cả để đảm bảo hạnh phúc của em. Anh muốn em hạnh phúc khi ở bên anh. Anh muốn chúng ta hạnh phúc bên nhau.”

Anh không khỏi sửng sốt khi mặt cô chợt biến dạng và một lần nữa cô ngoảnh mặt đi.

“Shelly, vì Chúa, sao thế em yêu?”

“Em cũng muốn anh hạnh phúc khi ở bên em, nhưng em sợ em sẽ làm anh thất vọng.” cô thốn thức.

“Em đang nói cái quái quỷ gì thế?” Anh hỏi vừa tức giận vừa hoang mang.

“Những gì Daryl nói về em là đúng. Một khi chúng ta lấy nhau, em,... em sẽ như một xác chết. Em không biết điều gì đã xảy ra với em những ngày qua, nhưng em chưa bao giờ như thế này trước đây. Giả sử mình lấy nhau và em... lại làm anh thất vọng? Em không thể chịu đựng được điều đó. Anh đã có quá nhiều phụ nữ và...”

“Shelley, Shelley,” Anh nói, xoay người cô tựa vào ngực anh. Vuốt ve mái tóc cô, xoa nhẹ phía sau cổ cô bằng đôi bàn tay yêu thương. “Em đã lắng nghe gã khệnh khạng đó và để cho những gì hắn ta nói thấm vào người ư? Ôi chúa ơi, em không thấy rằng hắn ta muốn làm em tổn thương hay sao?”

Khẽ nâng cằm cô và nhìn vào đôi mắt nhắm lệ bối rối của cô, “Anh nhận ra đằng sau vẻ ngoài quý phái của em là một người phụ nữ đáng yêu và đầy gợi cảm. Anh biết điều này mười năm trước đây khi anh hôn em.

Điều xỉ nhục Robins và sẽ xỉ nhục suốt cả phần còn lại của cuộc đời đáng thương của hắn chính là hắn đã không thể khám phá được nét gợi cảm đó. Lí do chính hắn đến đây hôm nay không phải hắn sợ quan hệ của chúng ta làm hỏng sự nghiệp của hắn mà vì hắn tò mò. Sự cuồng bạo của hắn đã buộc hắn tới đây để chứng kiến con người gợi cảm trong em cuối cùng cũng đã được giải thoát. Khi hắn nhìn thấy người phụ nữ là em bây giờ, hắn đã biết điều đó. Kẻ hèn nhát như hắn ta, thì sự tự vệ cuối cùng là lảng mạ và làm em tổn thương.”

“Nhưng có lẽ anh ta đúng.”

Anh cười nhẹ, ra vẻ hiểu biết “Anh sẽ chứng minh cho em thấy hắn ta đã sai.”

Giọng nói chân phương của anh mang đến một cảm giác gần gũi đặc biệt. Cô chăm chú nhìn anh, mắt mở rộng đầy tin tưởng khi anh dựa vào phía trước và hôn lướt lên má cô. Đôi môi anh day nhẹ lên khóe mắt, thái dương và đặt một nụ hôn ngọt ngào lên trán cô.

Anh quay lại với công việc của mình. “Mắt em đang ánh lên màu khói ảo, đó là dấu hiệu của niềm hứng khởi. Và dù em có phủ nhận điều này thì đám mây mờ ảo trong mắt em đã thú tội rồi.” Vừa nói anh vừa dùng ngón trỏ và ngón cái cọ nhẹ dãi tai cô. Giờ anh đang ở phía trên cô và bắt đầu hôn, đôi môi anh đam mê dọc theo cơ thể cô. Rồi ngừng lại. Lưỡi anh di chuyển đầy điêu luyện và âu yếm. Cô rùng mình đặt tay lên vai anh một cách vô thức. Anh không hề vội vàng. Anh dành niềm thèm khát vẹn nguyên lên chiếc tai kia của cô cho đến khi cô bắt đầu xoay đầu tìm kiếm đôi môi nồng nàn của anh.

Cuối cùng anh cũng chiều theo ý cô, gắn chặt đôi môi của anh và cô, gắn kết chúng với nhau như thách thức trời đất cũng không thể chia lìa họ. Lưỡi anh thọc sâu tìm kiếm, lục lọi những kí ức về thời gian họ từng yêu nhau.

“Anh yêu cái miệng của em”, anh nói đầy khấn thiết, thả những nụ hôn nóng bỏng lên đôi môi cô “Vì chúa, anh yêu nó. Mỗi lần anh hôn em, anh cảm giác như mình vừa ăn một chiếc bánh ngọt ngào nhất.” Khi anh hôn cô lần nữa, họ dựa vào tấm màn. Đôi tay anh trượt dưới cái áo len của cô và run lên niềm khoái cảm với làn da mềm mại như sa tanh của cô. Với cử động chậm chậm đầy kích thích, anh lướt nhẹ đôi tay từ hai bên hông tiến đến ngực cô, ôm gọn trong hai lòng bàn tay. Cô bắt đầu thở dốc và anh mỉm cười. Anh kéo chiếc áo len của cô và ngắm nhìn bộ ngực rực rỡ dưới ánh mặt trời của cô. “Sao em lại có thể nghi ngờ về độ quyến rũ của mình khi mà sở hữu một bộ ngực như thế này nhỉ?” Anh khẽ trách cô. “Chúng quá đẹp. Khiến anh mê mẩn.” Anh dùng một ngón tay lướt trên một bên vú cô. Thêm một lần nữa. Những vòng tròn nhỏ dần cho đến khi cô kích thích cao độ. “Hôn em đi”, cô rên lên, vút lên trong không khí trước khi đón nhận một nắm tóc của anh. Anh dùng đầu lưỡi miết trên đôi vú của cô. Nâng đầu mình lên, anh trải nghiệm niềm khoái cảm cực độ trước khi anh vuốt ve thứ nằm giữa ngón tay mình và bắt đầu rút. Khi cô chìm sâu vào cơn mê mà anh tạo ra thì đôi hông cô cũng nhấp nhô trong tấm màn theo một điệu múa đầy gợi cảm. Tay anh vuốt ve và ôm lấy đùi cô qua làn vải bông của chiếc quần jean cũ của cô. Cô hỗn hển “Grant”. Mục đích của anh không phải là làm cho cô đau đớn nên anh lập tức làm theo yêu cầu lặng lẽ của cô. Nhấc người cao hơn cô, anh nhìn chăm chú đôi mắt đỏ đẫm khi anh kéo khóa quần jean của cô và trượt tay vào bên trong. Chiếc quần trong bằng ren được kéo ra và những ngón tay anh chạm vào vùng tam giác bí ẩn.

“Grant...?” tiếng cô như lạc đi theo từng cử động của anh.

“Em là đàn bà, Shelly. Anh sẽ cho em thấy em hấp dẫn đến mức nào thôi.”

Chỉ trong vòng một nhịp đập cô đã từ chối tài năng thuyết phục của những ngón tay anh, cho đến khi cô nhận ra đó là một nỗ lực vô ích. Cô đầu hàng trước những ma thuật ngọt ngào và bùa chú được chứng det nên. Âu yếm, dịu dàng, anh vuốt ve thánh địa của người đàn bà bằng những ngón tay đầy tinh tế. Một ngọn núi lửa thực sự đang được tích tụ trong cô. Cô không ngừng cong người lại. Một cách vô thức cô túm lấy đôi tay anh. Ngọn núi rung lên với áp lực sôi sục từ bên trong. “Shelley, nhìn anh này.” Anh đề nghị khi nắm lấy tay kia của cô và bắt đầu đan chúng vào nhau. Đôi mắt cô mở ra và chỉ khi đó họ mới đến đỉnh. “Grant,... anh là... tình yêu của em.” Ngọn núi lửa phun trào và cô khép chặt những ngón tay đang co thắt. Những chấn động sau đó tiếp tục cho đến khi đám cháy bùng hết.

Đầu cô ngã vào tấm màn, ngực phập phồng hơi thở hỗn hển. Cuối cùng khi mạch cô bắt đầu chậm lại và hơi thở một phần nào đó điều hòa hơn, cô mở mắt một lần nữa. Ánh mặt trời chói lòa làm cô không khỏi

chớp mắt cho tới khi anh hạ thấp đầu để che nắng cho cô.

Cô cười uể oải “Em không biết mình nên biết ơn hay hổ thẹn.” cô thì thầm.

“Đừng bao giờ hổ thẹn vì bản thân mình, em hãy thể hiện lòng biết ơn bằng cách đừng bao giờ nghi ngờ rằng em đã làm thỏa mãn anh. Em là người đàn bà duy nhất mà anh cần”.

Liếc nhanh qua phần đang căng phồng của anh, không cân nhắc tới kết quả, cô chạm vào anh “Em xin lỗi, thật không công bằng cho anh.”

Anh cười và bắt đầu tháo thắt lưng “Chúng ta chưa xong đâu.”

Cảm nhận được niềm háo hức của một đứa trẻ ngỗ nghịch, cô cười lớn “Grant, chúng ta không thể.”, cô nói, khi mà anh đã ở trên người cô “Ai đó có thể tình cờ bắt gặp chúng ta.”

“Chẳng sao cả,” anh cúi đầu và đặt lên cổ cô những nụ hôn dài “Cứ thư giãn đi em yêu!”

“Thư giãn? Em không thể.” cô nói như hết hơi, khi đang tuân theo chính xác những chỉ dẫn của miệng anh. “Em chưa bao giờ làm tình ở ngoài trời như thế này.”

“Chưa bao giờ ư?”

“Chưa, chưa bao giờ.”

“Anh cũng vậy,” Anh thú nhận, “và đây là lúc chúng ta làm.”

9. Chương 9

“Ừm...”

Cô yêu những cử động của đôi môi anh lên má tóc mình.

“Sao, em yêu?”

Cô tiến sát anh, tận hưởng hơi ấm từ người tình sau màn yêu thương mãnh liệt họ vừa kết thúc.

“Em sẽ lấy anh chứ?” Anh tiến tới dưới làn áo len của cô và bắt đầu vuốt ve bộ ngực cô.

Chỉ vài phút trước cô không mảnh vải che thân và không chống cự đôi môi của anh. Sự cuồng nhiệt của anh đã được kiềm chế bởi tình yêu và cô đã đón nhận cái miệng tham lam của anh. Giờ đây, cô lại được ve vuốt âu yếm.

“Em vẫn chưa sẵn sàng để nói về điều này.”

Ngón tay cái của anh vuốt ve êm ái “Xin em đấy. Anh yêu em. Những ngày nghỉ này thật tuyệt vời. Anh mong rằng chúng ta sẽ có hàng ngàn những ngày cuối tuần như thế này nữa. Một cuộc tình thì không đủ cho anh, Shelly. Anh mong chúng ta sẽ chia cuộc sống của hai ta, chứ không chỉ một phần nào đó. Em cũng không thuộc tuýp “sống chung” và anh thì tin vào sự cam kết. Cưới anh đi, Shelly.”

Cô nhìn thẳng vào anh “Anh có chắc không, Grant? Em chỉ là một cô gái nông thôn, không phải quý bà đài các như những người phụ nữ mà anh thường quan hệ.”

Anh lắc đầu “Anh không phải là người đàn ông mà công chúng thù ghét nên sau cái chết của người con gái đó. Và nếu như anh như vậy thật thì anh cũng chỉ muốn em thôi.”

“Vậy thì chắc là thế.”, cô nói nhẹ như gió.

Anh cau mày “Bởi lẽ cho đến giờ phút này anh cũng chỉ muốn mỗi em thôi.”

Grant không có mấy thiện cảm với bầu không khí yên ắng trong văn phòng hiệu trưởng Martin nơi mà anh làm mưa làm gió sau cánh cửa ấy vào buổi sáng ngày hôm sau. Không buồn ngó ngang gì tới cảnh quang bên ngoài văn phòng, anh tiến tới bàn thư kí, chống tay lên bàn, nghiêng người đầy hăm dọa.

“Tôi đã đến đúng giờ.”, anh nói gọn.

Cô thư kí liếc nhìn anh qua cặp kính dày và liếm đôi môi mỏng của mình. “Ông ấy sẽ tiếp anh ngay sau cô Robins.”

Anh gật đầu. Là người khách duy nhất trong căn phòng, Shelly ngồi dựa vào tường trên một cái ghế ngồi không mấy dễ chịu. Grant mệt mỏi đưa mắt tìm kiếm Shelley. Ném cái nhìn không mấy thiện cảm tới viên thư kí, anh lướt qua căn phòng không chào đón Shelly. Không một chút ngại ngùng, anh nắm lấy tay cô và giữ chặt khi ngồi vào chiếc ghế bên cạnh cô.

“Em cũng nhận được một chiếc à?” Anh nói khi nhìn thấy chiếc phong bì giống chiếc anh nhận được sáng hôm đó. Trong đó anh được yêu cầu đến văn phòng hiệu trưởng vào lúc 10h để bàn về một vấn đề quan trọng.

“Vâng, một người thanh niên trẻ đã đưa đến vào sáng nay. Em đã cố gọi cho anh, nhưng có vẻ anh đã rời khỏi phòng.”

“Em ổn chứ?” anh lấy ngón tay cái cọ cọ vào mặt sau bàn tay cô để làm cô tỉnh tâm. Đôi mắt màu rêu đang nhìn chăm chú khuôn mặt lo lắng của cô.

“Vâng”, cô đáp và mỉm cười “Mặc dù em không ngủ tốt lắm.”

Khi anh đưa cô về sau cuộc hẹn hôm qua, họ đã đồng ý rằng anh không nên ở lại nhà cô qua đêm và cô cũng không nên ở lại nhà anh, cho đến khi họ kết hôn.

“Anh cũng vậy, anh không tìm được chỗ nào để nghỉ ngơi.”

“Shhh...”, cô đỏ mặt.

“Anh không thể đợi để gặp em vào sáng nay.”

Anh lấy chiếc phong bì từ tay cô và nắm nó trong gan bàn tay mình.

“Gì vậy, ừm...” cô ném cái nhìn vội vào cô thư kí, người không hề che giấu thái độ tò mò. “Anh nghĩ điều này là thế nào?”, cô hỏi khẽ.

Anh nhìn cô với một thái độ vừa ăn năn vừa tinh quái, “Em và anh đều biết cái chết tiệt này là gì?”

Cô gật đầu “Anh có nghĩ là Pru Zimmerman đã làm như lời cô ta đe dọa?”

“Có thể, anh chắc là cô ta sẽ cố gắng làm chúng ta tổn hại không cách này thì khác.” Anh đấm mạnh vào đùi mình “Khốn kiếp. Anh không quan tâm họ nghĩ gì về anh, chỉ là anh ghét bị đối xử như kiểu này.”

Mặt cô tái đi còn anh lăm bầm “Xin lỗi. Đáng lẽ anh không nên dùng những từ này.”

Khi họ nhìn nhau và gợi nhớ về những khoảnh khắc cùng có với nhau, họ cùng phá lên cười. Họ cười trong niềm hạnh phúc của tình yêu. Thái độ của cô thư kí càng làm họ cười lớn hơn. Cô ta vẫn tiếp tục quan sát họ cho đến khi chuông điện thoại vang lên.

“Vâng”, cô ta nói vào đường dây “Tất nhiên” Ánh mắt ướt át của cô ta dừng lại ở Shelly, “Hiệu trưởng Martin muốn gặp cô trước.”

Shelley đứng lên nhưng Grant cũng đứng lên theo “Ông ta sẽ gặp chúng tôi.” anh nhấn mạnh, tiến tới cánh cửa mình không được phép vào.

“Grant”, Shelly nói và nắm lấy vạt áo anh. “Thực sự là em không sao đâu.”

“Anh thì có. Anh sẽ không để ông ta dọa nạt em. Chúng ta đi cùng nhau.” Anh bước vào đầy cương quyết, nhưng cô kéo anh lại.

“Tham chiến không phải là cách tốt nhất đâu anh.”

Anh ngoái lại và thở dài nhìn cô. Và rồi anh mỉm cười đẩy cô tới cánh cửa với một dáng đi bớt hiều chiến. “Em là điều tuyệt vời nhất với anh. Theo nhiều nghĩa.”

Hiệu trưởng Martin ngồi sau bàn, nhưng ông ta đứng lên khi Shelley bước vào. Ông ta đã sắp đặt một bộ mặt khoan dung mà dễ chấp nhận khi ông ta thấy anh bước vào theo cô.

“Tôi muốn gặp riêng cô Robins.”

“Cô ấy đồng ý rằng chúng tôi gặp ông cùng lúc, ngài Martin.” Grant nói và Shelley ngoái đầu để chắc rằng cô đang đi cùng người đàn ông vừa cùng cô ở ngoài kia. Giọng nói của Grant đầy tôn kính và nhún nhường.

Dường như ngài hiệu trưởng chưa sẵn sàng để tha thứ cho họ, dù giọng nói của Grant có tôn kính bao nhiêu. “Mời ngồi”, ông ta nói trịnh thượng.

Grant ngồi cạnh cô sau khi giúp cô ngồi xuống ghế. Cô vắt chân chéo và kéo váy trùm kín đầu gối. Grant ngồi nhìn chăm chăm vào bộ mặt ngài hiệu trưởng với niềm thích thú lịch sự.

“Tôi đã mong là chúng ta có thể tránh được cuộc đối thoại này.” ông ta bắt đầu bằng giọng trịnh thượng như lời xin lỗi của một vị vua với kẻ tội đồ sắp bị đưa lên máy chém. “Vì đây là một ngôi trường được hỗ trợ bởi nhà thờ nên cả thế giới đều quan sát chúng ta hơn bất cứ một trường công nào. Hai người... hấp dẫn... bởi nhau, có thể được bỏ qua ở bất cứ một nơi nào khác, nhưng ở đây, điều này là đáng phê phán. Ngài Chapman, ngài đến đây với đám mây của nghi ngờ bao trùm. Và nói thẳng ra thì ngài đã làm chúng tôi thất vọng. Chúng tôi...”

“Về năng lực giảng dạy của tôi?”

Ngài hiệu trưởng tỏ ra bức mình vì bị ngắt lời. “Ồ, không, tôi sẽ bị khiển trách nếu không nói với ngài rằng trường khoa đã nhận xét rất tốt về công việc của ngài.”

Grant cười và thở dài “Thật là tốt khi biết điều đó.”

“Tuy nhiên,” Martin tiếp lời, “đạo đức của ngài được đặt lên quan trọng ngang bằng với năng lực dạy dỗ.” Ông ta nhìn họ như thông báo đến điểm mấu chốt của vấn đề “Một trong những nhà tài trợ hào phóng nhất của chúng ta đã lưu ý rằng hai người đang ăn ở như vợ chồng. Chúng tôi thấy điều này là đáng xấu hổ và không thể tha thứ được. Ông ta đã đe dọa sẽ rút khoản tài trợ dùng cho tòa nhà nghiên cứu mới nếu hai người, cô Robins, không bị trục xuất ra khỏi trường và ngài, ngài Grant, không bị đổi vị trí vào cuối kì này.”

“Vây...” Grant nắm tay Shelley và kìm sự tức giận đang chực trào của cô “...Tôi có thể hỏi ai đã buộc tôi chúng tôi như vậy?”

“Tôi không nghĩ danh tính của ông ta là quan trọng. Ông ta là được sĩ uy tín tại thành phố Oklahoma. Con gái ông ta đang học tại trường này, và bản thân cô ta chưa tốt nghiệp.”

Một tia sáng lóe lên trong đầu Shelley. Cô nhìn Grant và gặp cái nhìn của anh, cả hai đều có cùng một nghi vấn. Có vẻ anh đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

“Tôi nghĩ là mình biết người mà ngài nói tới mà tôi cũng hiểu tại sao một người bận rộn đáng kính như vậy lại có thể hứng thú đến chuyện tình cảm của hai người mà thậm chí ông ta còn chẳng biết đến. Ngài thấy đó, tôi đã có “hân hạnh” được gặp gỡ con rể tương lai của ông ta.”

Ngài hiệu trưởng đấm mạnh tay xuống mặt bàn “Ngài Chapman!”

“Thứ lỗi cho tôi,” Grant nói, nắm chặt lòng bàn tay. “Cô Robins và tôi sẽ kết hôn vào Chủ nhật tới thưa ngài Martin. Tôi nghĩ chưa bao giờ chúng tôi có thể biểu lộ cảm xúc về nhau rõ hơn lúc này. Trong bản hợp đồng kí với trường này không có điều khoản nào nói rằng một giảng viên không thể kết hôn với người phụ nữ mà anh ta yêu. Sự thật rằng người phụ nữ đó là một sinh viên tại giảng đường cũng không liên quan gì đến vấn đề này. Ngài có thể nói chuyện với “nhà tài trợ hào phóng” đó là nếu ông ta còn muốn can thiệp sâu hơn nữa, tôi biết một vài nhà báo nổi tiếng có thể hứng thú với những vụ việc như thế này. Một số còn cảm thấy họ nợ tôi một điều gì đó. Họ đã theo sát tôi trong vụ việc ở Washington và một trong số họ đã gọi cho tôi rằng họ đã suy nghĩ về những chuyện thầm kín mà họ đã viết và họ muốn lương tâm mình được thanh thản hơn nếu có thể làm một điều gì đó sửa chữa lỗi lầm. Chỉ mất một cuộc gọi là câu chuyện về đám cưới sắp tới của chúng tôi cũng như thái độ phân biệt của trường đại học này sẽ nằm ngay trang đầu

của các tờ báo trên cả đất nước này. Ngài e ngại rằng chuyện tình cảm của chúng tôi có thể làm nguy hại đến danh tiếng của trường học này ư? Tôi không nghĩ ngài có thể hình dung một cuộc điện thoại có thể làm được những gì đâu. Hãy suy nghĩ về điều này.” anh kết thúc một cách ngắn gọn và đứng dậy. Chìa tay đón lấy Shelly và mỉm cười “Shelley”.

Hai người bước ra đến cửa nhưng được nửa đường thì ngài hiệu trưởng gọi giật lại “Chờ chút,” bằng một giọng có phần hoảng loạn.

Chậm rãi họ ngoái đầu nhìn ông ta. Ông ta liếm đôi môi khô ráp của mình và dùng tay vuốt dọc tấm áo khoác của mình “Tôi không biết rằng hai người sắp lấy nhau. Thật gấp. Tất nhiên, điều này làm thay đổi toàn bộ cục diện của vấn đề này. Một khi điều này được giải thích rõ ràng với người bảo trợ. Tôi tin là ông ta sẽ hiểu.” Ông ta dừng lại với hi vọng sẽ nhận được một lời cảm ơn.

Grant quan sát ông ta bằng một cái nhìn trầm mặc. Martin gượng cười nhưng không mấy thành công.

“Ngài chủ tịch rất hài lòng về cách anh quản lý lớp học của mình, ngài Chapman. Chúng tôi sẽ tăng lương cho ngài khi bản hợp đồng của ngài được đưa ra hội đồng.” Một lần nữa ông ta dấu đôi bàn tay của mình vào vạt áo khoác “Và cô Robin cũng ở trong danh sách trưởng lớp ngay từ học kì đầu tiên, và sẽ không có chuyện cô bị trục xuất”.

“Vâng, điều đó thật nực cười, phải không? Tạm biệt ngài hiệu trưởng.”

“Chào ngài Martin,” Shelly chào tạm biệt ngài hiệu trưởng khi Grant đang giữ cửa chờ cô. Khi cánh cửa khép lại đằng sau họ, cô ngoái đầu và một mắt dựa người vào anh.

“Là Daryl. Làm sao anh ta có thể?” Cô thăm thì.

“Bởi vì bản tính ích kỉ, khốn nạn của hắn.”

Vẻ ngạc nhiên của cô thư kí làm cô chú ý. Cô ta đang nhìn chăm chăm họ, với bàn tay đang túm chặt vạt áo phía trước ngực.

“Vì chúa”. Grant gầm gừ. “Hãy ra khỏi đây trước khi anh làm điều gì đó điên rồ.”

Những ngày sau đó trôi qua nhanh chóng vì họ đều bận rộn. Shelley tham dự các buổi học như thường lệ và Grant có những buổi giảng phải chuẩn bị và thuyết trình. Trong lớp học của anh, cô vẫn giữ vị trí phía cuối lớp. Họ dành tất cả thời gian còn lại để đi dạo cùng nhau. Grant chỉ tạt qua căn hộ của mình để lấy thư và ngủ vào những giờ ít ỏi còn lại sau khi trở về từ căn hộ của Shelley.

“Anh không biết vì sao anh phải trả tiền thuê nhà.” anh nói “Anh chàng nhà bên nói với anh rằng ai đó đang tìm anh ngày hôm nay. Chuyển phát hay gì đó.” Họ đã quyết định sẽ cho thuê lại căn hộ và sống ở nhà của cô cho đến khi cô tốt nghiệp “Ồ nhà em rộng rãi hơn. Grant giải thích. Anh có thể biến một phòng ngủ thành nơi làm việc.”

“Thế em không có nơi làm việc à?”

”Mình sẽ dùng chung.”

“Chỉ đủ chỗ cho một bàn và một ghế thôi.”

“Em có thể ngồi vào lòng anh.”

“Còn lâu.”

“Vậy thì anh sẽ ngồi vào lòng em.”

Cô cố gắng tách mình để nhìn thẳng vào anh “Lúc đó thì em chỉ có thể nghĩ về anh như một người bạn tình.”

Anh chụp lấy cô và kéo vào lòng mình “Anh quả thật là may mắn.”

Cha mẹ cô có phần hơi ngại ngại về đám cưới nhưng sau một cuộc hội thoại trấn an dài với Grant, họ hứa sẽ có mặt vào trưa Chủ nhật. Shelley hiện giờ đã hoàn toàn tự tin vào quyết định của mình. Sự chín

chấn động yêu của anh trái ngược hẳn với bản tính ích kỷ của Daryl. Mặc dù Grant có bản tính bất cần và khuynh hướng dễ nổi loạn, cô cũng thừa nhận rằng đó làm nên sự hấp dẫn của anh. Cô cũng biết rằng cô đang yêu một người đàn ông, chứ không phải là một sự hoài niệm nào đó về thời thanh niên. Hai người đã vượt qua được vết nhơ gắn với mối quan hệ của mình nếu coi quà cưới - cái khay bạc của hội đồng nhà trường - như là một dấu hiệu. Không gì có thể cản trở được hạnh phúc của hai người vào lúc này.

“Ôi, Grant!”, cô dậm chân và òa khóc. Ngã người vào khung cửa, anh không thể nhịn cười.

“Em nghĩ anh là bố mẹ em.” cô nói

“Trông anh già hơn em nhiều thế sao?”

“Đừng đùa em nữa. Anh không nên ở đây. Anh không được phép gặp cô dâu vào trước đám cưới.” Cô chặn cửa không cho anh vào, trên người chỉ mặc đúng chiếc áo ngủ dài đến giữa gối. Tóc cô đang cuộn lô và mắt vẫn còn lớp phấn dày màu xanh bạc hà.

“Thật là vớ vẩn.” Anh ôm theo một thùng cạc tông sách và một cái vali. “Anh bắt đầu chuyển một số đồ sang đây. Anh sẽ sống ở đây, em nhớ chứ?”

“Em không rõ nữa”, cô nói, vẫn còn bối rối “Có thể em sẽ đổi ý.”

Anh chỉ cười “Anh sẽ mang những quyển sách này để ở căn phòng ngủ còn trống.”

“Em sẽ đi rửa mặt, thậm chí là trước 5 phút,” cô cầu nhàu và hét to “Đừng trách em nếu nước da em không sáng ngời và ửng đỏ như của một cô dâu. Tại anh hết đó.”

“Da em chỗ nào chả đẹp.” anh nói.

Anh đụng trúng cô ở phòng tắm khi đang sắp xếp số sách của mình trong vali, cô đã rửa mặt và đang trang điểm đầy nghệ thuật. Giờ cô đang tháo lô cuộn tóc. Bất gặp ánh nhìn của anh trong gương, cô thấy anh không nhìn đến mặt cô mà nhìn đến làn da đùi của cô. Ánh mắt như thiêu đốt ấy khiến cô cũng trở nên khát khao. “Có lẽ anh nên đến phòng khác và đợi bố mẹ em và anh trai của anh tới”.

“Có lẽ anh sẽ làm vậy”. Anh đồng ý một cách không thuyết phục, vẫn tiếp tục quan sát cử động của những búi tóc của cô. Anh không thể làm ngơ trước những cử động của bầu ngực cô mỗi lần cô đưa tay lên “Mà này, họ phải trưa mới tới nơi. Chúng ta vẫn còn thời gian.”

Cô nhìn anh. Đã một tuần kể từ lần họ cho phép mình quan hệ, và cơn khát tình của anh như một cơn quỷ tham lam chỉ chờ sự hưởng ứng của cô... “Anh thật đẹp”, cô nói mà tay vẫn xẹt keo lên tóc. Chiếc áo comple màu tối, áo sơ mi xanh da trời nhạt và chiếc cà vạt trong trang nghiêm một cách phi lý trong không khí thân mật của phòng tắm

“Cảm ơn em,” Anh đáp một cách lơ đãng. Anh đang quan sát cổ họng cô, đếm từng mạch máu đang đập. “Em cũng đẹp lắm!”

“Em chưa mặc xong đồ”. Cô nói mà như ngừng thở, đối diện nhìn anh.

“Đó chính là điều anh muốn nói”. Giọng anh ánh lên niềm thích thú tinh nghịch.

Đôi mắt anh mở to. Cô soi mình trong đó, thấy đôi tay mình đang nâng dần và ôm vào cổ anh. “Muộn rồi. Em phải mặc đồ.”

Tay anh vòng lấy cô, đầu anh vùi vào cổ cô. “Ừ, chắc chắn rồi. Mặc đồ đi. Đừng để anh ngăn em làm những điều em phải làm.”

Vừa nói anh vừa nâng vạt chiếc áo ngủ. Đầu tiên là những ngón tay rồi đến lòng bàn tay anh dính chặt vào cặp quần để ôm gọn lấy đôi hông cô và kéo cô sát vào lòng. Môi tìm môi và hòa vào nhau. Khi anh xoay hông cô về phía mình, cô bắt đầu van vỉ anh thỏa mãn niềm khao khát đến thiêu đốt cô. Anh bế cô vào phòng ngủ, đặt cô xuống cạnh giường. Cô giật mạnh nút thắt lưng và kéo khóa quần anh. Anh nói lỏng cà vạt và đưa chúng qua đầu khi thả chiếc áo khoác ngoài xuống đất. Bước qua lớp quần áo, tháo giày và tất, đôi mắt anh vẫn không rời cô lúc này đang nằm trên thảm và cởi từng nút áo ngủ.

Anh chỉ kịp tháo nửa số nút áo của chiếc sơ mi mình đang mặc và ngồi khụy xuống. Đặt đùi cô lên trên mình, anh hôn cô bằng đôi mắt, bằng từng cử động, và bằng đôi môi mình. Tất cả tình yêu anh dành cho cô được biểu lộ bằng những lời thỉnh cầu phát ra từ miệng anh. Đôi môi họ hòa làm một. Khi biết cô không chờ lâu hơn nữa, anh bắt đầu đi vào trong cô... Thỏa mãn, anh dựa đầu lên bờ ngực cô để nghỉ. Cô dùng đầu ngón tay mân mê khuôn mặt anh. Anh nâng người đủ để hôn lên bờ ngực cô, mút nụ hoa bằng tất cả niềm đam mê. Và rồi anh ngắm nhìn cô. Trong đôi mắt lim dim của cô phản chiếu tình yêu của hai người. Anh dùng đầu ngón tay vẽ vài vòng lên bờ môi dưới cô, chạm vào đôi má lúm đồng tiền của cô

“Anh không biết mình chờ đợi gì sau đám cưới,” anh thì thầm, “nhưng tuần trăng mật hẳn phải rất “khủng khiếp”.”

Shelley đã đeo thêm đôi bông tai ngọc trai khi bước vào phòng khách. Grant đã ở đó đón chào cha mẹ cô. Anh bắt tay bố cô và nói chuyện nhã nhặn với mẹ cô. Chuông cửa reo. Anh bắt gặp ánh mắt của cô trong gương.

“Một cái hôn nữa và chúng ta sẽ không làm thế nữa.” anh trêu khi anh hôn lướt má cô “Em bị dính mascara ở dưới mắt trái đó.”

“Còn anh thì có xơ vôi ở ve áo phải đó.”, cô thì thầm.

Anh kéo bỏ miếng xơ khi đi qua phòng ngủ, còn cô thì sửa lại phần mascara bị dính, chải lại tóc rồi hồi hả quay lại phòng. Một buổi nói chuyện ấm cúng, vui vẻ.

“Bill, anh trai con, chắc là tới rồi,” Grant nói, “Vợ chồng anh ấy lái xe từ Tulsa.” Shelley lấy làm biết ơn sự chấp thuận của bố mẹ về chàng rể tương lai và mối liên hệ nhanh chóng giữa ba người họ. “Bố có dùng thêm cà phê không?”

“Nghe có vẻ tuyệt đấy!”

Chuông cửa và điện thoại vang lên cùng một lúc.

“Anh sẽ đi nghe điện và lấy cà phê,” Grant nói, “Em ra mở cửa đi. Có thể là Bill đó, nhớ giới thiệu luôn nhé.” Vòng tay ôm lấy Shelly, anh vội vào bếp.

Khi Shelly mở cửa, nụ cười chào đón của cô vụt tắt “Vâng?” Cô hỏi lại người đàn ông đang mặc đồng phục đứng đối diện.

“Có phải ngài Grant Chapman ở đây không?”

“Vâng, ngài là...”

“Người đại diện của Sheriff, thưa bà. Liệu tôi có thể gặp ngài Chapman không?”

“Là Bill đó,” Grant nói khi bước ra phòng khách. “Họ tới rồi... Ai đó?”

“Ngài là Chapman?”

“Vâng, tôi đây.”

Ông ta đặt cái trát hầu tòa vào tay Grant.

“Cái gì đây?” Grant nhắc lại.

“Trát hầu tòa. Ngài sẽ phải xuất hiện ở tòa vào 10h sáng thứ Sáu này. Có một lời buộc tội chống lại ngài.”

“Tòa án,... buộc tội?” Grant lắp bắp, “Buộc tội về cái gì?”

Người đại diện phóng tầm mắt khắp căn phòng. Một phụ nữ trẻ xinh đẹp, một người đàn ông như chú rể trong bộ comple xám. Một hộp quà đám cưới được gói giấy ở giữa bàn cà phê bên cạnh một lọ hoa phong lan.

Ông ta trả lời mà mắt không nhìn thẳng vào Grant: “Buộc tội làm cha.”

“Làm cha ư?” Grant cười gằn “Ngài đang đùa à? Có phải Hội quần vợt phái ông tới đây?” anh quay lại nhìn Shelly, cười lớn “Tụi này thật là...”

“Xin lỗi ngài Chapman,” đại diện Carter ngắt lời, “Đây không phải trò đùa.”

Nhìn người đại diện một lát, anh mở mắt trút đọc nhanh. “Zimmerman. Con quỷ cái.” Tiếng anh khẽ mà cả căn phòng như sụp đổ.

“Chỉ là một thông báo ngắn, chúng tôi còn qua nhà ông vài lần, ông nên tìm cho mình một luật sư.”

“Tôi sẽ đại diện cho chính mình. 10h thứ Sáu?”

Viên đại diện gật đầu.

“Thứ lỗi nếu tôi không nói cảm ơn.”

“Mong ngài thứ lỗi”, viên đại diện nói với Grant.

Cầm món trong tay, ông ta gật đầu với Shelley và khẽ nói “Chào bà,” trước khi bước đi. Grant đóng cửa và thở dài nặng nề.

“Một món quà cưới từ địa ngục.” Anh khẽ nói khi quay lại “Vì chúa, Shelley, Anh...”

Đôi mắt cô trống rỗng và vô hồn. Điều này còn làm anh đau hơn bị một nhát búa giáng vào đầu. Khuôn mặt hồng hào anh vừa khen ngợi cách đây một giờ đã chuyển sang sắc trắng bệch... Cô đứng đó, nhưng run run tựa hồ như thể da thịt đang kéo cô khỏi văng ra làm triệu mảnh vỡ.

“Shelley,” giọng anh lạc đi, “Nói với anh rằng em không nghĩ... nói với anh rằng em không tin anh đã làm cho cô gái đó có thai.”

Mặc dù cô lắc đầu, chậm rồi mạnh dần “Không,” cô nói nhanh, “Không,” nhưng đôi mắt cô chớp vài lần, rồi lướt khắp căn phòng vô định.

Anh tiến đến và đặt tay lên đôi vai cô “Hãy nhìn anh”, anh ra lệnh, cô như một con búp bê vô hồn. “Anh không có gì để làm với người con gái đó.” Anh nói qua kẽ răng “Em có tin điều đó không?” Anh lắc nhẹ cô.

Cô vẫn vô cảm, dù muốn tin anh. Tất nhiên là anh không có gì liên quan đến Pru Zimmerman, nhưng... cô cũng từng là một cô gái trẻ... và lần đầu tiên anh hôn cô... và cả Lancasster... cái thai. Anh từng nói đó không phải là con anh, rằng anh không phải là người tình của cô ta. Anh không hề nói dối. Không thể. Anh yêu cô, Shelley. Nhưng...

Anh thả tay khỏi bờ vai cô, nhanh đến mức cô chực ngã nhào. Trong một lúc anh ngẩng nhìn khi cô quay đi, sự kinh tởm và đau đớn đang hiển hiện.

Anh quay đi và nói với cha cô “Bill sẽ gặp chúng ta ở nhà thờ. Cháu sẽ đón anh ấy ở đó và hủy bỏ buổi lễ.”

Khi anh quay lại với cô, cô không nhìn thẳng vào mắt anh. Vào lúc đó cô không còn cảm giác gì. Không giận dữ, không đau đớn, không thất vọng. Cô vẫn còn quá sốc, đứng lặng người, cảm giác trống rỗng. Tâm hồn cô giờ như hoang mạc, trái tim cô giờ đây như một bãi đất trống. Khi anh rời đi, Grant chỉ khẽ mở cửa nhưng âm thanh đó vẫn vang lên mồn một trong căn phòng tĩnh lặng.

“Shelley, con gái yêu”. Mẹ cô là người đầu tiên phá vỡ không khí u ám như nhà ma trong căn phòng. Cô không biết mình đã đứng bao lâu trước cái cửa đã đóng ấy. Mẹ gọi cô lần nữa, cô quay đầu và nhận ra vẻ lo lắng trên gương mặt cha mẹ cô. Có lẽ họ trông đợi cô sẽ nhảy dựng lên tức giận, nghiến răng, vò tung đầu tóc hay đập đầu vào tường ư? Vẻ cảnh giác của họ đã thể hiện rõ điều đó. Cô cảm nhận được điều đó.

“Con đoán bố mẹ đến đây vô ích rồi.” Cô cười gằn. “Không có đám cưới nào cả”.

Cha mẹ cô nhìn cô với ánh mắt cảm thông, cô không thể chịu đựng được sự thương hại đó. Nó giống hệt như vào cái ngày mà cô li dị.

“Con nghĩ con sẽ đi nằm một lát.” Cô bắt đầu rời khỏi phòng và vụt chạy.

Cô nằm vật ra giường, ôm chặt lấy gối bông che kín mặt và gào lên. Cơ thể cô như rũ ra cùng với nỗi đau từ sâu thẳm tâm hồn. Chưa bao giờ cô ở trong tâm trạng tồi tệ như thế này, cả thể giới như sụp đổ. Sự tức giận cũng mau qua đi và cô trở nên kiệt sức. Kiệt sức vì thất vọng, buồn bã và tất cả khiến cô nghẹt thở. Cô nằm thẳng người, không bận tâm đến tấm áo lụa được cắt may khéo léo mình đang mặc. Mắt cô nhìn

chòng chọc lên trần nhà. Vì sao cô không hỏi xem Grant có vô tội hay không? Nghi ngờ đã làm cô không có bất cứ phản ứng gì. Tại sao cô không trút giận lên lời dụ dỗ của Pru và đề nghị giúp đỡ Grant? Có lẽ anh đã mong cô làm như vậy. Nhưng không, vì sao?

Bởi lẽ chính bản thân cô đang dằn vặt với một nguy cơ hiểm hoi nhất là tất cả đều là sự thật. Cô đã nói với anh rất nhiều lần rằng vụ tai tiếng với Lancaster không can hệ gì tới cô, nhưng thực tế là có. Hạt mầm của sự không tin tưởng đã gieo vào bộ não cô với sự thiếu quả quyết đầu tiên. Liệu còn ai khác ngoại trừ cô hiểu sai về anh? Có vẻ không như vậy. Phải chăng tình yêu đã làm cô mù quáng về bản tính hai mặt của anh? Và phải chăng cô vẫn chỉ là một cô thiếu nữ thơ ngây tin một cách mù quáng vào những gì anh nói?

Cô không hề nghĩ anh đi lại với Pru Zimmerman từ khi cô trở thành trợ giảng của anh. Cô ta có thể nói dối để thực hiện lời đe dọa đó. Nhưng... Pru có vẻ rất thoải mái trong căn hộ của anh... “Ồi, chúa ơi.” Cô khóc và vùi mặt vào gối một lần nữa.

Tất cả chúng là vô nghĩa. Cái cách mà anh nhìn cô ngay từ ngày đầu tiên đã nói với cô, cái cách họ yêu nhau vào buổi tối hôm đó không thể nhầm lẫn được. Chắc chắn anh yêu cô. Sự lôi cuốn đó không thể là giả. Trong hàng giờ mọi suy nghĩ cứ chòng chéo trong đầu cô. Có lúc cô đã muốn chạy đến bên anh, cầu xin anh tha thứ cho sự thiếu tin tưởng của mình, rồi cô lại nhớ đến việc anh đã hôn cô khi cô mới 16 tuổi. Lancaster nữa...

“Shelley,” mẹ gọi cô, “Bố mẹ nghĩ con nên rời khỏi căn nhà này trong một vài ngày.”

Cô nhảy dựng “Không, mẹ. Lần này thì con sẽ ổn. Mọi chuyện về anh ấy sẽ rõ ràng thôi.”

“Mẹ không nghĩ vậy, con luôn có một cảm giác đặc biệt về người đàn ông này, đúng không Shelley?” mẹ cô dịu dàng hỏi.

“Vâng, thưa mẹ, luôn luôn thế.” Cô thú nhận.

Bà Browning thở dài “Mẹ cũng nghĩ thế. Trong năm đó, khi con còn học trung học, anh ta là tất cả những gì con nói đến. Khi anh ta rời đi, con đã sụp đổ và mất hết hứng thú trong cuộc sống. Ban đầu mẹ nghĩ không nên lấy 2 cộng 2 nhưng khi con vẫn tiếp tục nhắc đến anh ta, thì mẹ bắt đầu tự hỏi. Cuối cùng thì con cũng vượt qua và tiếp tục học lên đại học. Mẹ hầu như đã quên hẳn về anh ta cho tới ngày anh ta gọi. Mẹ rất ngạc nhiên về cuộc gọi đường đột đó. Khi anh ta giới thiệu về bản thân là...”

“Anh ấy đã gọi?” cô thờ dốc “Anh ấy gọi điện? Khi nào? Anh ấy tới thung lũng Poshman ư?”

Mẹ cô đã nhận ra sự ngạc nhiên mới trong giọng nói của cô “Không, anh ta gọi từ thành phố Oklahoma. Anh ta nói anh ta tới thủ đô trong khi dẫn đoàn đại biểu của Quốc hội.”

“Anh ấy muốn gì?”

“Anh ta hỏi về con và muốn biết con đang làm gì, ở đâu.”

Trái tim Shelley lại bắt đầu đập thành thịch. Anh đã không quên cô. Anh đã gọi điện. Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn “Mẹ, khi đó là khi nào? Con đang làm gì? Ở đâu?”

“Ồ, Shelley, mẹ không nhớ nữa. Khi đó mẹ nghĩ là mùa xuân sau khi con cưới Daryl. Mẹ nghĩ thế vì mẹ vẫn còn nhớ hai đứa con đã nói về việc con nghỉ học để đi làm và...”

“Con đã kết hôn. Mẹ có nói với Grant về điều đó?”

“Có, mẹ đã nói con kết hôn và đang sống ở Norman. Mẹ tưởng là anh ta phải nói với con về điều này chứ.”

Đầu óc của cô như rối tung lên, cô nhắm mắt để ngăn nỗi đau đang đè nén trong lòng. Anh đã cố liên lạc với cô khi cô đã kết hôn. Anh đã ở thành phố Oklahoma. Thật gần. Cô mới chỉ kết hôn vài tháng. Anh đã quay lại Washington và cô thì không hay biết anh đã gọi điện. Thật gần. Nếu cô không kết hôn thì có lẽ cô đã gặp anh. Thật gần. Nếu... nhưng tất cả đã quá muộn. Quá muộn... còn giờ thì!

Mắt cô như lóe lên, đầu cô bắt đầu tỉnh táo dần trở lại, mọi chuyện dần kết nối trong bộ não. “Mấy giờ rồi mẹ?”, cô hỏi và liếc mắt lên chiếc đồng hồ “9h40, tạm biệt mẹ, con sẽ gọi cho mẹ sau, con đang vội.”

“Vâng, cảm ơn,” cô đặt ống nghe xuống và lao khỏi phòng như bão, chạy qua phòng khách “Mình sẽ gặp anh ấy. Có một điều mà mình phải làm lâu rồi.” cô tự nói với chính mình khi cô bắt đầu đi giày và mặc đồ. “Grant không thể làm cho cô gái đó có bầu được. Hơn thế, anh ấy yêu mình. Mình biết điều đó.”

Cô qua phòng tắm và bắt đầu trang điểm. May mắn là cô đã tắm và rửa mặt vào tối qua. “Mình đã yêu anh ấy trong suốt mười năm.” Cô nói với chính mình trong gương. “Mình đáng lẽ đã phải đến gặp anh ấy vào ngày mình tốt nghiệp trung học và nói với anh điều đó. Tới thẳng Washington để gặp hoặc gọi cho anh, hoặc viết thư, nhưng mình đã không làm.” Một cô gái ngoan không làm như vậy. Cô đã hành động như thế và đã cưới một người đàn ông mà không biết mình có yêu anh ta hay không. Cô đã bơi theo dòng mà chưa từng lội ngược dòng. Cô đã nói rằng luôn yêu Grant, nhưng đã thiếu can đảm để nói ra. Cả cuộc đời cô đã e ngại cả việc tạo ra những cơn sóng dù là nhỏ nhất. Lần này, nếu phải lựa chọn thì cô sẽ làm một cơn sóng lớn.

“Quý bà trẻ tuổi, bà tốt nhất nên tìm một lí do hợp lí để phá hỏng cuộc họp này và tự ý xông vào đây,” vị thẩm phán nghiêm nghị.

“Tôi có lí do.” Shelley đáp lại mà không hề em ngại. Cô nhìn xoáy vào Pru Zimmerman. “Cô ta đã nói dối. Ngài Chapman không thể là cha đứa bé, nếu thực sự cô ta có thai.”

Sau khi tới tòa, Shelley đã phát hiện âm thanh từ buồng của ngài thẩm phán. Có lẽ hai bên đang đưa ra lời buộc tội. Cô đã tiến tới viên khâm sai, đưa cho anh ta một tờ giấy và khẳng định rằng cô được phép vào phòng xử vì cô có thông tin cần trình báo. Viên khâm sai còn e ngại nhưng cuối cùng cũng cho phép cô mang tờ giấy vào phòng. Cô nghe thấy tiếng Grant gào lên “Không” vào bên bảo vệ cho Pru Zimmerman, nhưng cô vẫn được phép đi vào. Đối diện với viên thẩm phán cau kính, giờ thì cô có thể tự hào đưa ra lời bào chữa của riêng mình. Khi cô vừa bước vào phòng xử, cô đã nhìn Grant. Đôi mắt chan chứa tình yêu anh dành cho cô. Cô gần như mất thăng bằng với ý nghĩ rằng anh không đổ lỗi vì sự thiếu niềm tin của cô.

“Cô Zimmerman đang mang thai.” Viên thẩm phán nói. “Chúng tôi đã có bằng chứng từ một bác sĩ danh tiếng, thưa cô Robins. Và dựa vào đầu mà cô đưa lời bào chữa vừa rồi.”

Cô đứng thẳng “Ngài Chapman có vài lần nói rằng ngài không có bất cứ hứng thú nào với cô gái này. Cô Zimmerman đã tới nhà anh ấy một lần khi tôi vẫn ở đó và ngài Chapman đã đề nghị cô ta rời khỏi đó ngay lập tức và đừng bao giờ quay lại. Lúc đó cô ta đã thề sẽ buộc anh ấy phải trả giá về việc từ chối cô ta. Tôi nghĩ đó là động cơ để cô ta làm việc này.” Cô giải thích lần mà Zimmerman đã gọi điện “Ngài Chapman không mấy hứng thú với cuộc gọi, thậm chí còn không muốn nói chuyện.”

“Cô đã đưa ra kết luận, nhưng tôi nghĩ giờ là lúc nên bỏ qua.” Ông ta nói. “Vào những lần cô ở nhà ngài Chapman...” viên thẩm phán háng giọng. “...cô có ở trong mối quan hệ trong sáng không?”

Căn phòng xử yên lặng.

”Không.”

Viên thẩm phán nhướng mày và ghi chép vào tờ giấy trên bàn. Bên kia Zimmerman đang thì thầm với luật sư bào chữa của mình.

Và viên thẩm phán hỏi Grant “Ngài Chapman, tôi không biết nhiều về những chuyện không may xảy ra ở Washington. Dù ngài có vô tội hay không thì cũng không liên quan gì đến việc này. Tuy nhiên, một khi một người đàn ông bị dính vào những vụ tai tiếng, thì anh ta rất dễ tổn thương bởi những cáo buộc sai. Tôi nhắc rằng ngài vẫn đã tuyên thệ. Đã bao giờ ngài có quan hệ xác thịt với cô Zimmerman chưa?”

“Chưa,” anh đáp một cách quả quyết.

Pru Zimmerman tỏ ra lúng túng và khi viên thẩm phán chiếu ánh mắt sắc lạnh vào cô ta thì cô ta bắt đầu lấy tay che mặt “Bạn trai đã rời bỏ tôi, tôi không biết phải làm gì. Tôi xin lỗi, xin lỗi.”

Khán phòng trở nên hỗn loạn. Khi luật sư của Pru dẫn cô ta rời khỏi phòng xử, cô ta đã cầu xin Grant và Shelley tha thứ vì đã nói dối. Cuối cùng... viên thẩm phán xóa bỏ lời cáo buộc với Grant.

Grant rời khỏi phòng xử cùng với Shelley và đưa cô tới một chiếc ghế nơi gần cửa sổ. Đôi tay anh ôm lấy mặt cô nâng dần lên và cô bắt gặp ánh nhìn như thiêu đốt từ đôi mắt anh.

“Vì sao em đã làm vậy? Sự thật đáng lẽ sẽ được nói ra chỉ trong vài phút ngắn ngủi.”

“Em muốn anh biết rằng em tin anh, em yêu anh. Thứ lỗi cho em vì đã để anh một mình khi anh cần em nhất.”

Anh hôn nhẹ lên môi cô “Anh thừa nhận anh đã điên rồ khi rời khỏi nhà em, và anh đã có cả tuần để nghĩ về điều đó. Một người đàn ông không thể đổ lỗi cho cô dâu của mình vì đã thất vọng khi chú rể bị buộc tội vào ngày cưới.” Anh cười buồn. “Vì chúa, anh xin lỗi, Shelley. Nếu chúng ta 100 tuổi, anh sẽ không để mọi chuyện như vậy.”

“Anh đã có, bằng việc yêu em.”

“Nhưng đây không phải lần cuối chuyện như thế này xảy ra. Như viên thẩm phán nói danh dự của anh và ông ta sẽ bị nghi ngờ trong một thời gian dài.”

“Chỉ cần em biết rằng anh yêu em thì em có thể vượt qua tất cả.”

“Anh cũng vậy.” anh siết chặt cô trong vòng tay như thể muốn cô trở thành một phần cơ thể của mình.

“Grant, sao anh không kể về chuyện đã gọi điện cho em vào mấy năm trước?”

Anh ngồi thẳng để nhìn cô “Sao em biết điều này?”

“Mẹ đã đột nhiên nói vào sáng nay. Tại sao từ đầu anh không nói với em?”

“Anh sợ em sẽ nghĩ anh lợi dụng hoặc nghĩ rằng anh bị ám ảnh từ quá khứ và không nhìn nhận em như một người phụ nữ của bây giờ. Một khi anh biết em cảm nhận gì về anh, anh ngại khi nói cho em biết. Em đã đau khổ đủ về chuyện hôn nhân của mình rồi, anh không muốn...”

“Em luôn hối tiếc về khoảng thời gian chúng ta đã để lỡ, tiếc vì đã không cho anh biết về tình cảm của mình cho đến khi em đủ trưởng thành để nhận ra đó không chỉ đơn giản là cảm xúc tuổi mới lớn bùng nổ.”

“Đừng để lỡ thêm bất cứ điều gì nữa.”, anh thì thầm đặt bờ môi lướt qua cô.

“Ý anh là gì?”

“Thẩm phán,”, anh gọi người đàn ông đang đứng trước bàn. Ông ta ngược nhìn và ngạc nhiên khi thấy họ khi tất cả mọi người đã về hết. “Liệu ông có thể ban cho chúng tôi một đặc ân? Ông có thể kết hôn cho chúng tôi?”

10. Chương 10

“Em không giống bất cứ người làm ngân hàng nào anh gặp.”, Grant càu nhàu sau cánh cửa phòng tắm khi cô vừa bước ra.

“Và anh thích thú khi nói với em điều đó.” cô nói, búng nhẹ ngón tay lên mặt anh và bắt đầu vẩy nước.

Anh kéo mạnh chiếc khăn tắm ra khỏi người cô và ném xuống sàn.

“Hãy nói rằng anh chưa bao giờ phải cầu xin một nhân viên tín dụng như thế này.” Anh vuốt ve bộ ngực của cô gọn trong lòng bàn tay “Anh cũng chưa bao giờ gặp một người nhân viên nào có vòng bụng nhỏ nhắn đáng yêu như thế này.”

“Không còn nhỏ nữa đâu,” cô nói.

“Liệu họ có những có bộ đồ công sở dành cho các bà mẹ không nhỉ?”

“Em ghét chúng, không ai phản nản về những bộ đồ bầu của em. Chúng khiến khách hàng của em tự tin khi thấy một phụ nữ vừa có sự nghiệp vừa làm một bà mẹ tốt.”

Bốn tháng mang thai cũng không làm nên nhiều sự thay đổi về hình thể ngoại trừ sự tăng cân nhanh và bộ ngực đầy đặn hơn – điều càng làm cho ông bố tương lai thích thú. Grant vẫn khám phá vùng bụng của vợ mình hàng ngày để theo sát sự lớn lên của đứa trẻ.

“Anh yêu nó lắm!” , anh nói và hôn lên vùng da bụng cô “nhưng không nhiều bằng mẹ nó.”, anh thì thầm, rướn mình để hôn lên vùng rãnh sâu giữa bờ ngực cô.

“Thậm chí là ba năm sau kết hôn?”

“Nhanh vậy sao?” Anh lơ đãng trả lời, lưỡi vẫn đang mân mê vùng da thịt nơi nụ hoa cô.

Cô rên khẽ và trượt tay vào cặp quần anh “Vâng, em vẫn đang đấu tranh với những nữ sinh xung quanh anh.”

“Thế sao?”, anh chiêm chọc.

“Vâng, họ đều hấp dẫn mà, em biết cái cách mà nữ sinh ngồi cuối lớp tán tỉnh giảng viên của mình.”

“Em biết ư?”

“Ừ,”

Sau khi cô tốt nghiệp, họ đã chuyển từ Cedarwood tới Tulsa nơi cô làm việc tại một ngân hàng còn anh làm giảng viên tại một trường đại học công lập có uy tín và trong vòng hai năm đã trở thành trưởng khoa Khoa học - Chính trị và Tiền luật. Anh vẫn đẹp trai và phong độ như ngày nào. Những sợi tóc bạch kim càng làm tăng thêm phần quyến rũ nơi anh.

Vào Giáng sinh bên nhau đầu tiên, cô tặng anh một chiếc jacket bằng vải tuyp có miếng vá da hai bên khuỷu tay. Anh lộ rõ vẻ thất vọng.

“Không, một giáo sư thì không thể thiếu nó được,” cô trêu chọc

Vào ngày 26/12, anh đổi chúng lấy một chiếc jacket bằng da và một chiếc quần jean bó. Bất đắc dĩ cô phải thừa nhận đó là một sự lựa chọn tốt hơn, nhưng cô nhìn chằm chằm bất cứ người phụ nữ nào trong trường học mà dám ngưỡng mộ vẻ quyến rũ của chồng cô.

Bây giờ và mãi mãi những u ám về vụ tai tiếng đã qua đi, chìm lắng dần trong kí ức của công chúng. Grant tự hào về bản thân mình hiện tại. Bóng đen của quá khứ đã qua và không ảnh hưởng gì đến những niềm kính trọng của mọi người dành cho anh. Thực tế là anh đã được đề nghị vào cơ quan luật của bang.

“Anh có muốn làm không?” Shelley hỏi

“Anh không từ chối trở lại tham gia vào những hoạt động đó. Có lẽ chúng ta sẽ cải thiện được gì đó với tình hình chính trị của bang.”

Anh vẫn đang cân nhắc về điều này còn cô thì biết chắc dù anh có quyết định thế nào thì cô vẫn luôn ủng hộ. Cuộc đời cô, những năm tháng địa ngục với Daryl đã mãi kết thúc từ cái ngày cô li hôn, nó đã bắt đầu từ cái ngày Grant mời cô đi uống cà phê sau lớp học Chính trị khoa học.

Giờ đây, anh đang ôm cô, với tất cả tình yêu.

“Shelley,” anh hỗn hển, “vì em không xử sự như một nhân viên ngân hàng nên làm, anh sẽ phải tự cởi quần mình”

“Sao anh không làm đi,” cô đề nghị với giọng gấp gáp.

Bàn tay họ cử động gấp gáp nhất có thể cho đến khi cả hai cùng trần truồng.

“Có ý nào hay không?” Anh thì thầm vào tai cô khi trượt tay vào giữa đùi cô.

“Ừm”, cô ậm ừ, rồi ôm chặt lấy anh.

Anh khẽ gọi tên cô khi bế cô vào phòng ngủ. Khi đã đặt cô trên giường, anh nằm sát bên cạnh và nhìn vào mặt cô. Cô rúc mặt vào đám lông trước ngực anh. Miệng cô di chuyển trên vùng gợi cảm đó bằng sự vuốt ve mềm mại của chiếc lưỡi.

“Shelley, em thật tuyệt!”

Cô nhắc đầu để tận hưởng một nụ hôn dài cướp đoạt của anh. Như mọi khi, nó hút trọn hơi cô. Thân thể cô bắt đầu rung lên như sợi dây đàn. Cô ngậm môi bao lấy bờ lưỡi anh khi nó lang thang trên miệng cô để khám phá và thu phục nó. Đôi bàn tay anh bao lấy đôi vú cô và xoa bóp cùng lúc. Anh hạ thấp đầu và khen ngợi màu tối mới của đôi nụ hoa cô.

“Grant, yêu em đi”, cô van vỉ khi hai cơ thể họ hòa làm một.

Khi đã vào tận cùng cô, anh hướng họ tới tận cùng khoái cảm “Đây là cách lần đầu tiên mình yêu nhau”, anh nói, “còn nhớ không, Shelley?”

“Vâng, vâng”, cô đáp khi thấy mình đang chìm vào cõi mơ “Em còn nhớ”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-mai-nu-hon>